

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 28 / Hejmar: 330 / Hezîran 2009

TARİHİ 1 HAZİRAN ATILIMININ 6. YILINDA

Ya Onurlu Barış
Ya Onurumuz için Savaş

Zilan bir özgürlük istemi bir yaşam arayışıdır

PKK tarihindeki şahadetleri değerlendirdiğimizde, dönemlere göre kişiliklerin özgünlüğüne anlam vermeye çalışırken, bugün en az bunu yaşayanlar kadar bir irade ve düşünce yoğunluğunun gerekli olduğunu, bu konuda unutkanlık, gaflet gibi durumların asla kabul göremeyeceğini, asıl yaşayan değerlerin bu kişiliklerin şahsında temsil edildiğini, onların manevi komutaları altında işlerin yürütüldüğünü vurgulamaya çalıştık.

Şahadetlerin çizgisinde yürümesini bilmeyenlerin eylemleri ve hatta zaferleri fazla anlamlı olamaz, tehlike içerir. Şahadetin yükünü kaldırmak, en ağır işlerden biridir. Şahadetin gereklerine göre yaşayabilmek ise yaşamların en zorudur.

Hatırlıyorum, Haki Karer yoldaşın şahadetinin yakıcılığının o ilk yılında, bütün sorun buna anlam verebilmek için gerekeni yapmaktı. Manevi etkisi altından nasıl kalkabiliriz diye, gecemizi gündüzümüze katıyorduk. Yanılsaydık, gereklerinden uzak düşmüş olsaydık ortada PKK diye bir gelişme olamazdı.

Buna benzer önemli şahadetlere hep anlam vermeye çalıştım. Mazlumların şahadetini; ülkeye kesin inançlı ve başarılı yürüyüşün emredici ifadesi olarak değerlendirdik. Giriş kesin olacak, sonuna kadar gerekenler yapılacak. Ve bilindiği üzere 15 Ağustos Atılımı'nın bununla da bağlantısı vardır. Diyarbakır zindanlarındaki baskılar ve ona karşı şahadetler olmasaydı belki de biz bu çarpıcılıkta ülkeye yönelmezdik. Yöneliş bu kadar kesin olamazdı.

Agit'in şahadetinden sonra da, aslında beklenen tamamen bir çözülüştü ve gerillanın tasfiyesiydi. Tıpkı Mazlum'un şahadetinde olduğu gibi, Diyarbakır zindanın çözülüşü, teslimiyetiydi. Ama bunlara karşı zamanında ve yerinde verilen karşılıklar, tarihin seyrini çarpıcı bir biçimde değiştirebildi. Demek ki, şahadetlere doğru anlam vermek ve en önemlisi de, ne kadar zor da olsa, kat be kat eylemi geliştirerek cevap olabilmek en doğrusudur. Ve başka türlü şahadetlerin gereklerine ulaşılamaz.

Bugün birinci yıldönümünde Zilan şahadeti için de çok şeyler söylenebilir. Genelde gerilla ve kadın ordulaşması üzerinde onun eyleminin etkileri ideolojik, siyasi, askeri boyutlarıyla rahatlıkla ortaya konulabilir. Yine Dersim özgülünde olup bitenler dile getirilebilir.

Bu hususlarda oldukça alışagelmiş bir değerlendirme yapmayı fazla anlamlı bulmuyorum.

Aslında Dersim'de gösterilmesi gereken kişilik Zilan kişiliğidir.

Zilan'da insanlarımızın beynini, yüreğini açan, bencilliği yıkan, ideolojik etkileri çok çarpıcı ve ulusal düzeyde olan bir ufuk vardır. Siyasi olarak da güçlü olmanın nasıl olduğunu ortaya koymuştur. Küçük amaçlar için değil, büyük amaçlar için yaşamanın nasıl olduğunu kanıtlamıştır.

Bu kadar şehidin anısına bağlı olanlar ağlamaz, ve içinizde en zorda olan benim. Benim tek üzüntüm daha fazla acaba nasıl yapabilirim diye. Endişem, telaşım bu yüzden. Sizden daha fazla kısıtlı ortamdayım. Benim yaşama karşı böyle çelişkili, böyle yaramaz, yetmez konumda olmam imkansız, "*kolay ölmem*" imkansız. Adınıza üzülüyorum.

Fakat vereceğiniz bir karşılık elbette ki olmalı. Kesinlikle basit ve şehitlerini bir tarafa iten bir yaklaşımı kabul edemeyiz. Anlamını kat be kat kendimizde somutlaştırarak, bütün yönleriyle hakkını vereceğiz. Yüzlerce genç kadınımızın, kızımızın kendini teslim olmamak uğruna *"kül"* etmesini sıradan bir olay olarak geçiştiremeyiz. Bu kadar genç delikanlımızın bir özgür yaşam uğruna kendini feda etmesini basite alamayız. Kaldı ki, halkımızın da kesinlikle çok zorda olan bir durumu var ve başarı istemi vardır. Onu bir tarafa itemeyiz. Öyle biz ortaya çıkmışız. Komutayı bizim temsil edeceğimize inanıyorum. O zaman bütün yönleriyle bunun hakkını vermek bir görevdir.

İnsanlık adına, ulusallık adına, sınıfsallık adına, hak adına bir görevdir.

Güzellik adına da bir görevdir.

Bir aşk görevidir aynı zamanda.

Çok net. Ve bana göre biraz bu yükün altından çıktık. Bu görevlere biraz karşılık verebildik. Sözümüz her zaman söz.

Daha fazla yaşamak bizim için daha fazla başarı demek!

Şimdiye kadar bunun gereklerine nasıl ulaşmışsak, bundan sonrası için de tek bir şartı "*ben yaşıyorsam bu sözün değeri kesin zafer*" demektir. Ve sizin için de eğer sözün gerçek bir anlamı olacaksa, bundan sonrası için en azından, isterse tek bir kişi kalsın, onun eyleminde "*zaferi yakalamak*" demektir. Bize karşı kimse başka söz veremez! Nasıl bu şehitler kendilerini bize vasiyet ettilerse, -ki biz yaşarken onların hakkını verdik- içinizden de artık bazılarına veya sağ kalanın, o sözün zafer anlamına geldiğini bilmesi gerekir. Bunun eskisiyle artık kıyaslanmayacak kadar imkanları da doğmuştur. Gerektiği kadar yürek, gerektiği kadar beyninizi konuşturabilirsiniz!

**** Bu yazı Reber Apo'nun '97 yılı çözümlemesinden alınmıştır***

İçindekiler

Demokratik siyasi çözüm güçlü bir meşru savunma mücadelesinden geçer

"1 Haziran Atılımının altıncı yılı, ilk beş yıl kadar, hatta daha fazla kritik özellikler taşıyor. Fakat biz de hareket olarak bütün yıllardan daha büyük bir gelişme düzeyiyle, iddiayla, umutla, inançla, güçle bu altıncı yıla giriyoruz. Başarma azmimiz, kendimize güvenimiz her zamankinden fazla. 1 Haziran Özgürlük Hamlesi kuşkusuz Önder Apo'ya özgürlük, Kürt halkına, Kürdistan'a özgürlük, her türlü köleliğin yıkılıp özgür kadın çizgisinde toplumsal özgürlük hedefine ulaşmak demektir. Böyle özgür ve demokratik bir yaşamı yaratmak için bu 2009 yılına her zamankinden daha duyarlı, dikkatli, bilinçli ve örgütlü bir biçimde yaklaşım gösteriyoruz ve başarı elde edeceğimize inanıyoruz"

Öncelikle tüm arkadaşların 1 Haziran Özgürlük Atılımı günlerini kutluyoruz. 1 Haziran daha çok halkın atılımı, dolayısıyla siyasi bir atılımdır. 15 Ağustos'a göre, önderliksel doğuşa göre daha çok halkın katılımıyla, halk tabanına dayalı olarak, halkın örgütlülüğü ve eylemi temelinde yürütülen bir mücadele hamlesi olma özelliği taşıyor. Fakat böyle de olsa, sadece, kendiliğinden halkın örgütlenip mücadeleye kalkma durumu söz konusu değildir. Kürdistan'da hiçbir şey kendiliğinden olmuyor. Her şey büyük bir çabayla, emekle, bilinçle, aydınlatmayla oluyor. Bunu herkesten önce ve herkesten çok kuşkusuz Önder Apo yapıyor. Her şey önderliksel çalışma temelinde gerçekleşiyor. Yine Önderlik düşüncesini, Önderliğin aydınlattığı gerçekleri herkesten önde ve herkesten fazla büyük bir cesaret ve fedakarlıkla hayata geçiren bir militan mücadele var, parti öncülüğü söz konusu. Her şey Önderlik çizgisinin cisimleştiği, örgütleştiği parti öncülüğünde gerçekleşiyor, militan kadronun mücadelesiyle hayat buluyor. Parti öncülüğümüz de kendisini çok büyük ölçüde gerillada temsil ediyor, hayata geçiriyor. Gerilla öncülüğü biçiminde ortaya çıkarıyor, pratikleştiriyor. Dolayısıyla bu büyük mücadele atılımı, her zamankinden fazla halkın omuzlayıp yürüttüğü atılım, elbette Önder Apo'nun yönlendirmesiyle, öncülüğüyle, aydınlatmasıyla ve partinin, patiyi temsil eden gerillanın öncü mücadelesiyle gerçekleşiyor. Bu bakımdan 1 Haziran Atılımı'na gerillanın ve halkın ortak atılımı diyebiliriz.

Partinin ilk doğuşu bir Önderlik doğuşuydu, Önderlik atılımıydı. Önder Apo *"bir kişi olarak, bir kelimeyle yola çıktık"* dedi, her şeyin sıfırdan başlanarak büyük bir düşünsel ve pratik çabayla gerçekleştirildiğini söyledi. Dolayısıyla ilk çıkış, ilk parti hamlesi kuşkusuz bütünüyle bir Önderliksel doğuş ve Önderlik hamlesi olma özelliği taşıyor. Önderliksel hamlenin kendini felsefik, ideolojik, politik çizgi haline getirmesi ve partileştirmesini ifade ediyor. Özgürlük ve demokrasi mücadelemizin öncü gücü olarak partinin, partileşmenin yaratılmasını temsil ediyor.

15 Ağustos Atılımı yeni bir yaşamın başlangıç adımı olarak tanımlandı

İkinci büyük atılımımız 15 Ağustos Atılımıdır. Bu büyük gerilla atılımı, silahlı direniş hamlesi olma özelliği taşıyor. 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı, ilk hamleyle ortaya çıkan önderliksel doğuş ve parti öncülüğünün halkı bilinçlendirmek, uyarmak, eğitmek, örgütlemek ve harekete geçirmek üzere geliştirdiği hamleyi temsil ediyor. 15 Ağustos için çok şey söylendi aslında, daha çok şey de söylenebilir. Bir direniş hamlesi, diriliş hamlesi, gerilla hamlesi denildi. Köleliğin yıkılıp özgür yaşamın bütün köleci zincirleri kırma temelinde başlangıcı olarak ifade edildi. Kölelik altında yok oluşa, baş aşağıya gidişe son verilerek özgürlük ve demokrasi çizgisinde yeni bir yaşamın başlangıç adımı olarak tanımlandı. Bu temelde 15 Ağustos, önderliksel doğuş ve PKK biçiminde Kürt toplumunun köleliğe son vererek özgür yaşama yürüyüşünü ifade eden miladın en belirgin adımı olma özelliğini taşıdı. Bu atılım tümüyle öncü militanın, kadronun atılımıydı. Kuşkusuz aydınlatıcı, yol gösterici, yönlendirici olan Önderlikti; pratiği yürüten, mücadeleyi geliştiren, Önderlik düşüncesini silahlı direniş temelinde halka taşıyan ise kadro gücüydü, öncü militandı, gerillaydı. Dolayısıyla ikinci atılım olan 15 Ağustos Atılımı bir parti atılımı, gerilla atılımı oldu.

Üçüncü büyük atılımımız ise, 1 Haziran 2004 Hamlesi'dir. Buna *Halkın Özgürlük Atılımı* diyebiliriz. Bu esas olarak halkın örgütlü gücüne dayanan, halkın demokratik siyasi eylemi temelinde yürütülen bir atılım, hamle olma özelliği taşıyor. Kuşkusuz Önderlik çizgisinde, meşru savunma temelinde gerçekleşiyor; Kürdistan'da özgür yaşamın ekonomisi, siyaseti, kültürü, sosyalitesi, her şeyi meşru savunma temelinde oluyor. Kendini savunmayanın özgürlüğü olamaz. O bakımdan da halkın özgürlük atılımı meşru savunmasız başarıya ulaşamaz, gerçekleşemez. Demokratik siyasi mücadele meşru savunma temeli olmadan yürütülemez. Dolayısıyla 1 Haziran Atılımı öncekilerden farklı olarak bir siyasi atılım, bir halk özgürlük atılımı olma özelliği taşıyor. Siyasi yanı ağır basan bir atılım oluyor. Elbette gerillanın meşru

savunma duruşu, eylemi de var. Onunla birlikte gerçekleşen Önderlik, gerilla ve halkın birlikte direnişi temelinde gerçekleşen gerçek bir toplumsal özgürlük hamlesi, halk özgürlük hamlesi olma özelliği taşıyor. Bunu böyle görmemiz anlamamız yerindedir. Birincisine önderliksel doğuş çıkışı, ikincisine gerillalaşma, gerillasal çıkış diyorsak, üçüncüsüne de özgür halk çıkışı dememiz hatalı değildir, yerindedir. Bu temelde 15 Ağustos Atılımı'ndan tam yirmi yıl sonra gerçekleşen bu 1 Haziran Atılımı da üçüncü önderliksel doğuş temelinde böyle büyük bir atılım, yeni bir stratejik başlangıç, Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü hedefine bağlı olarak gerçekleşen bir özgürlük atılımı olma özelliği taşıyor.

1 Haziran Atılımımız da Önder Apo'nun yürüttüğü bir atılımdır

Bu büyük atılımın altıncı yılına girdik. Bu beş yılda büyük bir direniş, gerilla ve halk mücadelesi yaşandı. Bu direnişe Önder Apo'nun aydınlatıcılığı ve İmralı direnişi yol gösterdi, öncülük etti, her zamankinden daha kapsamlı olarak Önderlik öncülüğü aslında bu üçüncü atılımda gerçekleşti. Birincisi doğrudan Önderliğin doğuşunu ifade ediyor, önderlik gerçeğine dayanıyor. İkincisi, gerilla atılımıdır. Bu atılımı elbette parti militanları yürüttüler, ama şunu çok iyi biliyoruz ki en az birinci doğuş kadar bu atılımda da önderlik yönlendirmesi, hazırlığı, yürütücülüğü esastır. Gerilla atılımının her adımı; hazırlanışı, 15 Ağustos'a yürüyüş, 15 Ağustos direnişinin devam ettirilmesi, onun önünde ortaya çıkan her türlü engellin ve zorluğun yenilmesi, düşman saldırılarını boşa çıkartacak bir gerilla bilincinin ve örgütlülüğünün yaratılması, her şey Önderlik çabasıyla, Önderlik aydınlatıcılığıyla, Önderliğin çözümleyiciliğiyle gerçekleşmiştir. Üçüncü atılımımız da her ne kadar gerilla ve halkın birlikte geliştirdiği bir özgürlük atılımı olarak ifade edilse de, gerçekten de beş yıllık bir halk direnişiyle, bu süre içerisinde gece-gündüz demeyen, durmayan, dinlenmeyen, yemeyen, içmeyen; başta kadınlar ve gençlik olmak üzere Kürt halkının Kürdistan'ın dört parçasında ve yurt dışında bulunan tüm kesimlerinin büyük bir cesaret ve fedakârlıkla geliştirdiği direnişle gerçekleşmiş olsa da, yine gerillanın meşru savunma direnişi, savaşı böyle bir halk direnişinin temeli, savunma gücü ve ön açıcılığı rolünü oynasa da, böyle bir mücadele iradesini, cesaretini, fedakârlığını, iddiasını yaratmada her zamankinden fazla Önderlik gerçeğine dayanmıştır. En az önceki iki hamle döneminde olduğu kadar, hatta onlardan daha fazla 1 Haziran Atılımında Önder Apo'nun hem aydınlatıcılığı, hem de on birinci yılında olan o tarihi büyük İmralı direnişinin bütün zorlukları yenen, sorunları çözen gerçeği bu atılıma yön vermiş, öncülük etmiştir. 1 Haziran Atılımımız da böyle bir atılımdır. Her zamankinden fazla pratiğini Önder Apo'nun yürüttüğü bir atılımdır.

1 Haziran Atılımımız siyasi ağırlıklı bir atılımdır

Niye bunu böyle daha başta vurgulama gereği duyduk? Çünkü şöyle bir görüş, düşünce söylenebiliyor içimizde ve bu düzeltilmezse yanılgı oluyor. "1 Haziran mücadelesini biz yürütüyoruz, halk yürütüyor, gerilla yürütüyor, parti yürütüyor, Önderlik bunun dışında kaldı, veya Önderlik uzakta kaldı" gibi düşünceler, anlayışlar ortaya çıkabiliyor. Bunu bu biçimde söyleyenler de oluyor. Bu tarz düşünceler, geçmişi bu biçimde ele alma, algılama, değerlendirmeler görülebiliyor. Bu tür düşünceler yanlıştır, tehlikelidir ve büyük yanılgı ifade ediyor. Öyle değerlendiren gerçeği göremeyeceği gibi, yüz yüze bulunduğu görev ve sorumlulukların gereğini de doğru anlama ve yerine getirme gücünü gösteremez. Yanılgılar, yanlışlar, doğru taktik ve tarz haline gelememe, pratiği başarıyla yürütememe veya kendine göre görüşler oluşturma vs birçok hatalı ve yanlış düşünce esas olarak kaynağını buradan alıyor. Bu gerçeği bilmemiz, düzeltmemiz gerekiyor. Bu yaklaşım kendini esas alma, kendini merkeze koyma oluyor. Önderlik parti, gerilla ve halk mücadelesinin doğru sıralamasını yapamama, bütünlüğünü görememeyi ifade ediyor. Bu yanlıştır, tehlikelidir; yanılgılara götürür. Bu tarzda kimse yaklaşmamalı. O bakımdan da 1 Haziran Atılımımızın 'yeniliği ne' dendiğinde şu iki şeyi sayacağız: *Bir*, İmralı direnişi gibi tarihte eşit bulunmayan bir özgür insan direnişine sahip olması, öyle bir direniş tarafından yönlendirilmesi; *İki,* halkın örgütlü mücadelesi ile yürütülüyor olması, bir halk atılımı olmasıdır. 1 Haziran Atılımımızın bundan önceki süreçlerden ayırt edici özelliği, farkı bunlar oluyor.

Bunun dışında, karakter bakımdan farklılıkları var. Birinci hamle, önderliksel doğuş Hamlesi, bir ideolojik hamleydi, ideolojik doğuştu. Bunun sonucunda Parti çizgisi ortaya çıktı, Parti öncülüğü yaratıldı. İkinci hamle, 15 Ağustos Atılımı, bir gerilla hamlesiydi, askeri atılımdı. Gerilla örgütlülüğü ve

öncülüğü bu direniş içerisinde ortaya çıktı. Parti kendisini gerilla öncülüğü biçiminde şekillendirdi ve Önderlik çizgisini böyle bir gerilla mücadelesiyle topluma taşıdı, örgüte ve eyleme dönüştürdü. Üçüncü hamle, 1 Haziran Atılımımız, siyasi ağırlıklı bir atılımdır. Halk özgürlük hamlesi oluyor. Halkın demokratik konfederalizm sistemi içerisindeki özgür ve demokratik örgütlülüğünü ve yaşamını yaratmayı öngören bir halk atılımıdır. Önderlik ve parti öncülüğünde, gerilla öncülüğünde demokratik halk örgütlülüğünü ve yaşamını yaratmayı hedefliyor. Bu da elbette demokratik özerklik çizgisinde Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünü gerçekleştirmeyi somut program ve hedefi olarak önüne koyuyor.

Kürdistan'da işler böyle hamlelerle yürüyor

Bu hedefler: *Bir,* demokratik özerklik çizgisinde Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünü sağlamak, *İki,* Kürt halkının kadınlar ve gençlik öncülüğünde demokratik konfederalizm sistemi içerisindeki özgür ve demokratik yaşamını sürdüreceği bir örgütlülüğe kavuşturulmasını sağlamak. Bu üçüncü doğuş hamlesi de bu temelde gerçekleşiyor. Hepsi atılımdır, hamlesel çıkışlardır. Kürdistan'da işler böyle hamlelerle yürüyor. Yeni başlangıçlarla ilerliyor. Önder Apo, partililiğinin temel ölçülerden biri olarak *"her gün yeni başlangıçlar yapabilmeyi"* öngörmüştü. Kürdistan'da özgürlük ve demokrasi hareketi de somut ayırt edici özellikler taşıyan dönemlerde stratejik atılımlar, hamleler yaparak ilerliyor. Stratejik çıkış, başlangıçlar yapmayla yürüyor. Dolayısıyla 1 Haziran Atılımı üçüncü büyük hamle olma özelliğini taşıyor. Bunun dışındaki şeyleri ortaktır, benzerdir. Üç atılım da Önderlik öncülüğünde gerçekleşiyor, hepsi büyük bir direnişi, mücadeleyi içeriyor, hepsi ağır bedeller temelinde büyük cesaret ve fedakârlıkla, fedai çizgisinde yürütülen bir mücadeleyle gelişme sağlıyor, ilerliyor, sonuç alıyor.

Dolayısıyla bütün mücadele; ideolojik olanı da, askeri ağırlıklı olanı da, siyasi ağırlıklı olanı da fedai çizgisinde direnerek, mücadele ederek, savaşarak, şehitler vererek gerçekleşiyor. Şahadet çizgisinde işleri ele alıp yürütme mücadeleyi her zaman başarıya götürüyor. Bunun başka bir ölçüsü, çizgisi yoktur. İdeolojik doğuş, önderliksel doğuş, ideolojik mücadele, partileşme de şehitler verme pahasına gerçekleşmiştir. PKK, bir şehitler partisi, şehitlerimizin anılarının örgütlenip mücadeleye dönüştüğü bir temel alan olarak ortaya çıkmış, hayat bulmuştur.

Partileşmeyi ve halklaşmayı sağlatan temel değerler şehitler gerçeğidir

15 Ağustos Atılımını Önder Apo zaten Halk Kahramanlığı Dönemi olarak değerlendirdi. Bu atılım başlangıçtan itibaren hep fedai çizgisinde büyük cesaret ve fedakârlıkla, insan üstü bir direnişle yürütüldü. Yüzlerce, binlerce şehit verdik. Beş yıllık 1 Haziran Atılımımızda, her ne kadar siyasi ağırlıklı mücadele desek de, meşru savunma savaşı temelinde gelişti. Günümüze kadar da böyle geldi. Bu mücadele, büyük cesaretle ve fedakârlıkla fedai çizgisinde yürütülen bir direnişle günümüze kadar getirildi. Burada da büyük bedeller verdik, kan döktük, yüzlerce şehit verdik. 1 Haziran Atılımımızın sekiz yüzü aşan bir şehitler ordusu var. Dolayısıyla Haki Karer yoldaştan başlayarak en son şehit verdiğimiz **Bêrîtan, Ali, Rizgar ve Şervan** arkadaşa kadar on beş bini aşan şehitler gerçeği, şehitler ordusu, öncülüğü, önderliği bu üç büyük atılımı da yaratan, geliştiren, önderliksel doğuşu, partileşmesini ve halklaşmasını sağlatan temel gerçeklik ve değerler oldu. Bunu böyle anlamamız, bilmemiz, ele almamız yerindedir. Doğru olan budur ve olanı kendi doğruluğu içerisinde yeterince anlayabilmek gereklidir.

Buradan baktığımızda, Önderlik direnişi, halk ve gerilla direnişi, savaş, şehitler ordusu ve ortaya çıkan örgütsel, siyasi, askeri gelişmeler, hepsi birden ele alındığında artık beşinci yılın sonunda altıncı yıla girerken 1 Haziran için de büyük bir atılım deme gücünü, hakkını kendimizde buluyoruz. Geçen beş yıllık süre içerisinde gösterilen mücadele gerçeği, uygulanan çizgi, ortaya konan cesaret ve fedakârlık, gerçekleşen İmralı direnişi ve sekiz yüzü aşan şehitlerin direnişi ve bugün yaratılmış olan siyasi-örgütsel düzey bizi 1 Haziran'ın da tıpkı önderliksel doğuş gibi, 27 Kasım'lar gibi, 15 Ağustos gerillasal hamle gibi büyük bir direniş hamlesi olma özelliği taşıdığı görüşüne götürüyor. Bunu bu altıncı yıla girerken açıkça söyleyebiliyor ve ifade edebiliyoruz. 1 Haziran'ı da artık parti doğuşu, gerilla gelişimi, 15 Ağustoslarla birlikte ele alabiliyor, değerlendirebiliyoruz. Çizgi bakımından bütün bu süreçlerin devamı ve geliştirilmesi oluyor. Sonuçlar bakımından onlarla birlikte anılmayı hak edecek gelişmeler ortaya çıkartmış bulunuyor. Bu bakımdan da şimdiye kadar ancak böyle anlamaya çalıştığımız, daha çok gerilla cephesinde tanımlayıp değerlendirmek istediğimiz bu 1 Haziran gerçekliği, şimdi yeni strateji temelinde üçüncü büyük hamle olma özelliğini taşıyan bir atılım olarak ifade edebiliyoruz. Uygulanan çizgiyi, yaratılan cesaret ve fedakârlık ve alınan sonuçlarla birlikte değerlendirdiğimizde 1 Haziran'ı da tıpkı 15 Ağustos gibi, 27 Kasım gibi büyük bir ideolojik ve stratejik çıkış, büyük bir atılım başlangıcı, dolayısıyla Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinde belirgin yeri olan bir tarihsel kesit olarak tanımlayabiliyoruz. Beş yıllık 1 Haziran Atılım pratiğinin ortaya çıkardığı sonuçlar bizi artık böyle değerlendirmeler yapmaya, 1 Haziran'ı bu biçimde tanımlamaya, bir bayram günü olarak ele alma ve kutlamaya götürüyor. Bunu şimdi daha güçlü ve net bir biçimde bu beşinci yıl dönümü sürecinde parti olarak, hareket olarak, halk olarak daha fazla idrak ediyoruz, daha net ifade ediyoruz, tanımlıyoruz ve anlamlandırıyoruz. İnanıyoruz ki, bundan sonraki gelişim süreci de şimdiye kadar geçen beş yıllık sürecin ilerletilmesi, büyütülmesi, devam ettirilip sonuca götürülmesi biçiminde olacaktır. Her hangi bir gerilemeye, ezilmeye, tasfiyeye uğramayacaktır. Yine içten zayıflatılmaya, bölünüp parçalanmaya, saptırılmaya uğra-

tılmayacaktır. Bunlar olmadığı ve mevcut beş yılda yaratılanlar doğru kavranıp, özümsenip ve doğru bir biçimde temsil edilerek bundan sonrasının pratiği geliştirildiği ölçüde 1 Haziran Atılımının önüne koyduğu somut amaç ve hedefleri daha büyük oranda başarabileceğini rahatlıkla söyleyebiliyoruz. Altıncı yıla girerken, beş yıllık mücadele içerisinde ortaya çıkan gelişme düzeyi, onun bize verdiği bilinç, irade, iddia, azim, cesaret bundan sonrası için bunları bize söyletiyor. Dolayısıyla, altıncı yıla girerken iddiamız daha büyük, kendimize güvenimiz daha fazla, hareket olarak, halk olarak örgütlülüğümüz, bilincimiz, tecrübemiz daha güçlü, dolayısıyla başarıya inancımız da kendimize güvenimiz de her zamankinden fazladır.

"Çizgimizin Ortadoğu toplumunun yüzde doksanının çıkarını yansıttığı, ifade ettiği tartışma götürmez bir gerçektir. Bir avuç azınlığa, bugün hâkim olan azınlığa zarar veriyoruz, bu bir gerçek, ama büyük çoğunluğun da çıkarlarını temsil ediyoruz. Onların özgürlük, eşitlik, demokrasi istemlerinin temsilcisi, savunucusu, örgüte ve eyleme dönüştürücüsü oluyoruz"

Siyaset gündemini çok büyük bir ölçüde yönlendiriyoruz

Altıncı yıla girerken siyasal gündemde yaşanan tartışmalar var. Herkes tartışıyor; dünya tartışıyor, bölge tartışıyor, Kürdistan'ın dört parçası tartışıyor, biz tartışıyoruz. Siyaset gündemini çok büyük bir ölçüde yönlendiriyoruz. Bu önemli bir durum, bir gelişmeye işaret ediyor. Bir sonuç değil, kalıcı bir durum değil, ama süreci yönlendirebilen, gündemi belirleyebilen bir gücün ortaya çıkmış olmasını da netçe gösteriyor. Bunu daha farklı bir biçimde ele almak, değerlendirmek kuşkusuz gerçekçi olmaz. Herkes de bu biçimde değerlendiriyor. Dostlarımız, halk bu duruma bakarak moral ve güç alıyor, cesaret kazanıyor, daha fazla mücadele etme istemi, arzusunu yaratıyor. Düşmanlarımız da bu gerçeğe bakarak ciddi bir zorlanmayı yaşıyorlar. Mevcut gelişme düzeyini hiç istemeseler de itiraf etmek zorunda kalıyorlar. Henüz kendi amaçlarını, iddialarını tümden kaybetmemiş olsalar da, hala inkâr ve imhada şu ya da bu oranda ısrarlı olmaya, diretmeye çalışsalar da, beş yıllık mücadelede kazananın, gelişme yaratanın PKK ve Kürt halkının olduğunu, Özgürlük hareketimizin bugün her zamankinden güçlü olduğunu itiraf etmek zorunda kalıyorlar. Bu iyi bir durumdur. Hareketin büyüklüğünü gösteriyor. Düşmanına bile gerçekleri itiraf ettiren bir harekete ve mücadeleye büyük hareket ve mücadele denir. Tarih böyle tanımlıyor ve bizim de hareket ve mücadele olarak şimdi böyle bir düzeye gelmiş olma durumumuz söz konusu. Yaşanan gerçek budur. Henüz tam bir sonucu ifade etmese de, eğer çizgi saptırılmadan, kaydırılmadan ve durdurulmadan bu mücadele yürütülürse sonuca doğru başarıyla gidileceğini gösteriyor. İnkâr ve imha sisteminin dağıtılması, eritilmesinde tam bir sonuç gerçekleşmemiş olsa da, inkâr ve imha zihniyetinde ciddi bir kırılmanın ortaya çıkartıldığı, inkâr ve imha siyasetinin hem küresel düzeyde hem de bölgesel ve ulusal düzeyde ciddi biçimde zorlandığı, kilitlendiği, çıkmaz ve çözümsüzlük içine sokulmuş olduğu da bir gerçektir. Bunu Güney Kürdistan hükümeti de itiraf ediyor, Türk genelkurmayı, hükümeti, siyasi çevreleri de söylüyorlar, İran da, Suriye de söylüyor, ABD ve AB de söylüyor. Dikkat edilirse, şu an geldiğimiz noktada inkâr ve imhaya dayalı siyasi planlar işlemiyor, uygulanamıyor. Ne ABD onu yürütebiliyor, ne Türkiye yürütebiliyor, ne de İran, Suriye, KDP ve YNK yürütebiliyor. Hepsi çıkmaz ve çözümsüzlük içine sokulmuştur. Tümüyle bu politikaları eritilip dağıtılmamış olsa da, kendi hükümlerini icra edemeyecek bir çıkmaza sokuldukları da tartışma götürmezdir. ABD siyasetinin durumu böyle. Açıktan söylüyorlar ve bundan kendilerini kurtarmaya çalışıyorlar. Yeni yönetimin bütün çabası bu yönlüdür. AB'nin durumu da aynı biçimdedir. Türkiye yönetiminin durumu da böyledir. Kendine göre çeşitli arayışları var. Bu anlamda büyük bir tartışma, değişim süreci, arayış durumu yaşanıyor. Tarihin en büyük tartışmalarından birinin yaşandığı inkâr edilemez, görmezden gelinemez bir gerçek. Bunların hepsi Kürt sorunu, Kuzey Kürdistan'daki durum etrafında oluyor. Bu da tabi özgürlük mücadelemizin gelişimiyle yarattığı sonucu ifade ediyor. Başka her hangi bir etkene, şuna buna dayanmıyor. Bu net bir olgudur.

Görevlerimiz her zamankinden daha fazla ağır ve büyüktür

Şimdi bu biçimde biz süreci mümkün olduğu kadar halkların yararına, özgürlük ve demokrasi çizgisinde ilerletmek ve sonuca götürmek istiyoruz. Belki bu çizgimiz, siyasetimiz şoven, faşist çevreleri korkutuyor, ürkütüyor; baskıcı, sömürücü, yiyici çevreleri telaşa düşürüyor, yani bir avuç azınlığı tehdit ediyor, bu bir gerçek; fakat başta Kürt toplumu olmak üzere, Türkiye, İran, Irak, Suriye toplumlarının, tüm Ortadoğu toplumunun yüzde doksanının çıkarını yansıttığı, ifade ettiği de tartışma götürmez bir gerçektir. Bir avuç azınlığa, bugün hâkim olan azınlığa zarar veriyoruz, bu bir gerçek, ama büyük çoğunluğun da çıkarlarını temsil ediyoruz. Onların özgürlük, eşitlik, demokrasi istemlerinin temsilcisi, savunucusu, örgüte ve eyleme dönüştürücüsü oluyoruz. Ne yapalım, koşullar bunu gerektiriyor. Dünya sistemi terstir, küçük azınlıkların büyük çoğunlukların üzerindeki hâkimiyetine dönüşmüş baskı, sömürü, kölelik, sınıflı cinsiyetçi toplum gerçeği böyle ortaya çıkmış. Buna doğru diyemeyiz, bunu kabul edemeyiz. Bunun doğal bir sonuç olduğunu kimse söyleyemez, biz de doğru bulamayız. Dolayısıyla ters yüz edilmiş insan ve toplum yaşamını,

tarih ve tarihsel gerçeği düzeltmek, doğruya çekmek; yaşanabilir, katlanılabilir bir hale getirmek gerekiyor. Bu da bizim görevimiz. Hareket olarak yürüttüğümüz tarihsel görev, Önderlik gerçeğimizin tarihsel anlamı, insanlık açısından, tarih açısından taşıdığı anlam da bu oluyor. Bunu elbette yürütüyoruz, yürütmek durumundayız. Bu açıdan da zorluklar var, riskler çoktur, görevler daha ağırdır. Öyle işler hafiflemiş, bu tür gelişmeler olmuş, böyle bir düzey kazanmışız diye her şeyi sonuçlandırmışız, görev ve sorumluluklarımız ortadan kalkmış değildir. Böyle düşünmek kesinlikle doğru değildir. Tersine görevlerimiz daha büyüktür, daha ağırdır. Süreç daha karmaşık, riskler daha çoktur. Bu karmaşık ve riskli bir süreçte halkların yararına olan özgürlük ve demokrasi mücadelesini başarıyla yürütmeye çalışıyoruz. Önderlik olarak, parti olarak, gerilla olarak, halk olarak bütün yoğunlaşmamız, dikkatimiz, çabamız bunun üzerindedir. Bunu en azından makul başarılı sonuçlara götürebilmek için gayret ediyoruz, elbette ki daha fazla da edeceğiz. Başka çare yoktur, bunun dışında bir doğru yoktur. Mademki doğru budur, tarihi süreç bizden bunu yapmamızı istiyor, o zaman tarihle, doğayla, insanın sosyal gerçeğiyle uyumlu olmak için bu görevleri başarıyla yürütmek zorundayız.

Bu süreci siyasi mücadeleyi dayatma temelinde yürütme azmindeyiz

Şimdi yüz yüze bulunduğumuz durum bu. Bu çerçevede de altıncı atılım yılımızı da geçen beş yıldaki başarıların, gelişmeleri devam ettirecek, hatta daha da ilerletip kalıcı sonuçlara dönüştürecek bir mücadele yılı haline getirmeye çalışıyoruz. Özellikle son iki yıl boyunca, 2007-2008 yılları sürecinde yürüttüğümüz büyük direnişin oraya çıkardığı askeri, ideolojik ve siyasi sonuçlara dayanarak, yine 29 Mart yerel seçim sonrasında bu sonuçların ortaya çıkardığı siyasi düzeyi pratiğe dönüştürerek, kalıcı siyasi başarılara dönüştürmek için çaba harcıyoruz. Bütün yoğunlaşmamız bu temeldedir. Bunun nasılını, tarzını, yöntemini tartışıyoruz. Görev ve sorumluluklarımızın bu çerçevede nasıl olduğunu belirlemeye çalışıyoruz. Buna göre de pratik yürütme çabamız var. Bu süreci 1 Haziran Atılımımızın stratejik özüne uygun olarak siyasi mücadeleyi dayatma temelinde yürütme çabamız, azmimiz kesindir. Bu temelde uygun mücadele yöntemlerini geliştirerek, dayatarak sürecin başarıyla yürüteni olma çabası içindeyiz. Bunu herkes görüyor, anlıyor. Koşullar bunu gerektiriyor. Böyle bir mücadele yürütme açısından kendimize güvenimiz, gücümüze güvenimiz var. Elbette tehlikeler, riskler var, ama o tehlikeleri ve riskleri de akıllı, yöntemli bir mücadele yaklaşımıyla aşarak bu temelde başarı elde edeceğimize inanıyoruz.

Bunun için 13 Nisan'da yaptığımız açıklamayla 1 Haziran'a kadar ilan ettiğimiz çatışmasızlık kararını, çatışmasızlık temelinde süreci yönlendirme, mücadeleyi geliştirme kararımızı Temmuz ortasına kadar uzattığımızı ilan etmiş bulunuyoruz. Yönetimimiz böyle bir karar açıkladı. Önderliğimiz daha önceden sürecin bu biçimden götürülmesinin zorunluluk olduğu yönünde görüşler belirtmiş, değerlendirmeler yapmıştı. Tabi bunun tehlikelerine, risklerine de her zaman dikkat çekmişti. Böyle bir mücadelenin başarıya gitmesi için bazı şartların yerine getirilmesi gerektiğini her zaman söylemişti. Yönetim olarak tüm bunları değerlendirme, yine birçok örgütümüzün, kurumumuzun görüşlerini alma temelinde ve Önder Apo'nun değerlendirmelerini esas alarak böyle bir taktik yürütmeyi, bu süreçte mücadeleyi çatışmasızlık diye tanımladığımız biçimde yürütmeyi uygun gördük. Sonrası için de, eğer gelişmeler olumlu olursa, pratik süreci başarıyla yürütürsek elbette bunu devam ettireceğiz, derinleştireceğiz. Elbette ki farklı durumlar gelişirse ona göre hareket edeceğiz. Farklı durumlar ortaya çıktığında Temmuz ortasını bekleyeceğiz diye bir kayıt da yoktur. Şartlarımız var, ona göre hareket ediyoruz. Mevcut durum değiştirilir, bize dönük; gerilla olarak, Önderlik olarak, halk olarak imha amaçlı saldırılar geliştirilirse elbette ortaya çıkan o duruma göre gerekli direniş mücadelesi içinde olacağız. Öyle bizi bağlayan, elimizi kolumuzu bağlamış olan bir durum söz konusu değil, ama mevcut koşullar sürdüğü ölçüde siyasi mücadeleyi iyi dayatan, meşru savunma temelinde siyasi mücadele yöntemlerini geliştirerek süreci yürütmeye çalışan bir politik tutumu daha doğru, bizim için kazandırıcı bir tutum olarak değerlendirdik. Bu değerlendirme temelinde bu süreci böyle yürütmek istiyoruz. Şartları var, mevcut durum bu şartlara uygun olduğu sürece bu devam eder, karşı taraflar bunu değiştirirse biz de tutumumuzu gözden geçirir ve değiştiririz.

Her zamankinden daha duyarlı örgütlü bir çalışma ve mücadele gerekiyor

Bu anlamda karşı taraf için şartlarımız var veya karşı taraflar için şartlarımız var. Bir de bunun başarısının kendimiz için de şartları var. Bu, böyle kendiliğinden başarıya gidecek mücadelesiz, çalışmasız bir süreç değil, tam tersine ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri, bütün alanlarda her zamankinden daha fazla duyarlı, örgütlü bir çalışmayı ve mücadeleyi gerektiren bir süreç oluyor. Ancak böyle yaparsak bu süreç devam edebilir ve biz başarı elde edebiliriz.

Psikolojik savaşı yenecek düzeyde bir ideolojik mücadele, teorik çalışma, propaganda-ajitasyon faaliyeti yürütebilirsek, düşmanın bütün siyasi oyunlarını boşa çıkartacak ve onun inkâr ve imha siyasetini kuşatıp daraltacak düzeyde bir siyasi faaliyet yürütebilirsek, düşmanın bütün provokasyonlarını, böl-parçala tutumlarını boşa çıkartacak bir örgütsel çalışmayı geliştirebilirsek; halkın demokratik komünal örgütlülüğünü, Kürt ulusal siyasetini, Türkiye demokrasi hareketini geliştirebilirsek ve bütün bunları da gerillanın sağlam, taktik bakımdan her an direnişe hazır, stratejik olarak kendini sürekli güçlendiren, hazırlayan, yani bu süreci gerillanın nicel ve nitel büyütülmesi hamlesi temelinde yürütebilirsek bu siyaset başarılı sonuç verecek. Biz

böyle bir siyasetle başarı kazanacağız. Bunları yerinde, zamanında doğru yöntem ve tarzla yapamazsak tabii ki başarılı olamayacağız. Yani izlediğimiz siyaset kendiliğinden başarı ortaya çıkartmayacak. Ancak başarı elde edecek düzeyde bir mücadeleyi, çalışmayı ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri alanda yürütürsek sonuç alacağız. Bu bakımdan da bize daha ağır görev ve sorumluluklar yüklüyor. Belirlediğimiz siyasetin hem inkâr ve imha cephesinde yer alan taraflar için şartları var, hem de hareketimiz ve halkımız için şartları var. Bu mücadeleyi örgütleyip yürüten güçler için şartları var.

Çatışmasızlık kararımız bazı çevrelerde olumlu yankılar yarattı

Çatışmasızlık bir mücadele biçimidir. Son olaylar bize gösterdi ki bu gerçeklik yeterince anlaşılmıyor. Hatalı, yetersiz anlayışlar, kavrayışlar var. Bu durum Önderliği de zorladı. Son görüşmelerde Önderlik bunun üzerinde yoğunca durdu. Daha doğru ve yeterli anlaşılmasını istedi. Birçok yetersizliğin ve kaybın, çatışmasızlık diye tanımlanan mücadele tarzını doğru ve yeterli anlamamaktan, ona göre bir tutum, tarz geliştirememekten kaynaklandığını biz de gördük. Bunu gidermek üzere son dönemde bir mücadele geliştirdik, giderek daha fazla geliştiriyoruz, derinleştiriyoruz da. Çatışmasızlığın nasıl bir siyaset olduğunu, bize ne tür görev ve sorumluluklar yüklediğini, nasıl anlamamız ve uygulamamız gerektiğini, mümkün olduğu oranda anlatmaya, açıklığa kavuşturmaya çalışıyoruz.

Biz de daha fazla bu hususlar üzerinde duruyoruz. Gerçekten izlediğimiz politikalar nedir, ne değildir, çatışmasızlık denen politik duruş neyi ifade ediyor, taktik duruş ne anlam taşıyor, bunun bize yüklediği görevler, karşı taraflara yüklediği sorumluluklar neler, anlamı nedir, yöntemleri nelerdir, değişik alanlarda; ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri alanda uygulanma esasları nelerdir, esas olarak neyin üzerinde gelişiyor, gerillaya hangi tür görev ve sorumluluklar yüklüyor, gerilla bu görev ve sorumluluklarını başarıyla hayata nasıl geçirecek, hangi tarzla, yöntemle, üslupla hayata geçirecek, bunları anlamaya ve anlatmaya çalışıyoruz. Belli bir değerlendirme ortaya çıkardığımıza da inanıyoruz. Neden böyle bir siyaset izliyoruz, başka tür siyasetler izleyebilir miydik, izlersek ne olurdu, bu siyaseti izlersek ne tür başarı imkânları, fırsatları içinde taşıyor, buna karşılık ne tür risklerle, tehlikelerle önü kapalı, bu riskleri, tehlikeleri nasıl ortadan kaldırabiliriz, bize yüklediği görev ve sorumlulukları nasıl hayata geçirebiliriz, başarıyla yürütebiliriz? İşte tartıştığımız konular, 1 Haziran Atılımının altıncı yılına girerken temel gündemimiz bundan oluşuyor. Bu temelde biz bir tartışma yürüttük ve belli bir politik karar düzeyi ortaya çıkardık. Elbette mevcut beş yıllık mücadelenin yarattığı gelişmeler üzerinde bu karar düzeyini ortaya çıkardık. Bu temelde de yeniden kendimizi kararlaştırıp süreci ilerletmek üzere böyle bir politik karar ilanında bulunduk. Yankıları olumludur, tartışılıyor. Yani genelde olumlu yankılar aldığını insan hissedebiliyor. Bazı tartışmalar, görüşler, bazı çevrelerin tutumları böyle bir etkide bulunduğunu açıkça gösteriyor.

Türk devleti hala toplumu ikna edecek bütünlüklü bir siyaset izleyemiyor

Örneğin Türkiye Genelkurmay Başkanı'nın Amerika'daki yaptığı görüşmeler, oradaki sözleri, çabaları bizim kararımızın uluslararası politika düzeyinde oldukça etkili olduğunu ve Türk genelkurmayının yürütmeye çalıştığı "PKK'yi imha ve tasfiye planı"nı ciddi biçimde zorladığını açıkça gösterir nitelikteydi. Bütün görüşmeleri PKK'ye karşı ABD'den destek alma üzerindedir. PKK karşısında ne kadar sıkıştığını, yürüttüğümüz mücadelenin, izlediğimiz politikaların düşman karargâhını ne kadar zorladığını bu ifadeler, onun yürüttüğü çabalar net gösterir niteliktedir. Adeta izlediğimiz politikaların etkisini dış politik çevrelerden silebilmek için her türlü çabaya, çarpıtmaya başvuruyordu. Bu şunu gösteriyor ki, uluslararası politik arenada hareketimizin sağladığı gelişme düzeyi ve izlediği politikalar önemli etkide bulunuyor. Bunu insan net ifade edebilir. Diğer yandan, Türkiye siyaseti içindeki tartışmalar da benzerdir. Birçok basın-yayın organı, yine çeşitli yazarlar, daha çok liberal çevreler diye tanımlayabileceğimiz politik çevreler, biraz kendilerine göre eleştirmeye çalışsalar, az bulsalar da, bu adımın ciddi ve önemli olduğunu, devlet de buna göre davranırsa bundan sonraki sürecin gelişimi açısından yeni bir başlangıç oluşturabilecek bir adım olduğunu, biraz yetersiz bulsalar da PKK'nin bu anlamda gerekli adımları attığını, artık görev ve sorumluluğun Türkiye'yi yöneten sivil ve askeri yöneticiler üzeride olduğunu söylüyorlar. Bunlar önemlidir. Şöyle sorguluyorlardı: PKK'de, Kürt tarafında orkestra şefi bellidir, Türkiye'nin orkestra şefi kimdir, kim politikaları belirliyor, yürütüyor belli olsun? diyorlar. Şunu görmüşler, Türkiye her ne kadar tarihi fırsat dese, bilmem devlet yönetimi ilk defa böyle bir görüş birliği oluşturdu açıklamalarında bulunsa da, hala toplumu ikna edecek bütünlüklü bir siyaset izleyemiyor.

Önderlik de geçmişte sıkça bu duruma işaret etmişti. Bunu muhataplık olarak tanımlamıştı. Türkiye siyaseti açısından özellikle son bir iki yıldır iradesizlik olarak da ifade ediyor ve bir demokratik iradenin Türkiye'de oluşmasını, ortaya çıkmasını çok gerekli görüyor. Bunun için tüm gücüyle çaba harcıyor. Aslında işin gerçeği bu. Bu, Özgürlük hareketimizin, Kürt tarafının ne kadar somut, net, örgütlü ve kendine güvenli olduğunu ortaya koyarken, diğer yandan inkâr ve imha cephesinin dağınık, örgütsüz, ne yapacağı konusunda çok birleşememiş, karar verememiş bir durumda olduğu gerçeğini de gösteriyor. Bunu artık birçok çevre Türkiye yönetiminden istiyorlar. Liberalleri öyle bir duruma getirmiş olmamız önemli bir siyasi gelişmeye işaret ediyor. Liberal demokrat diyebileceğimiz kesimleri de kendi tarafımıza çekmeyi ifade ediyor. Diğer kesimler böylece daha fazla dıştalanabilir, daraltılabilir.

Liberaller milliyetçi şoven zihniyet ve siyaseti sorgulamaya çalışıyor

Biz iyi biliyoruz ki, özel savaş bunun tersini yapmak istiyordu. Liberalleri kendi yanına alarak bizi siyaseten tecrit etmeyi ve marjinal kılmayı hedefliyordu. 29 Mart yerel seçiminde AKP'nin seçim başarısına bağlanan siyasi hesaplar böyleydi. Bağdat planı diye, PKK'yi dört aşamalı tasfiye planı olarak tanımlanan planın esası buydu. PKK'yi siyaseten tecrit edip marjinal duruma düşürmek için elbette ki liberalleri kendi cephelerine çekmiş olmaları gerekirdi. Oysa tartışmalarda, en son günde bile söylenen sözlerde netçe görüyoruz ki, liberaller inkâr ve imhada ısrarlı olan o milliyetçi şoven, faşist zihniyeti ve siyaseti sorgulamaya çalışıyorlar. Elbette kendi çizgilerinde, kendi üsluplarıyla yapıyorlar, ama onlardan uzaktırlar, kopukturlar. Biraz orayı da eleştiriyorlar, oradan değişim, çözüm istiyorlar. Bu iyi bir duruma işaret ediyor. Bu anlamda mevcut haliyle etkisi iyidir. Fakat bu duruma bakılarak şöyle bir şey sanılmamalı: Bu herkesi etkileyecek, bir düşünce değişimine götürecek, ondan sonra da oturup masa başında uzlaşma oluşacak, sorunlar çözülecek. Hayır, bu tür anlayış yanlış, böyle bir durumu biz öngörmüyoruz, olması da çok çok zayıf bir ihtimaldir. En önemlisi, böyle bir tartışmanın gelişmiş olmasıdır. Buradan bizim amaçladığımız, bu tartışmaların en geniş demokratik güçlerin bir ittifakına, birliğine ulaşmasıdır. Önderlik bunu İspanya'daki duruma benzetti. Anayasacı demokratlar hareketi geliştirilebilir dedi. Muhafazakâr, liberal ve radikal demokratların "anayasacı demokratlar" adı altınca en geniş bir ittifaka ulaşarak Türkiye'deki demokratik dönüşümü demokratik anayasa değişimiyle başlatıp gerçekleştirebileceklerini ortaya koydu ve bunu bir kez daha önerdi. Böyle bir gelişmeye doğru gidilirse iyidir, yerindedir.

Diğer yandan bunu Kürt cephesinden bir ulusal konferansa taşırsak, o da önemli bir gelişmeye işaret edecektir. Bir yandan bizim ulusal siyaset üzerindeki etkimizi arttıracağı gibi, diğer yandan özel savaşın bizi tecrit etmek üzere bir işbirlikçi-ajan Kürt siyaseti oluşturma çabalarını engelleyecek, onları daraltacak, sınırlandıracaktır. Bu da iyi bir durum olur. Bütün bunların hem gerçekleşmesi, hem de süreklilik kazanması hiç kuşkusuz halkın örgütlülüğüne bağlıdır. Halkın demokratik komünal örgütlülüğünü her yerde, sokakta, köyde, mahallede, okulda, işyerinde, evde, yaşamın her yerinde yaratmak çok çok önemlidir. Demokratik konfederalizm sistemini Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında tabandan örgütlü hale getirebilmek bu dönemin vazgeçilmez görevidir. Bunu gerçekleştirdiğimiz ölçüde ulusal konferansı dayatıp ortaya çıkartabileceğimiz, bunu gerçekleştirdiğimiz ölçüde Türkiye'de demokrasi konferansını daha çok gündemleştirip yaptırtacağımız, her türlü saldırı karşısında sürekli direnme gücü bulabileceğimiz ve böyle bir direniş temelinde gerillanın nitel ve nicel büyütülmesi hamlesini başarıyla yürüteceğimiz bir gerçek. Bu bakımdan da tabi içinde bulunduğumuz süreç kuşkusuz bir mücadele süreci, ideolojik olarak, siyasi olarak, diplomatik olarak, askeri olarak çok yönlü bir mücadele sürecidir. Ama daha da ötesi ve daha önemlisi, bir örgütsel hamle sürecidir. Bu hem gerillanın örgütlenmesi açısından böyle, hem de demokratik halk örgütlülüğünün geliştirilmesi, gerçekleştirilmesi açısından böyledir. Hareketin örgütsel büyütülmesi görevinin hamlesel düzeyde geliştirilip gerçekleştirilmesi gereken bir süreçten geçiyoruz.

Mücadeleyi başarıyla yürütebilmenin tek yolu örgütlenmektir

Her alandaki mücadeleyi başarıyla yürütebilmenin, yine bize her yerden gelen saldırıları boşa çıkartabilmenin, oyunları bozup, provokasyonları etkisiz kılabilmenin temel yolu, tek yolu aslında örgütlenmektir; örgütlenmek, örgütlenmek, örgütlenmek! Gerilla olarak örgütlenmek, halk olarak örgütlenmek, bütün bunlara öncülük eden parti olarak örgütlenmek. Yeniden partileşme hamlesini, üçüncü önderliksel doğuş çizgisi temelinde gerilla ve halk örgütlenmesini başarıyla gerçekleştirecek şekilde yürütmek. İçinde bulunduğumuz dönemin en temel görevi budur. Bu görevleri gerçekleştirirsek, açığa çıkıyor ki izlediğimiz politikaların dışımızdaki etkisini kalıcı siyasi gelişmelere dönüştürebiliriz. Yani dışımızdaki tartışmalar, siyasi etkilenmeler ancak bizim örgütlenme ve mücadele görevlerimizi başarıyla yerine getirdiğimiz ölçüde bir anlam bulur, değer ifade eder, sonuç verir. Yoksa onun dışında bir sonuç olmaz. Örgütsüz ve mücadelesiz ya da bunları sürekli kılmaksızın sonuç alınacağı, uzlaşma ve anlaşma olacağı, Kürt sorununun o temelde çözüleceği görüşleri doğru görüşler değildir. O tür görüşler somut gerçeklere uygun değil, yanlıştır. İçinde bulunduğumuz koşullar ve yine içinde seyrettiğimiz siyasi yapı buna izin vermiyor, böyle bir özellik taşımıyor. Biz de ise bu tür şeyler, beklentili olma durumu var. Hep bir pazarlık olacak, anlaşma ve çözüm olacak beklenti-

si var. Siyasi karar alırken, taktik, tarz geliştirirken hep bunu hesap ediyor arkadaşlar. Şöyle yanlış anlamalar var "Önderlik ve örgüt böyle karar alıyorsa, anlaşmalar var, sonuç alınmıştır" hesabı yapılıyor. Bu ne anlama geliyor? Bize ne tür görev ve sorumluluklar düşüyor, bunların gereğini nasıl yerine getireceğiz diye düşünmek yerine, karşılaştığımız arkadaşlar "nasıl gidiyor işler, neler var, neler oluyor" diye soruyorlar. Yanlıştır o tür görüşler. Farz edelim ki bazı görüşmeler de oluyor olsun. Yani bir tane şoven milliyetçi, gerici, ya da MİT ajanı gitti Önderlikle bir görüşme yaptıysa her şey çözüldü mü? Niçin gider görüşür? Önderliği kendine hizmet ettirmek için. Onun başka bir amacı olur mu? Elbette olmaz. Başka amaç beklemek büyük bir yanılgıdır.

Karşıtlar karşı tarafı nasıl etkiler de çözeriz zayıflatırız diye siyaset yaparlar

O zaman demek ki siyaseti, karşıtlığı anlamıyoruz. Hele bir de askeriz diyoruz, düşman diyoruz, ağzımızdan çıkıyor, ama ne anlama geldiğine dair hiçbir bilgimizin olmadığı ortaya çıkıyor. Düşman öyle olmaz, düşmanlar da birbirleriyle görüşürler, ama ne amaçla görüşürler? Karşı tarafı yenilgiye uğratmak için görüşürler. Yoksa karşı taraf zafer kazansın, beni sırt üstü düşürsün diye hiç kimse karşıtı olanla görüşmez. Yanılmayalım, böyle yanlış hesaplar olmasın. Süreci kavramamaktan kastımız birazda budur. Yanlış anlayışlar, beklentiler var. Bunu derken, hiç diyalog olmaz mı, tartışma olmayacak mı, gerçekten hiç karşı karşıya gelinmez, görüşme, uzlaşma, anlaşma olmaz mı? Elbette olur, olmaz demiyoruz, öyle de anlaşılmamalı; fakat Kürt sorununun çözümü yöntemi olarak "masa başında oturacağız, anlaşma olacak, devlet artık milliyetçi-şoven, gerici, ırkçı düşüncelerden uzaklaşıp demokrat olacak ve herkese demokratik ve özgür bir yaşam verecek, Kürtlere de her şeyi verecek, biz de elbiseyi, silahı, hepsini kaldırıp atıp yan gelip yatacağız, bedavadan yiyip içeceğiz" olarak sanmak yanılgıdır. Böyle bir yaşam olmaz, bu tür beklentiler yanlıştır. Sanki böyle olacakmış gibi bir beklentili bir duruş var. Hayır öyle değil. Belki anlaşmalar da olabilir, uzlaşmalar olabilir, ama bütün bunlar hep karşılıklı bir mücadeleyi ifade eder. Karşıtlar karşı tarafı nasıl etkiler de çözeriz diye siyaset yaparlar. Biz acaba bu özel savaş sistemini, inkâr ve imha zihniyetini, politikalarını küçük küçük yerlerden parçalayıp, çözüp dağıtamaz mıyız diye o tür çabalara baş vururuz, onlar da acaba bu PKK'yi, onun gerillasını oyuna getiremez miyiz yanlışa götürüp yanlış karar aldırtıp zayıflatamaz mıyız, çözemez miyiz, marjinal kılamaz mıyız diye yaparlar. Onların amacı da o olur. Kim burada usta davranırsa o sonuç alır. Usta davranmak ne demektir? Yerinde zamanında yapılması gereken işi yapmak, söylenmesi gereken sözü söylemek, esas olarak da halk içinde örgütlü olmak, halk tarafından sürekli örgütlü destek alan bir güç konumunda bulunmaktır. Kim bunu yaparsa, halka dayanırsa, kitleleri örgütlerse, halkı bilinçlendirir, kendi siyasetleri tarafından ikna ederse o kazanır. Ona dayanamayan kazanamaz.

Halka dayanmadan onu örgütlemeden herhangi bir politik gelişme olmaz

Bakın, seçimlerde ortaya çıkan sonuçlar AKP'yi nasıl sırt üstü düşürdü, kendini dünyanın fatihi sanan Tayyip Erdoğan iki aydır yeni yeni biraz konuşmaya başlar hale gelmiş durumda. Neredeyse milletin karşısına çıkamıyordu. Ağzından sözler çıkmaz hale gelmişti. Oysa iki sene önce, 22 Temmuz seçimi ardından nasıl gururlu duruyordu, nasıl yüksek perdeden konuşuyordu, bütün Türkiye'ye hitap etmekten öteye, kültürleri kurtaracak lider pozisyonuna kendini getirmiş, bir sürü öyle sahte projeler ortaya koymaya çalışmıştı. Değişen ne oldu? Halk desteğinde azalma oldu. Değişen budur. Demek ki topluma, halka dayanmadıkça, onu örgütlemedikçe her hangi bir şey yapamayız, öyle bir politik gelişme olmaz. Bir de çözüm elbette ki zor, öyle kolay değil. Her şey bir mücadele işi. Esas olan da uzlaşma, tartışma, diyaloglarla yaratılacak olan da bir diplomatik mücadeledir. Mevcut olan bu kadar tartışma bir müzakereyi ifade ediyor. Biz sürekli görüş belirtiyoruz, karşı taraf belirtiyor. Önderlik her hafta görüş ve proje ortaya koyuyor ve siyasi olarak, askeri olarak, ideolojik olarak sürekli mücadele halindeyiz. Bu da bir mücadele ve müzakere tarzıdır. Bir anlamda diyalog var zaten. Dikkat edilirse bu sürüyor. Bazı noktalarda bazen anlaşıyoruz, benzer şeyler söylüyoruz, bazen çok sert vuruşuyoruz. İkisi de birlikte devam ediyor. Bu böyle sürecek. Önemli olan stratejik hata yapmamaktır. O çok tehlikeli. Kendi stratejimize asla ters düşmemeliyiz. 93'te niye işleri yürütemedik? Stratejik değişim çizgisini sürdüremediğimiz, stratejik değişimi yapacak bir taktik duruşu sağlayamadığımız, ortamı buna uygun kılamadığımız için yapamadık. Önderlik hep böyle değerlendirdi.

Şimdi de stratejik hata yapmamak, stratejiyi doğru, asla sağa sola savrulmadan, geriye düşmeden etkili bir biçimde yönetmek ve yürütmek, stratejiyi başarıya götürecek taktik adımları ve tarzı, üslubu her alandaki mücadelede hâkim kılmak başarının esasıdır. Biz bunları yapmaya çalışacağız. Böyle olursa, stratejik hata yapmazsak, stratejiyi başarıya götürecek taktik ve tarzı genelde hâkim kılarsak, işte o zaman diyalogun olması, çeşitli tartışmalar, bazı uzlaşmalar, hatta karşı taraftan özel savaşı başarıya götürmek için atılacak adımları, verilecek tavizleri değerlendirerek inkâr ve imha sistemini çözülüşe götürmek mümkün olacak. Bizim bunu değerlendirmemiz gerekiyor. Bunun için de daha kapsamlı ve çok yönlü bir bakış açısına, her türlü mücadeleyi yürütecek bir örgütsel sağlamlığa, yine anlık durumu doğru değerlendirerek o anda bizi başarıya götürecek taktik ve tarzı yaratmaya ve uygulamaya önem vermeliyiz. Doğru olan bu, gerekli olan bu, bizi başarıya götürecek olan da budur.

Bir diğer husus, biz çatışmasızlığa ilişkin yazılı olarak belgeler sunduk. Arkadaşlar tartışıyor, tartışmalıdırlar da. Biz görüşlerimizi değişik dönemlerde ifade ettik ve etmeye devam ediyoruz. Seçim öncesi Aralık'tan itibaren Mart'a kadar dört ay tartıştık, kararlar aldık ve

pratik yürüttük. Seçim sonrasından bu yana da iki aydır hep toplantı ve tartışma halindeyiz. Süreç öyle kolay yürütülmüyor ve yönetimimiz böyle çalışıyor. Şimdi bu duruma göre bütün alanlardaki çalışmaları daha örgütlü, planlı hale getirmek ve bu temelde yürütmek istiyoruz. Bizimki buradan ulaştığımız sonuçları diğer alana taşımak, hareketimizin ideolojik, siyasi merkezlerinin yürüttüğü tartışmaları, ortaya çıkardığı görüşleri esas alarak gerilla cephesine taşıyıp askeri faaliyetlerimizi daha planlı, örgütlü ve etkili yürütülür hale getirmek için çalışmaktır. Buna göre hareket ediyoruz. Yoksa diğer planda arkadaşlar günlük gelişmeleri değerlendirme temelinde çalışıyorlar. Böyle çalışmak durumundalar da. Bizim bu izleyeceğimiz politikayı eğer doğru tarzla, taktikle bu yaz boyu etkili pratikleştirirsek başarılı olacağımıza inanıyoruz. Bunu çok önemli görüyoruz.

“Öyle anlaşılıyor ki, gerilla ne kadar sağlam, etkili durursa, nitel ve nicel büyüme hamlesi dediğimiz işi başarıyla gerçekleştirirse, hem bizim siyasi mücadeleyi derinleştirip yürütmemiz o oranda imkân dahilinde olacak, hem de karşı taraflar üzerinde bu durum caydırıcı etkide bulunarak Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün önünü açacak siyasi diyaloglar ortaya çıkacaktır”

Başarılı olmak için koşullar her zamankinden fazladır

Bundan dolayıdır ki karşıtlarımız buna karşı engeller geliştirmeye çalıştılar. Halka dönük, DTP'ye dönük baskılar hep buna dönüktür. Hem siyaset yapmamızı önlemeye, hem halkı örgütleme çalışmalarımızı zayıflatmaya dönük karşı tarafın saldırıları oldu. Bizi de onları etkisiz kılmaya çalışıyoruz, çalışacağız. İmkânlar, fırsatlar var. Tabi riskler ve zorluklar da var. Ama zorlukları yener, riskleri ortadan kaldırırsak fırsat ve imkânları iyi değerlendirirsek biz başarılı olabiliriz. Başarılı olmak için koşullar her zamankinden fazla. Önderlik çözüm sürecinin ilkelerini belirleyecek bir yol haritası hazırlamak çalışmasında olduğunu söyledi ve herkesten görüş istiyor. Bu yönlü çalışmalar yürütülecek. Biz de hareket olarak, halk olarak 5 Mayıs'ta yayımladığımız bildiride ortaya koyduğumuz görüşleri başarmak için çalışacağız. Bu çok önemlidir. Tekrarlıyoruz bunu, bu konuda kimse yanılmamalı. Yapmamız gereken temel görevler: *Bir,* halkın örgütlülüğünü geliştirmek. Ne kadar baskı, saldırı olursa olsun KCK sisteminin tabanda toplum nezdinde örgütlü hale getirilmesi. *İki,* Kürt ulusal konferansının gerçekleştirilmesi. Bu çok önemlidir. Ulusal iradenin bizimle birlikte olması, onun nabzını elimizde tutabilmemiz, her türlü düşman oyununu bozmanın ve Kürt halkının ulusal demokratik stratejisini ve kurumlaşmasını yaratarak toplu yürüyüşünü sağlamamız açısından önemlidir. *Üç,* Türkiye demokrasi hareketini ortaya çıkarmak. Hem Kürt sorununun demokratik çözümünün programını ortaya çıkartmak, hem de bir demokrasi hareketi geliştirmek. Türkiye'yi demokratikleştirecek, demokratik dönüşüme uğratacak bir hareketi ortaya çıkartmak. Dikkat edilirse, Türkiye demokratikleşmeden Kürt sorununun demokratik çözümü de olmaz. Kürt sorununun demokratik çözümü olmadan Türkiye de demokratikleşmez. Bunlar etle tırnak gibi birbirine bağlı, iç içe geçmiş gerçeklerdir. O zaman demek Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü gerçekleşecekse, bu aynı zamanda Türkiye'nin demokratikleşmesi demektir. O zaman bunu sağlatacak bir demokrasi hareketinin geliştirilmesi zorunlu. Bu olmadan diğeri olmaz. Biz de bu görevleri pratikle yürütmeye çalışacağız.

Şöyle bir beklenti içinde olmak da yanlıştır: Önderlik bir yol haritası koyacak, her şey çözülecek. Bu yanlış, biz öyle beklersek Önderliği boşa çıkartmış oluruz. Önderlik şimdiye kadar yüz sefer yol haritası belirledi zaten. Dikkat edilirse birçoğu uygulanmadı. Niye uygulanmıyor? Çünkü uygulayacak ortama, güce ihtiyaç var. Uygulanması, bizim onların uygulanmasını sağlatacak koşulları yaratmamıza bağlı. Bu da iyi mücadele etmemiz, kendimiz ve halkı güçlü örgütlememiz demektir. Bunlar olmazsa Önderliğin ortaya koyacağı yol haritası sadece birer ilkeler olarak kalır; iyi, güzel istekler, talepler, arzular olarak ortada kalır. Onun için de şimdi acaba Önderlik ne diyecek diye hep beklemekten ziyade -tabi onu da anlamaya çalışmalıyız, değerlendirmeliyiz- Önderliğin şimdiye kadar söylediklerini, yol haritasıyla da ortaya koyacaklarını pratiğe geçirecek bir güce, düzeye kendimizi ulaştırmamız, örgütlü kılmamız, siyasi ortamı buna uygun hale getirmemiz, yol haritasının hayata geçirileceği pratik zemini yaratmak için çalışmamız gerekir. Doğru ve esas olan budur. Bunu yaratmaya çalışıyoruz, çalışacağız.

Zayıf bir meşru savunma ortamında Kürt sorununun çözümü gelişmez

Bu çerçevede şunun bilinmesinde yarar var: Bütün bunların başarıyla yürütülebilmesi askeri alanda, meşru savunma alanında doğru ve sağlam duruşa bağlıdır. Gerilla ne kadar sağlam, etkili durursa, nitel ve nicel büyüme hamlesi dediğimiz işi başarıyla gerçekleştirirse, öyle anlaşılıyor ki hem bizim siyasi mücadeleyi derinleştirip yürütmemiz o oranda imkân dahilinde olacak, hem de karşı taraflar üzerinde bu durum caydırıcı etkide bulunarak Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün önünü açacak siyasi diyaloglar ortaya çıkacaktır. Nicel ve nitel bakımdan zayıf bir meşru savunma ortamında Kürt sorununun çözümü diye bir şey olmaz. Bunu herkes iyi bilisin. Demek ki siyasi mücadeleyi yürütmek gerillanın duruşuna ve askeri çalışmalara bağlı. Çünkü demokratik siyaset meşru savunma temelinde gelişiyor, önünü meşru savunma açıyor, gerilla siyasi süreç üzerinde çok büyük bir etki yapıyor. Bu konuda göstereceğimiz zayıflık, etki-

çukurca olayı buna biraz zemin oluşturdu. Bunu insan rahatlıkla söyleyebilir. Doğrular nedir, yanlışlar nedir onun anlaşılması açısından bu önem taşıyor. Yoksa son dönemlerde niye bu saldırılar bu kadar gelişti, Genelkurmay askeri operasyonlara bu kadar önem verdi? Bizi zorlamak içindir. Bizi böyle bir karar alırken irade kırılmasına uğratmak içindir. Kararımızı açıklamamızın bizi ideolojik olarak kırılmaya götürmesi içindi. Öyle anlaşıldı ki, birçok birimimiz, birçok alan denetim altında aslında. Düşman istediği zaman vuruyor. Öyle gerilla yaşamı olmaz. Önderlik çizgisinin başarıyla pratikleşmesi için taktik açılım, taktik uygulama yapmak yerine, düşmanın taktiklerini istediği gibi başarıyla hayata geçirmesi için zemin olmak demek kötü bir durum demektir. Ağır bir durum ama bunlar var. Son dönemlerde yaşanan olaylarda bu görülüyor. Hiç kimse başka türlü değerlendiremez. O tür yaşama doğru yaşam diyemeyiz. O gerillacılığa doğru gerillacılık kesinlikle diyemeyiz. O gerillacılık değil, düşmana zemin olma duruşudur. Çünkü bizim çizgimizin strateji ve taktiklerimizin hayata geçirilmesine hizmet etmiyor, imkân ve fırsat sunmuyor. Düşmanın provokasyonlarına zemin sunuyor. Bundan kendimizi kurtaracağız. Gerillanın bu duruştan kendini mutlaka kurtarması lazım. Bu zor olabilir. Karşı taraf saldırıyor, buna fırsat, imkân vermek istemiyor. Doğru, o da olabilir, vermek istemez tabi, ama biz de bir gücüz, aklımız var, bilincimiz var, stratejiyle, taktikle çalışıyoruz, bilimsel yaklaşımlarımız var, biz de düşmanı boşa çıkartabilen bir güç olmalıyız. Yoksa düşman böyle yapmıyor diye biz şu an elinde bir oyuncak gibi olamayız, onun istediğini yaptığı bir zemin konumunda olamayız. Bunu

sizlik hem bizi, hem de Önderliği zorluyor. O duruma kesinlikle düşmemek lazım. Hem siyasi mücadeleyi geliştirebilmek, hem de Kürt sorununun çözümünün önünü açabilmek tümüyle gerillanın sağlam duruşuna, çatışmasızlığı doğru uygulamasına bağlıdır. Her şeyden önce de kendini büyütmesine bağlıdır. Kendisini nicel bakımdan çok büyütmesi, nitel olarak kendini sağlamlaştırması lazımdır. Yani ideolojik ve askeri bakımdan eğitimini çok güçlü hale getirmesi gerekiyor. Öyle ki hata yapmamalı, provokatörlerin, katliamcıların, şoven milliyetçilerin oyununa gelmemeli. Her türlü oyunu bozacak, her türlü saldırıyı kıracak bir yaşam ve hareket tarzına, savunma sistemine sahip olmalı. Bu çok önemlidir.

Gerillanın duruşu düşmanın provokasyonlarına zemin sunmamalı

Mevcut durumda dikkat edilirse ciddi zayıflıklar var. Son dönemde yaşanan birçok olay bu konuda ciddi zayıflık içerdi. Savunma tedbirleri zayıf, hareket zayıf, bir iki provokatör ortamı neredeyse provoke edecekti, neredeyse 1 Haziran kararımızı ilan bile edemeyecektik. Misilleme anlamında gelişen

doğru anlamamız gerekir. Zordur, sürekli bilinci, duyarlılığı, kendini bilmeyi, örgütlemeyi gerektiriyor. Öyle sürekli bir direniş istiyor, dayanma istiyor. Kolay değil, zorlukları var; fakat olmaz, yapılamaz da değil. Onun için kendimizi sorgulamamız, düzeltmemiz çok çok önem taşıyor. Eğer bu işi yapacaksak doğru yapacağız. Başkasını eleştirmeden, sağdan soldan medet beklemeden, fayda öngörmeden esas görev ve sorumluluğun bizde olduğunu bilerek ona göre hareket edeceğiz. Gerillanın böyle bir bilince ulaşması çok çok önemlidir.

93 ateşkesinde gerilla düşman saldırılarını boşa çıkartan bir tarza ulaşamadı

Aslında zorlayıcılık gerillanın duruşunda oluyor. '93'te süreci kaybetmek oradan kaynaklandı. Gerilla her gün beş-on yerde çatışmaya girdi. Her gün onlarca şehit verdik. Öyle bir durumda Önderlik ateşkesi yürütemedi, yürütemezdi tabi. Böylesi bir durumda Önderlik ateşkes var diyebilir miydi? Sanki ateşkes varmış gibi teorik çalışma yapmaya, stratejik değişim üzerinde derinleşmeye yönelebilir miydi? Öyle yapsaydı, direnişi biraz zayıflatsaydı düşman vurur, ezer götürürdü. Öyle olmadı, düşmanı boşa çıkartamadık. Gerilla düşman saldırılarını boşa çıkartan bir tarza ulaşamadı, ama şimdi ulaşmak zorunda. '93 gibi olmasını istemiyorsak, demokratik siyasi mücadele sürecini derinleştirmek ve böyle bir mücadeleyle inkâr ve imha sistemini daraltıp kuşatıp siyaset değişikliğine zorlamak istiyorsak, biz düşman saldırılarını boşa çıkartmanın yolunu, yöntemini, tarzını bulmak zorundayız. Gerilla bunu yapabilmelidir. Düşman saldırılarını boşa çıkartacak bir hareket tarzını, yaşam tarzını, üslenme tazını sağlayabilmelidir. Son dönemde yaşanan kimi durumlar ciddi bir duyarsızlığın, rehavetin, keyfiyetin, tedbirsizliğin var olduğunu gösterdi. Böyle tedbirsizlikler olur da gerilla '93'teki gibi her yerde çatışmaya girer ve kayıplar verilirse biz bu siyaseti izleyemeyiz. "Bu siyaseti izlemeyelim, zaten biz buna karşıyız" diyen

varsa, o tehlikelidir, çizgiye karşı demektir. Yeter artık. Bu tür sert kafalar çıkıyor içimizde ve kendilerini örgüte çok dayattılar. Artık bu dayatmaya bir son verelim. İki kelimeyi bile arka arkaya getirip konuşamayacak, ne anlama geldiğini bilemeyecek haldeyken, kendini her şeyi bilen konumuna kimse sokmasın. Bu tür kendini kaybetmiş durumdan, tarzdan, komuta gerçeğinden kendimizi kurtarmamız gerekiyor.

Mevcut siyaseti yürütebilmek açısından gerillanın duruşu önemlidir

Şunu anlatmak istiyorum: Özellikle HPG cephesinden arkadaşlar anlaşılır bir biçimde zorlukları var diyorlar, bu siyasete itiraz edenler epeyce vardır. Kaygı duyuyoruz deniliyor. Bunlar bir zayıflığın ürünüdür. Çok duyarlı, örgütlü, kendine güvenen bir tutumun ve yaklaşımın sonucu değil. İyi, güzel, kaygı duymak iyidir. Kaygın örgütsel ise eğer sürecin doğru yürütülmesini de, sabote edilmesini de sağlayacak olan gerillanın duruşudur. Sağlam dur, süreç doğru yürüsün, bakalım başarılı olacak mı, olamayacak mı? Gerilla sürecin doğru ve başarılı yürütülmesine zemin olsun, onu korusun, ondan sonra başarı olmazsa yakasını tutalım diğer alanların; ideolojik merkezin yakasını tutalım, siyasi merkezin, örgütsel merkezin yakasını tutalım. Önderlik bize bunu söyledi: görüşlerinizi söyleyin, beni de eleştirin. Ama bunları hiç yapmadan, bu politika sonuç vermez demek doğru değildir. Elbette politikanın uygulanmasının gerekleri yerine getirilmezse, zemini sağlam kılınmazsa, politikanın her alanda yürütülmesi için fırsat ve imkânlar yaratılmaz, korunmazsa bu politika başarı getirmez, sonuç vermez. Gerilla zemini oluşturmazsa demokratik siyasetin temeli nasıl olacak? Demokratik siyasetin korunmasını, savunmasını nasıl yapacak, demokratik siyasetin önünü nasıl açacak? Dikkat edilirse, gerilla duruşu demokratik siyaseti savunan, temel olan, önünü açan değil, demokratik siyasetin işleme zeminini kurutan, demokratik siyasetin karşıtlarına fırsat veren, zemin oluşturan bir pozisyonda oluyor. Mevcut siyaseti yürütebilmek açısından gerillanın duruşu önemlidir. Önderliğin son iki görüşmesi kesinlikle bunun önemi üzerinedir ve arkadaşlarımız, hepimiz bunu iyi anlamalı, iyi kavramalıyız. Önderlik ne demiş, ne demek istiyor ve biz bundan hangi sonucu çıkartmalıyız? O zaman günlük duruşumuz, yaşamımız, çalışmamız nasıl olmalı? Bunu doğru anlamalıyız. Başka türlü olmaz, başka türlü kendimizi kandırmış oluruz. Söz söyleriz, ama sözümüzün bir anlamı olmaz. Kaygılıyız deniliyor, ama kaygının ne değeri olabilir ki. Örgütsel kaygılar ve pratikte gerekleri yapılan kaygılar değerlidir. Yoksa sadece zayıflığı ifade eden kaygıların örgüt ve mücadele açısından bir anlamı yoktur. Yanıltmayalım kendimizi. Önderlik Önderlik deriz, güya Önderlik adına iş yapıyor deriz, ama pratikte Önderliği boşa çıkartan konumda olduktan sonra bizim Önderlik militanlığımız diye bir şey kalmaz. O bakımdan şunu herkes bilmeli: Mevcut belirlediğimiz siyaset demokratik siyasi mücadele olarak adlandırılıyor, o halde HPG'ye görev düşmüyor diye kimse sanmasın. Tersine daha ağır görev gerillaya düşüyor. Savaş yapın demekle yüklenen görevden daha fazlası, daha ağırı, daha zoru şimdi bu biçimde gerillaya veriliyor, düşüyor. Gerilla böyle görecek, böyle anlayacak. Tam tersine her şey gerillanın işleri doğru ele almasına, doğru bir anlayış ve tarzla yürütmesine bağlı. Bizim bu politikayı başarıyla uygulayıp uygulayamayacağımız, süreci bu temelde inisiyatifle yürütüp yürütemeyeceğimiz gerillanın bu durumu doğru anlayıp bunu uygun bir tarzla, üslupla hayata geçirmesine bağlıdır. Eğer gerilla böyle yaparsa biz bu süreci başarıyla yürütürüz. Gerilla yapamazsa, çatışmasızlık sürecinin sürdürülmesini sağlayamaz, onun kendi üzerine yüklediği görev ve sorumlulukların gereğini pratikte başarıyla yürütemez, tersine özel savaş merkezinin provokasyonuna, komplolarına alet ve zemin olursa, işte o zaman süreç '93'teki gibi yeniden sabote olur ve biz kaybederiz. '93 ateşkesini çetecilik sabote etti, bozdu, sürecin kaybedilmesini sağlattı diyoruz, bunu bu nedenle diyoruz. Eğer bu sefer de başarılı sonuç alınmazsa gelişen pratiğe çetecilik denilir. Demek ki o zaman gerilla yine çeteciliği tam aşamamış olacak, çeteci etkileri içinde taşıyor olacak, yani düşmanın tarzını, taktiğini boşa çıkartacak bir gerilla düzeyine ulaşamamış olacak. Oysa görevimiz kesinlikle ulaşmaktır. Arkadaşlarımız böyle anlasınlar, bu sonucu ve dersi çıkartsınlar. Böyle olursa, gerilla sağlam durursa, bu, ideolojik, siyasi ve örgütsel çalışmalar için güçlü bir zemin olacak demektir. O alanlarımız da başarıyla çalışmaları sürdürürse, işte o zaman böyle bir siyasetten biz başarıyla çıkarız. Sonunda düşmanın bütün hileleri, oyunları boşa çıkar, biz kazanırız.

Eğer biz süreci iyi yürütemezsek onlar kazanır

Öte yandan bu çatışmasızlık kararı çerçevesinde düşmanın hesapları da vardır ve onlarda kazanmayı, bu süreci kendi lehlerine değerlendirmeyi hesap etmektedirler. İlker Başbuğ'un hesapları, kitapları da bunun üzerindedir. Herkes bunu bilsin. Arkadaşlar "oyun olabilir" diyorlar, oyun değil, zaten düşmanın amacı budur. Adamın düşüncesi, çizgisi odur ve onu uygulamaya çalışıyor. Ona oyun denmez ki. Bizi yanıltmak, yıkmak, vurup kafamızı ezmek istiyor. Bu oyun mudur? Bu düşman olmanın gereğidir. Kimse oyun demesin, oyun yok, tamamen özel savaş kapsamında yaklaşım vardır. Fırsat bulup bizi geriletip, zayıflatıp, vurup ezmek istiyorlar. Eğer biz süreci iyi yürütemezsek onlar kazanır. Şöyle yaparız, böyle yaparız, biraz gevşetiriz, biraz aldatırız, yazı böyle geçirtiriz, ekonomik kriz geçer, siyasetimizi düzeltiriz, yarın Amerika'yla yeniden ittifak yaparız, İran'ı, Suriye'yi, Ortadoğu'yu arkamıza alırız, Kürtleri dıştalarız, eski politikayı devam ettiririz diyorlar. Eğer yapabilirlerse böyledir. Onların amacı bu, planları kesinlikle böyledir ve bunu anlamak çok zor değildir. Buna karşı biz de diyoruz ki, yapılamaz, onlar onu umarken, biz de şimdi bu biçimde hem kendimizi iyi örgütleriz, halkı örgütleriz, Kürt ulusal siyasetini örgütleriz, Türkiye demokrasisini örgütleriz, uluslara-

rası siyaseti yönlendirir hale geliriz, karşı tarafı siyasi tecride uğratır kuşatırız, güçlü çıkacakken onu ekonomik olarak da, askeri olarak da, siyasi olarak da daha da zayıflatır ve çözeriz. İnkâr ve imha sistemi böyle çözülüşe gider. Böylece Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü gerçekleşir diyoruz. Bu da bizim planımızdır. Biz böyle hesap yapıyoruz, o da öyle hesap yapıyor. Bu hesaplar açıktır ve anlaşılmayan bir yanı da, oyun da yok. Kim akıllı olur başarıyla bunları uygularsa o kazanacaktır. Filan kazanır, filan kaybeder diye bir kayıt baştan yoktur. Fakat sadece şunu söylüyoruz: Şu an biz çok avantajlıyız, başarmak için çok güçlü durumdayız. Ciddi hatalar yapmaz, işleri biraz doğru yürütürsek, bizim kazanma imkânımız yüzde yetmiştir. Karşı taraf yüzde otuza düşmüştür. Ama yüzde yetmiş kendi başına bir kazanma getirmez. Biz hata yapar ve karşı taraf doğruları yaparsa bir bakarız yüzde elliyi de aşarlar, kazanan onlar olur, kaybeden biz oluruz. İşin esası budur. Bu esaslar dahilinde süreci anlıyoruz. Bu çatışmasızlık sürecine, bu temelde izlediğimiz siyasetlere buna göre yaklaşım gösteriyoruz, göstermeliyiz de.

Gerilla doğru meşru savunmayı geliştirirse kesinlikle kazanan biz oluruz

Seçimden sonra iyi bir durum da oluştu. Bu sonuçları değerlendirmek zorundayız. Stratejimiz bunu gerektiriyor. Amerika'yla Türkiye'nin, AB ile Türkiye'nin ilişkileri kopuktur. Bize karşı ittifak parçalanmış durumda. Daha dün ABD, Genelkurmay Başkanı "İlker Başbuğ bana PKK'yi dayatıyor, ben de ona Pakistan'ı dayatıyorum ve birbirimizi zorluyoruz" diyordu. Yani bu durumdalar, ama geçen iki senede de PKK ortak düşmandır diye saldırı yürüttüler. 2007-2008 planın hiç küçümsemeyelim. ABD-Türkiye-İran birleşti. Bu ne demektir? Bu dünyanın tümü demektir. Dünyanın bir tarafı ABD'nin arkasında, bir tarafı da İran'ın arkasında. Başka hiçbir güç kalıyor mu onların dışında? Yok, hepsi birleşti ve her cepheden saldırı yürüttüler. Büyük bir direnişti 2007-2008 direnişi. Öyle basit bir durum değildi. Askeri olarak, ideolojik olarak, siyasi olarak saldırdılar ve artık Türkiye yönetimi, Tayyip Erdoğan, Yaşar Büyükanıt, İlker Başbuğ başarılı olacaklarına çok fazla inanıyorlardı. PKK artık bu kıskaçtan asla kurtulamaz diyorlardı. Ama gördüler ki öyle değil. Her alanda yenilgi aldılar; askeri olarak planları boşa çıktı, ideolojik olarak yenilgi yaşadılar, siyasi olarak planları boşa çıktı. 29 Mart seçimleri bunu netçe gösterdi. Sonunda böyle önemli bir siyasi durum oluştu. Şimdi biz bu siyasi sonucu değerlendiriyor, buna göre bir siyasi hamle yürütmeye çalışıyoruz. Yaptığımız şey durumu idare etmek değildir, siyasi hamle yürütmeye çalışmaktır. Onu yürüterek iki yıldır düşmanın yaşadığı zayıflıkları, bizim elde ettiğimiz kazanımları değerlendirmek istiyoruz. Düşman zayıflıklarını daha çok arttıracak, bizim kazanımlarımızı ise daha da büyüterek kalıcı hale getirecek bir siyasi hedef temelinde mücadele ediyoruz. Bu politikamızın esası budur. Bunun da her alanda çalışmaları doğru ve başarıyla yürütmekle olacağı açık, ama hepsinin temelinde de gerillanın çizgiye uygun, doğru, başarılı bir meşru savunma duruşunu gösterebilmesi var. Gerilla bunu gösterirse biz kesinlikle başarılı oluruz.

> **"Biz mevcut siyasi sonucu değerlendiriyor, buna göre bir siyasi hamle yürütmeye çalışıyoruz. Onu yürüterek iki yıldır düşmanın yaşadığı zayıflıkları, bizim elde ettiğimiz kazanımları değerlendirmek istiyoruz. Düşman zayıflıklarını daha çok arttıracak, bizim kazanımlarımızı ise daha da büyüterek kalıcı hale getirecek bir siyasi hedef temelinde mücadele ediyoruz"**

1 Haziran Atılımının altıncı yılını Önder Apo'ya özgürlük yılına dönüştürelim

Sonuç olarak, 1 Haziran Atılımının altıncı yılı, ilk beş yıl kadar, hatta daha fazla kritik özellikler taşıyor, her yıldan daha çok karmaşıktır. Fakat biz de hareket olarak bütün yıllardan daha büyük bir gelişme düzeyiyle, iddiayla, umutla, inançla, güçle bu altıncı yıla giriyoruz. Başarma azmimiz, kendimize güvenimiz her zamankinden fazla. 1 Haziran Özgürlük Atılımını altıncı yılında *'Önder Apo'ya Özgürlük'* hedefi temelinde yürütüp kalıcı sonuçlara götürme umudumuz, inancımız, iddiamız her zamankinden daha güçlüdür. 1 Haziran Özgürlük Hamlesi kuşkusuz Önder Apo'ya özgürlük, Kürt halkına, Kürdistan'a özgürlük amacına, her türlü köleliğin yıkılıp özgür kadın çizgisinde toplumsal özgürlüğe ulaşmak demektir. Böyle bir özgür ve demokratik yaşamı yaratmak, sonuçları elde etmek için bu 2009 yılına her zamankinden daha duyarlı, dikkatli, bilinçli ve örgütlü bir biçimde yaklaşım gösteriyoruz, göstermemiz gerekiyor. Bunu ne kadar yaparsak o kadar çok başarı elde edeceğimize inanıyoruz, güveniyoruz. Bunlar temelinde arkadaşların yeterli bir değerlendirme, tartışma içerisinde olup daha güçlü, derin sonuçlar çıkartarak bu altıncı yıl mücadelesine her zamankinden daha güçlü katılacaklarına, Önder Apo'ya özgürlük hedefinin gerçekleştirmeye çalıştığımız bu hamlesel mücadeleye tüm güçleriyle katılım göstereceklerine dair inancımız güçlüdür. Yeniden partileşme hamlemiz böyle bir bilincin, sorumluluk duygusunun, duyarlılığın, örgütlü ve disiplinli bir yaşamın ve mücadelenin geliştirilmesi anlamına geliyor. Bunu geliştirdiğimiz ölçüde de bu özgürlük hamlesini başarıyla yürüteceğimize inanıyoruz. Bu temelde biz böyle önemli bir yılda, yeni bir mücadele sürecine, uluslararası komploya karşı Önder Apo'ya özgürlük çizgisinde yeni bir mücadele yılına yönelirken tüm arkadaşlara bu altıncı yıl mücadelesinde üstün başarılar diliyoruz.

Apocu çizgide partileşmede ısrar halkımız ve Önder Apo'nun özgürlüğünün garantisidir

"Biz, öyle kendiliğinden ve kolayca bu günlere gelmedik; büyük zorluklarla boğuşa boğuşa bu noktaya geldik, çok bedel ödedik, ağır süreçler yaşadık, ardımızda büyük bir direniş tarihinin ve siyaset yoğunlaşmasının gelişmesi temelinde bu noktaya gelmiş bulunuyoruz. Bu nedenle hiç kimse bizim kolay aldanacağımızı sanmasın. Basit yaklaşacağımızı beklemesin. Biz, Kürt halkının iki yüz yıllık direnişini bugünkü çağdaş-bilimsel temsilcileriyiz. Herhangi bir biçimde yanılgıya düşmek, kaybetmek değil, kazanmak ve başarmak için çok güçlü verilere sahip bulunuyoruz. Bu yüzden içinde bulunduğumuz süreci ve gerçekliğimizi herkesin iyi anlamasını önemle ve ısrarla vurgulamaktayız"

PKK'nin yeniden kuruluşundan bu yana gerçekleştirdiği 7. Eğitim devresi olan Önderliğe Özgürlük Devresi'ni önemli bir yoğunlaşma ve derinleşme ardından bitiriyoruz. Her devre bir rol üstleniyor ve her devrenin bir görevi var. Bu devrenin de rolü, Önderliğin özgürlüğü kararlaşmasına pratikte öncülük düzeyinde cevap olmaktır. PKK Ocağı'nın 5. Eğitim Devresi'nin öğrencilerinden Şervan Sason arkadaş içinde olmak üzere bu eylemsizlik süreci içerisinde yaklaşık otuz beş arkadaş şehit düştü. Şehit Şervan Sason, Celal Çukurca, Canxurt Afrin, Beritan Şemzinan, Ali Gever, Serdar Şitilay gibi çok değerli parti militanları ve komutanlar bu şehit kervanı içinde bulunmaktadırlar. Biz bu devreyi, bu kahraman arkadaşlarımızın anısına bağlılık sözümüz temelinde sonuçlandırıyoruz.

Özgürlük mücadelemiz çok önemli bir süreci yaşamaktadır. İçinde bulunduğumuz günler ve yıl kritik, hassas ve nihai başarıyı zorlayan bir süreçtir. Hareketimiz yaptığı açıklama ile eylemsizlik sürecini 15 Temmuz'a kadar uzattı. Mücadelemizin yarattığı gelişmeler Kürt sorununda demokratik çözüm sürecinin gelişmesi için ciddi bir gündem oluşturmuştur. Bu gündem, elbette ki yaşanan askeri ve siyasi gelişmelere dayanarak gerçekleşmektedir. Şimdiye kadar mücadelemizin ortaya çıkardığı sonuçlar sürekli Türk devleti tarafından yanlış değerlendirilmiştir. Bugün de ele alış tarzlarının yanlış olduğunu görüyoruz. Bugün hem yerel seçim sonuçları yanlış ele alınmakta, hem de barış ve demokratik çözüm için geliştirdiğimiz eylemsizlik kararı yanlış ele alınmakta ve doğru değerlendirilmediği görülmektedir. Açıkça belirtelim ki, yarattığımız gelişmeler karşısında Türk devleti bir politikasızlık, çözümsüzlük ve yanlışlık içerisinde bulunmaktadır.

Kürtlerle barış değil köleleştirme politikasında ısrar edecekleri anlaşılıyor

Bilindiği gibi 2006 Ekim'inde de bir ateşkes sürecini geliştirmiştik. Tek taraflı olarak ilan ettiğimiz bu ateşkes aslında çeşitli güçlerin istemi üzerine gündeme gelen ciddi bir ateşkes durumuydu. Ancak bunun karşısında dönemin Kara Kuvvetler Komutanı İlker Başbuğ, "dağda tek bir terörist kalıncaya kadar operasyonlar sürecektir" demişti. Bir dönem durduktan sonra dönemin Genelkurmay başkanı Yaşar Büyükanıt Amerika'ya gitti, görüşmeler yaptı. Ardında orada düzenlediği basın toplantısında, "PKK'nin siyasallaşması büyük bir tehlikelidir" dedi. Hatta "Türkiye 1919 yılındakine benzer bir tehlikeyle karşı karşıyadır. Tek bir PKK ferdi kalana kadar da askeri mücadelemiz sürecektir" dedi. Şimdi de bizim ilan ettiğimiz eylemsizlik sürecine dönük adeta bir senaryonun tekrarı gibi yine, İlker Başbuğ Amerika'ya gitti ve farklı kültürler zenginliktir, biz buna karşı değiliz, sorunlar bireysel haklar çerçevesinde çözülebilir, ama Kürt sorunu –ki kendisi buna terör diyor- salt ekonomi ve sosyo-kültürel tedbirlerle çözümlenemez. Askeri tedbirler de gereklidir. PKK'nin tasfiyesi için Kuzey Irak'tan (Güney Kürdistan) çıkarılması şarttır, biçiminde sözler sarf ederek, "arar, bulur, yok ederim" tarzında zihniyetini ortaya koymuş ve eylemsizlik sürecimizin reddi anlamına gelen bir tutum sergilemiştir. Bu, resmen sürece bir müdahaledir. 13 Nisan'dan itibaren ilan ettiğimiz eylemsizlik sürecinin yarattığı olumlu tartışma ortamı hareketimizin ve Önderliğimizin demokratik çözüme ilişkin açıklamaları, hatta TC Cumhurbaşkanının da bazı olumlu açıklamaları orduyu ve ordunun dayandığı güçleri rahatsız ettiği ve bunların Kürtlerle barış değil, Kürtleri köleleştirme politikasında ısrar edecekleri anlaşılıyor. Nitekim sürece sivil, siyasal alana karşı yapılan operasyonlar, tutuklamalar ve gerillaya karşı geliştirilen operasyonlar zaten süreci zorlamaktaydı. Ama buna rağmen olumlu tartışma ortamı vardı. Genelkurmayın bu müdahalesiyle birlikte birkaç günden beri bu olumlu ortamın giderek daralmakta olduğunu görüyoruz. Aynı zamanda ABD genelkurmay başkanı da 'Türk genelkurmay başkanı için PKK sorundur, benim içinde Afganistan sorundur" dedi. Anlaşılıyor ki bir pazarlık meselesi var. PKK ve Afganistan üzerine tartışılmış ve bir pazarlık yapılmıştır. Görülüyor ki Türk devleti ve ordusu 2006 sürecinden sonraki gibi, bugün de barışçıl çözümü ret ederek hareketimize karşı bir askeri hamle geliştirmenin planları peşindedir.

Kürt sorunu ulusal demokratik bir sorundur bireysel haklar derekesine indirgenemez

Ekim 2006 sürecinden farklı olarak "bu sorun bireysel haklar çerçevesinde çözülür. Sadece ekonomik, ve sosyokültürel açıdan karşı tedbir almakla bu sorun çözülmez, onun için askeri olarak da mücadele edilmesi gerekiyor" denilmektedir. Yani bir kez daha şiddet politikasını gündeme koymaktadır. Öyle görülüyor ki, uluslararası güçlere "biz de bu sorunu çözmek istiyoruz. Bireysel haklar vererek, çözmek istiyoruz ama PKK'yi şiddet yoluyla ortadan kaldırmalıyız. Sizin için de bizim için de bu PKK çizgisi tehlikelidir" diyorlar. Bugün bunlar yaşanıyor. Onun için biz bu dönemin hassas ve kritik olduğunu söylüyoruz. Belki biz bir eylemsizlik süreci ilan ettik, ama önümüzdeki süreç gelişmelerin nasıl yaşanacağını ortaya koyacak ve netleştirecektir. Kimsenin kendini kandırmasına gerek yoktur. Sorun çok çetrefilli. Türk devletinin samimi bir biçimde sorunu barışçıl yöntemlerle çözme niyeti henüz açığa çıkmamıştır.

Biz bugün zayıf değil, güçlü bir pozisyondayız ve yaşanan gelişmeler daha fazla önümüzü açmakta, gelişmemize, ilerlememize imkân sunmaktadır. Çözüme gelmeyen, çözümsüzlükte ısrar eden karşımızdaki güçler ise politikalarında bir tıkanmayı ve bir gerilemeyi yaşamaktadırlar. Şimdi Türk devleti bu durumu değiştirmek için çaba harcamaktadır. Çünkü içinde bulunduğumuz bu pozisyon yani ilan ettiğimiz eylemsizlik süreci onların siyasetlerini boşa çıkarıyor. Bizi ilerletiyor, onları geriletiyor. O açıdan onlar bu süreci sabote etmek ve geriye çekmek istiyorlar.

Türk devleti hiçbir zaman bizim mücadelemize karşı Amerika'nın desteği olmadan tek başına savaşmadı. Türk devleti Amerika olmazsa bir ay bile savaşamaz. NATO'nun, Güneyli güçlerin desteği olmazsa Türk devleti Kürdistan özgürlük hareketine karşı bir ay bile savaşamaz, direnemez. Kürdistan özgürlük mücadelesinde Türk devletinin saldırılarına karşı mücadele edecek, savaşacak öz vardır. Ama onların arkasında hep uluslararası güçler, diplomatik, ekonomik anlamda destek var. Onun için Türk devleti imha ve inkâr siyasetinde ısrar etmekte ve halkımızın özgürlük mücadelesine karşı durmaktadır. Böyle olmazsa, bu siyasetinde ısrar edemez, devam edemez. Bu nedenle tekrar Amerika'ya gittiler ve "biz de sizin gibi düşünüyoruz, bazı haklar verilmeli ama PKK tehlikesini ortadan kaldırmalıyız" diyorlar. Böylece bize karşı yeni bir hamle başlatmak istemektedirler.

Bütün bu durumları göz önüne aldığımızda, sürecin ne kadar kritik olduğunu görürüz. Onun için önümüzdeki süreçte bir barış ve demokratik çözüm sürecinin gözüktüğünü belirtemiyoruz. Biz, barış sürecinin gelişmesini istiyoruz. Bu sorun diyalog, barışçıl ve demokratik yollarla çözülebilir. Bunun yolu açılmıştır, biz Önderlik ve hareket olarak demokratik çözümde ısrarlıyız. Ama bizim karşımızdakiler her zaman çeşitli hile, entrika ve oyunlarla barışçıl süreci bozarak, sorunu çözmek istemiyorlar. Belki Türk devletinin bir bütünen yaklaşımları böyle değildir. Onların içerisinde de sorunu çözmek isteyen bir kesim var. Ama Genelkurmay başkanı gibi düşünenler ve farklı şiddet yöntemleriyle bu sorunu ortadan kaldırmak isteyenler az değildir. Bu gerçek de açığa çıkmış ve gözler önündedir. Onun için bizim de bunu dikkate almamız gerekiyor. Çünkü Türkiye'de siyaseti belirleyen asıl güç hâlâ ordudur. O açıdan sorunun çözümünü isteyen kesimin de kendi görüşlerindeki tutarlılığı ortaya çıkarmaları ve göstermeleri gerekiyor. Biz Kürt tarafı olarak bu sorunu barışçıl yollarla çözmekten yanayız. Türk devleti içerisinde de bir kesimin bu yönlü eğilimleri var. O zaman onlar da iradelerini ve yaklaşımlarını net bir şekilde ortaya koymalıdırlar. Böyle üstü kapalı konuşarak süreç ilerletilemez. Barış süreci sadece bizim çabalarımızla ilerleyemez ve sonuç alıcı olamaz. Bu bakımdan Türk devleti içinde de bu sorunun barışçıl yollarla çözümünü isteyen, samimi olanlar varsa, o zaman riskleri göze almaları ve siyasi iradelerini ortaya koymaları gerekir. Böyle yapmazlarsa bu rantçı ve şiddet yanlısı kesimler gündemi doldururlar ve tehlikeli bir sürecin yeniden başlatılması pratikleşecektir.

Önder Apo'nun öncülüğünde çözüm süreci gündeme girmiş durumdadır

Biz, sorunu demokratik, barışçıl yollarla çözmek isterken kendimizi savunmasız bırakamayız. Meşru savunma çizgimiz çerçevesinde her türlü hazırlıklarımızı yapmak zorundayız. Çünkü biz halkımız için yaşamsal bir konuyu ve kaderini bazı ihtimallere bırakamayız. Kürt halkının stratejik bir yönetimi olarak, bütün ihtimalleri göz önünde bulundurmak ve her türlü ihtimale karşı gerekli tedbirleri almamız gerekiyor. Bu konuda hareketimizin tarihsel sorumlulukları vardır. Hiçbir şey tesadüflere bırakılamaz. Böylesi önemli bir süreçte bu hareket hata yapamaz. Hem asla böyle bir lüksü olamaz, hem de hareketin tarihten gelen ve yoğunlaşan bir tecrübesi vardır. Önderliğimizde ve hareketimizde derinleşen bilinç, gelişen tecrübe yoğunluğu hatalara yer vermez ve Kürdistan tarihinde çokça görülen kandırılma, düşürülme gibi hatalar artık tekrarlanmayacaktır. Karşımızdaki güçler bazı oyunlar oynamak, bizi kandırmak, oyalamak ve uğraştırmak istiyor olabilirler. Yaklaşımlarında dürüstlük ve samimiyet olur veya olmayabilir. Bütün bunları bilerek hareket etmemiz, politika geliştirmemiz, uyanık ve duyarlı olmamız gerekmektedir. Biz, öyle kendiliğinden ve kolayca bu günlere gelmedik; büyük zorluklarla boğuşa boğuşa bu noktaya geldik, çok bedel ödedik, ağır süreçler yaşadık, ardımızda büyük bir direniş tarihinin ve siyaset yoğunlaşmasının gelişmesi temelinde bu noktaya gelmiş bulunuyoruz. Bu nedenle hiç kimse bizim kolay aldanacağımızı sanmasın. Basit yaklaşacağımızı beklemesin. Biz, Kürt halkının iki yüz yıllık direnişini bugünkü çağdaş-bilimsel temsilcileriyiz. Herhangi bir biçimde yanılgıya düşmek, kaybetmek değil, kazanmak ve başarmak için çok güçlü verilere sahip bulunuyoruz. Haklı bir davaya, doğru bir çizgiye, değerli bir halka ve yiğit militanlar topluluğuyla kahraman şehitlerimizin yarattığı destansı tarihe dayanan Önder Apo'nun felsefesinde pişen bu hareket ve hareket yönetimi başarıyı ve zaferi kesinleştirmek zorundadır. Bu yüzden içinde bulunduğumuz süreci ve

gerçekliğimizi herkesin iyi anlamasını önemle ve ısrarla vurgulamaktayız.

Hareket olarak bu eylemsizlik sürecini öylesine geliştirmedik. Bazı şeyler var, bir zemin var ki bu süreci ilan ettik. Bir ülke var. Bir dava var. İki yüz yıldır Kürdistan özgürlük mücadelesi sürdürülmektedir. Bugün de Önder Apo'nun öncülüğünde çözüm süreci gündeme girmiş durumdadır. Biz bir halkız ve bugün bu halk kendisini örgütlemiş durumdadır. Bu halk bir güçtür, ideolojik, toplumsal, kültürel ve askeri gücü vardır. Artık Ortadoğu halkları ve uluslararası güçlerin bu gücü tanıması gerekmektedir. Ancak mevcut yaklaşımlar ve politikalar bu duruma göre değildir. "PKK barış istiyorsa, o zaman gereklerini tek yanlı yapmalıdır, Güney'e çekilmelidirler" deniliyor. Bu, Kürt halk gerçekliğini tanımamaktır, iradelerini ciddiye almamaktır. Gerilla Kürdistan'da bir gerçekliktir artık. Gerilla çeyrek asırdır bu topraklarda ve bu dağlarda bulunmaktadır. Kimse artık bu gücü buradan çıkaramaz ve tasfiye edemez. Uluslararası ve bölgesel komplolar oldu. Siyasi, askeri, diplomatik, ekonomik saldırılar oldu ve hala da devam ediyor. Peki, Kürdistan'dan gerillayı çıkarabildiler mi? Çıkaramadılar ve bundan sonra da çıkaramayacaklardır. Çünkü gerilla artık Kürdistan halkının bir gerçekliğidir ve muazzam coğrafyasının aşılamaz bir gücüdür. Önder Apo Kürdistan'da bir gerçekliktir. İdeolojik, felsefi, siyasal ve örgütsel bir güçtür. Bu gerçeklikleri görmeyenler Kürt sorununda bir çözüm de geliştiremezler. Siyasal bir çözüm üretemezler. Çünkü bu bir hakikattir, bu hakikati görmezlerse siyaset geliştiremezler. Bugün Türkiye siyasetçilerinin tıkandığı nokta da burasıdır. Onlar bu akıllarıyla ne kadar çaba harcasalar da Kürt sorununda bir yere varamazlar. Yani kendi siyasetlerine göre olsa da bir çözüm üretemezler. Onlar, "biz kendi bakış açımız ve siyasetimizle sorunu çözeceğiz" diyorlar, ama onlar bu gerçekliği görmeden sorunu çözemezler. Bugün bu gerçeği görmek istemedikleri için bütün konuştukları ve yaptıkları anlamsız, gerçeğe temas etmeyen, çözüm üretmeyen, çözüm adına çözümsüzlüğü derinleştiren palavralar olmaktadır.

Özgürlük Hareketi çağcıl bilimsel ve ulusal bir harekettir bastırılamaz

Kürt özgürlük mücadelesi öncülüğündeki Kürt isyanı yeni bir isyandır. 15 Ağustos isyanı çağa uygun bir isyandır. Türkiye devleti "bu isyan 29. isyandır, bunu da ezeceğiz, bastıracağız" diyor. Ancak yanılıyorlar. Belki sen 28. isyanı bastırabildin ama bunu bastıramazsın. Çağa uygun, siyasal, ulusal ve toplumsal bir isyandır, onun için bastıramazsın, ezemezsin. Diğer isyanlarda bu yön olmadığı için yani dar oldukları, ulusal olmadıkları ve çağa uygun olmadıkları için bastırabildin, onun için tasfiye edebildin. Ama bugünkü isyanda bu yönler mevcuttur. Çağcıl, bilimsel ve ulusal bir harekettir. İdeolojik, siyasi ve toplumsal bir gücü var. Sen nasıl böylesi bir hareketi tasfiye edebilirsin? Nasıl ki biri bugün Ortadoğu'da Arapları yok edeceğim, diyemezse sen de Kürt halkını tasfiye ederim diyemezsin. Bu halk artık özgürlüğünü arıyor. Özgürlüğü, onuru için karar almış. Sizin artık bunu görmeniz gerekiyor. Bu Kürt halk gerçekliğini direnişiyle kan dökerek adeta kurumuş ağaca kanıyla su vererek yeniden canlandıran PKK gerçekliğinden koparamazsınız. Nasıl ki et ve tırnak birbirinden kopartılamazsa, Kürt ve PKK de birbirinden kopartılamaz. Çünkü bugün Kürtlüğü yaşatan, Kürt'ü Kürt yapan, onu özgürlük aşkıyla donatan PKK'dir. Bu nedenle PKK'yi ayrı, Kürt halkını ayrı ele alamazsınız.

15 Ağustos isyanı kendisiyle beraber birçok değişiklik yarattı. Bir diriliş devrimi yarattı, yeni bir toplum açığa çıkarttı. Ama onlar bu gerçeği kabul etmeyip, görmek istemiyorlar. Bu nedenle sömürgecilik için Önder Apo çizgisinde gelişen bu özgür Kürt isyanı bir tehlike ve korku yarattı. Özgürlük mücadelesi önce Kuzey Kürdistan'da gelişti, daha sonra diğer parçaları etkiledi ve tüm parçalara da yayıldı. Bu gelişme karşısında Kürdistan'ı egemenliği, sömürüsü altına alanlar ve dört parçaya bölenler tavır aldılar. Bunlar bölgesel ve uluslararası güçlerdi. Çünkü Kürdistan sadece bir devlet tarafından sömürgeleştirilmemiştir. Hatta sadece bölgedeki dört devlet tarafından da sömürgeleştirilmemiştir. Kürdistan'daki sömürgecilik uluslararası sistemin geliştirdiği ve dayandığı bir politikadır. Birinci Dünya Savaşı ardındaki gelişen dünya sistemi, Kürt halkının inkârı, parçalanması ve yok sayılması üzerine kurulmuştur. Onun için öncelikle uluslararası sistem özgür Kürt'ü temsil eden yeni Kürt isyanını kendi çıkarları için tehlikeli görmüştür. Bu güçler '80'li yıllardan itibaren hareketimize karşı tavır aldılar. NATO tarafından görevlendirilmiş çevreler devreye girdiler. Bir Kürt dostu olan İsveç başbakanı Olof Palme cinayetini üzerimize yıkmaya çalışarak, daha baştan bizi uluslararası düzeyde teşhir ve tecrit etmeye çalıştılar. Almanya 1987 yılında tavır alarak, hareketimizi yargılamaya başladı. Uluslararası güçler 1992 yılında bu ta-

"1 Haziran Hamlesi uluslararası komplo sistemine ve tasfiyeciliğe karşı bir direniş niteliğindeydi. Uluslararası komplo içte ve dışta hareketimizi yok etmek, tasfiye etmek istiyordu. Kürdistan halkının özgürlük umutlarını kırmak ve köleleştirmek istiyordu. Onun için komplo saldırılarını devam ettirdi. Bu bakımdan 1 Haziran Hamlesi, uluslararası komplo güçlerine karşı da direnişin örgütlenip sürdürülebileceğini ortaya koyan yeni bir isyandı"

vırlarını daha ileri bir düzeye çıkararak Özgürlük Hareketini tasfiye etmek istediler. NATO etkili bir biçimde devreye girdi. Kürtlerin de kullanıldığı operasyonlar yapıldı. Bu tür saldırılarla sonuç almayacaklarını görünce doğrudan hareketin Önderliğini hedefleyerek esir aldılar. Önderliğin esaretinden sonra hareketimizi kesin bir biçimde yok etmeyi planladılar. Önderliğin esaretinden sonra hareketimizin biteceğini ve bittiğini düşündüler. Önderliğimiz 2 Ağustos 1999'da güçlerimizi Türkiye sınırları dışına çekmesine rağmen saldırılar durmadı. Hiçbir silahlı faaliyetimizin olmadığı beş yıllık süreç içerisinde hareketimize dönük saldırılar durmadı. Bu beş yıllık süreç içerisinde ideolojik, psikolojik, diplomatik, kültürel ve askeri saldırılar devam etti. Örneğin, 2002 yılında AB, hareketimizi terörist örgütler listesine aldı. Silahlı mücadeleyi yürüttüğümüz dönemde değil de, silahlı mücadeleyi bıraktığımız dönemde terör listesine alınmış olmamız birçok gerçeği açığa vuran önemli bir durumdur.

Neden böyle yaptılar? Çünkü bizi tamamen tecrit ve tasfiye etmek istiyorlardı. Biz, daha sonra uluslararası komplocu güçlerin bizi tasfiye etmede neden bu kadar kendine güvenerek konuştuklarını anladık. Çünkü bizim içimizde bir ihanetçi grup vardı ama bizim bundan haberimiz yoktu. Ama onların hareket içinde ayrı bir eğilim olarak örgütlendiklerini dışımızdaki güçler, özellikle uluslararası komplo güçleri biliyorlardı. Nitekim bu grup kendine göre koşulları uygun görünce 2003 yılında varlığını ve gerçek niyetini açığa vurdu. Hareketimize karşı saldırıların sonuç alması ve hareketin Önderlik çizgisinden kopartılarak tasfiye edilmesi için güçlü bir biçimde yürütüldü. Sonuç alma yolunda oldukça bir ilerlemeleri vardı. 2004 yılının başlarında sonuç aldıklarını söylüyorlardı. Amerika Dışişleri Bakanlığı'nın 2004 yılında yayınladığı raporda artık PKK'nin savaş gücünün kalmadığını, savaşamayacağını ve artık devre dışı edildiğini yazmışlardı. Çünkü içeride operasyon, dışarıda da bir kuşatma süreci vardı.

Bununla birlikte askeri saldırılar da yoğunlaşmıştı. O süreçte Mahir arkadaşın grubu Beşiri ovasında şehit düştü, yine Şevger arkadaşın grubu Erzurum'da şahadete ulaştı. Askeri saldırılar yoğundu. Saldırılar tek yönlü değildi, çok yönlüydü. Kongra Gel Kuruluş Kongresinde sırtını uluslararası komplo güçlerine dayayan ihanetçi-tasfiyeci çete artık başardığını sanıyordu. Bu durumların kısmen Önderliğe yansımasıyla beraber, Önderliğin sürece müdahalesi gerçekleşti. Bu temelde, PKK'nin yeniden inşa süreci ve Önderliğin müdahalesi gündeme girdi. PKK'yi Yeniden İnşa Komitesi oluşturuldu. Ondan sonra ihanet çizgisine karşı mücadele geliştirildi. Önderliğin Bir Halkı Savunmak adlı eseri ihanet çizgisinin ideolojik gerçekliğini açığa çıkardı. Böylece Kongra Gel 2. Genel Kurulunda bir yıl gecikmeli de olsa 1 Haziran Hamle kararı alındı. Böyle bir hamle çerçevesi zaten Önderlik perspektiflerinde vardı. Ayrıca HPG meclisinin Şubat toplantısında belli bir plana kavuşturulma durumu vardı. Dolayısıyla tasfiyecilik tahribatının yarattığı olumsuz zemin olsa da kararlaşmanın zemini oluşmuştu. Böyle bir kararlaşma çıkışının zamanında gerçekleşmemesi bizler için bir özeleştiri konusudur. Ama gecikmeli de olsa sürecin başlatılması, mücadele tarihimizde yeni ve tarihsel bir sürecin başlangıcını ifade ediyordu.

Süreci belirleyecek olan 1 Haziran Hamle ruhu ve kararlılığıdır

1 Haziran Hamlesi bir ikinci 15 Ağustos hamlesi gibi mücadele tarihimizdeki yerini almıştır. Biz, 15 Ağustos'a benzer yönlerini, karşı güçleri fazla tahrik etmemek için ön plana çok fazla çıkarmadık. Ama bu atılım hem içerik, hem de gerçekte yol açtığı sonuçlar itibariyle böyle bir konuma sahiptir. 15 Ağustos Hamlesi bir diriliş devrimi, Kürtlerin köleliğine karşı bir isyan, kölelik zincirlerini yırtan bir devrim niteliğindeydi. 1 Haziran Hamlesi ise uluslararası komplo sistemine ve tasfiyeciliğe karşı bir direniş niteliğindeydi. Uluslararası komplo içte ve dışta hareketimizi yok etmek, tasfiye etmek istiyordu. Kürdistan halkının özgürlük umutlarını kırmak ve köleleştirmek istiyordu. Onun için uluslararası komplo saldırılarını devam ettirdi. Bu bakımdan 1 Haziran Hamlesi, uluslararası komplo güçlerine karşı da direnişin örgütlenip sürdürülebileceğini ortaya koyan yeni bir isyandı. Bazıları kimsenin bu Yeni Dünya Düzenine ses dahi çıkaramayacağını söylüyordu. Ama o koşullarda Önder Apo'nun Bir Halkı Savunmak kitabındaki perspektiflerine dayanarak, Apocu hareket PKK'nin yeniden inşa süreci perspektifiyle yeni bir sürece girdi ve bu kararı aldı. Bu kararın alındığı süreçte birçok çevre ve kişi bu kararlaşmaya tutum aldı. Sadece dışarıda değil, hareket içinde de bazı arkadaşlar bu süreci anlamamışlardı. Bu nereden çıktı, neden böyle oldu diyen ve anlam veremeyen kişiler vardı, süreci kolay kolay kabullenmemişlerdi. Yani sadece tasfiyeci-ihanetçi çizgide olanlar bunu söylemediler. Çünkü şu veya bu düzeyde herkesin üzerinde uluslararası komplonun etkileri vardı. Hem ihanetçi çizginin etkisi hem de neo-liberalizmin yürüttüğü propaganda etkileri az değildi.

15 Ağustos Hamlesi başlatıldığında o zaman on bir örgüt bir bildiri yayınlayarak, "bu atılım yerinde değil ve sorumsuzcadır" demişlerdi. Aslında 1 Haziran hamlesinde kimse öyle bildiri dağıtmadı ama daha fazla sayıda kişinin bu adımı kabul etmediği açıktır. Kimileri bize sözlü de söylediler, basında da

gündeme koydular. Bizim içimizde de bu yönlü görüşler vardı. Ama Hareketimiz 1 Haziran Hamlesi'nin amacını öncelikle kendi içimizde anlaşılır kılmaya çalıştı. İlk yılda bizim örgütsel çalışmalarımızın ana ekseni 1 Haziran Hamlesi'ni yapma gerekçelerini kavratma oluşturuyordu. Çünkü bu kavratılamaz ve anlaşılır kılınamazsa, ilerlemek mümkün değildi. Bunun için de 1 Haziran Hamlesi'nin gerekliliğini kavratmamız gerekiyordu. Çünkü beyinlerde, duruşlarda, yaşamda tahribatlar vardı. Onun için böyle bir çaba harcandı.

HPG meşru savunma stratejisini yeni bir performansla uyguladı

2005 Newroz'unda Önderliğimiz tarafından Koma Komelên Kürdistan ilan edildi. O zaman sistemimizin adı Koma Komalên Kürdistan'dı, şimdi ise sistemimizin adı Koma Civaken Kürdistan'dır. Aynı zamanda gerçekleşen Yeniden Kuruluş Kongresi ile 4 Nisan 2005'te PKK yeniden kuruluşunu gerçekleştirdi. Yine aynı kapsamda KJB, yani özgür kadın sistemi gerçekleştirdiği genel kurulla kendi örgütlülüğünü ilan etti. Bu şekilde 1 Haziran Hamlesi ideolojik, siyasal, örgütsel ve askeri olarak geniş bir hamle oldu. Demokratik-ekolojik paradigma bu şekilde kendisini pratikleştirmiş ve sisteme kavuşturmuş oldu.

1 Haziran Hamlesi demokratik-ekolojik ve cins özgürlüğüne dayalı bir hamleydi. Demokratik- ekolojik toplum paradigmasının stratejisi meşru savunma stratejisiydi. Paradigma kendisini ideolojik, örgütsel, sistemsel ve savunma gücü olarak nasıl örgütleyecek, nasıl yeni bir toplum yaratacaktı? Sorun buradaydı. İşte 1 Haziran hamlesi bütün bunların ifadesi ve pratikleştirmesinin zeminini oluşturmuş oldu. Süreç böyle gelişmeye başlayınca Türk devleti ve Kürdistan üzerindeki egemen devletler bunu anladı. 2005 yılına kadar içimizde de tereddüt vardı, dışımızda da böyle olmayacağına dönük görüşler vardı. Ancak HPG, meşru savunma stratejisini taktik planı, değişik ve yeni bir performansla uyguladı. Bu durum Türk ordusunu şaşırttı. Bu çok ciddi bir gelişmeydi. Yani eskiden HPG 2000'lerden önce kendisini tekrar eden bir durumdaydı. Bu süreçle birlikte HPG kendisinde yeni bir taktik açılım yaptı ve karşıt güçler bu durum karşısında şaşırdılar. Yine 2005 yılında ilan edilen demokratik konfederal sistem halkımız tarafından çok büyük bir coşkuyla karşılandı. Newroz kutlamalarına katılım daha da büyüdü. Ama egemenler bu kadarını tahmin etmiyordu.

Bu dönemde yaygın olarak devlet tarafından dolaylı olarak tartıştırılan temel konu, Kürt sorununun çözümü önünde İmralı'nın engel olduğu, sorunu Önder Apo'yu dışında bırakarak tartışmak gerektiği yönünde bir kamuoyu yaratılmaya çalışılıyordu. Değişik alternatifler yaratma politikası daha yaygın bir biçimde bu dönemde gündeme sokulmuştur. Yine birçok değişik örgüt ve şahsiyetleri gündeme taşıma durumları vardı. Habire ihanetçi kişilikleri öne sürüyor, her gün basına çıkarıyorlardı. O dönemde HPG'nin böylesi bir performansla çıkış yapması ve halkımızın büyük kitlelerle süreci karşılaması karşısında şaşkına uğradılar ve bu tür projeler tümüyle etkisiz kılınarak devre dışı kaldılar. Giderek adım adım işin ciddiyeti herkes tarafından anlaşılma süreci başladı, yeni dönemin yarattığı gelişmeler eski teorileri, masa üstünde kurulmuş senaryoları yerle bir etti.

Tam da bu süreçte Erdoğan barışçıl girişimlerde bulunan bazı aydın çevrelerle görüşerek, yeni bir sürecin başlatılabilineceğini ve Amed'e gidip, bu doğrultuda konuşma yapacağını belirtmişti. Bütün bunlar bizimle de irtibatlı olarak yürütülmekteydi. Erdoğan Amed'te bu konuya ilişkin bir konuşma yapmıştı. Fakat tek bir konuşmayla her şeyin duracağını hesaplamış olacaklar ki bu konuşma ardından başka bir şey gelmedi. Ama biz demokratik çözüme imkân sunmak için bir aylık kısa süreli bir eylemsizlik sürecini ilan ettik. Erdoğan Amed'te 10 Ağustos'ta konuşmuştu. Ardından MGK 23 Ağustos'ta toplanarak, savaş kararı aldı. Hâlâ birçok kişi Erdoğan'ın Amed'teki konuşmalarını olumlu buluyor, iyi konuştu ama devamı gelmedi. Hemen ardından MGK toplanarak "tek bir PKK'li fert kalana kadar savaşılacaktır" kararı alındı. Bugün hâlâ Türk devleti bu 23 Ağustos'ta aldıkları karar çerçevesinde saldırılarını sürdürmektedir. Bu da gösteriyor ki Erdoğan'ın çıkışı tamamen altı boş, içeriği olmayan salt ajiteye dayalı bir çıkış olup, çözüm değil tasfiyeye zemin hazırlama amacını taşıyordu.

Önderlik barış için çalışırken onlar Önderliği katletmek istediler

Yukarıda da belirttiğimiz gibi daha sonra 2006 yılında bazı güçlerin devreye girmesi ve ateşkes çağrılarının yapılması sonucu Önderliğimiz 1 Ekim 2006'tan itibaren süresiz bir ateşkes sürecini ilan etmişti. Ama buna karşı Türk devletinin yaptığı, uluslararası desteğe dayalı bir saldırı dalgasını geliştirerek Önderliğimize karşı İmralı'da kimyasal bir saldırı gerçekleştirmek oldu. Önderlik barış için çalışırken, onlar Önderliği katletmek istediler. Çünkü Türk devleti Kürt iradesini kabul etmiyor, onun için Kürt barışını da istemiyordu. Bu nedenle Önderlik barış için çalışırken onlar hem yeni yasalar çıkararak İmralı'da dünyada bir eşi benzeri olmayan bir tecrit ve psikolojik işkence sistemini kurdular, hem de bilimsel yöntemlerle kimyasal zehirleme girişiminde bulundular. Hareketin bunu fark etmesi sonucu uluslararası düzeyde deşifre edilmesiyle bu tehlikeli girişimin önüne geçilmiştir. Ardında 2007 yılı başı itibariyle hareketimize karşı son yılların en kapsamlı operasyonel saldırılarını gerçekleştirdiler. Artık saldırı sadece Kuzey Kürdistan'da değil, İran ve Suriye'nin de anti-Kürt ittifakına katılmaları temelinde Doğu Kürdistan'da ve Batı Kürdistan'da da bu hareketin çizgisini temsil eden örgütlere karşı yoğun saldırı, baskı ve işkence süreci artarak devam etmiştir.

Önderliğimiz, gerillamız ve halkımız üzerindeki saldırılara karşı, hareketimiz Êdi Bese hamlesi ile cevap vererek her alanda kapsamlı bir direniş sürecini başlattı. Bu dönem, büyük komutan Adil yoldaşın komutasında **Gabar** eylemiyle başlayarak, **Oramar**'la devam etti

ve **Zap direnişiyle** zirveye ulaştı. Kürdistan halkı da 4 Şubat Botan yürüyüşüyle yeni dönemi büyük bir serhıldan çıkışıyla karşılama sürecini başlattı. 2008 yılının bahar aylarına bu şekilde girildi. Bu temelde bir toparlanma, netleşme ve güçlenme durumu oldu. Hem ideolojik, örgütsel hem askeri ve hem de siyasal açıdan gelişmeler yaşandı. Bu süreçte Dr Ali ve Dicle şahsında yaşanan bir tasfiyecilik pratiği ortaya çıktı. Bu durum meşru savunma alanında hareketi uğraştırdı, zorladı, Botan sahasını ciddi anlamda etkiledi, şahadetlere neden oldu ama sürecin ilerlemesinde engel olamadı, ilerleme devam etti. Aynı yıl içinde hem bu tasfiyeci anlayışa karşı, hem de Avrupa'da dört yıl boyunca hareketi uğraştıran tasfiyeci duruşa karşı yürütülen ideolojik mücadele etkili bir düzeye çıkarılarak sonuç alıcı kılındı. Bir bütün olarak düşman karşısındaki direniş ve tasfiyeciliğe karşı yürütülen mücadele temelinde PKK'nin 10. Kongresi gerçekleşti. Bu zirvesel düzey Önderliğin İmralı'daki direnişi ve geliştirdiği çizgi ile gerilla ve halkımızın kahramanlık direnişi temelinde yakalandı. 10. PKK Kongresinin etkisiyle hareketimizin ve halkımızın mücadelesi yükselerek devam etti. Gerillada sadece Botan ve Zağros'ta değil, Kürdistan'ın bütün eyaletlerinde çok ciddi eylemler geliştirildi. Belki bu son dönemde **Bezele** eylemi çok gündeme girdi ama bu dönemde yiğitçe gerçekleşen Erzurum, Dersim, Amed, Serhat vb alanlardaki fedaice eylemler de çok önemliydi. Bu alanlarda gerçekleşen eylemler basında yeterince gündem oluşturmamakla birlikte esas ağırlığını koyan eylemler olmuşlardır. Hemen hemen bütün eyaletlerde bu dönemde çok ciddi askeri adımlar atıldı. Aynı zamanda serhildanlarda da çok önemli gelişmeler yaşandı. Özellikle 2008 20 Ekim'de Önderliğimize karşı geliştirilen fiziki saldırıların duyulması üzerine halkımızın, başta Amed olmak üzere tüm Kürdistan'da geliştirdiği serhıldan süreci tarihsel bir anlam ifade etmekteydi. Buna karşı çıkış yapmak isteyen Başbakanın Kürdistan seferi Türkiye tarihinde benzeri hiç bulunmayan bir biçimde Erdoğan Kürdistan halkı tarafından protesto edildi, kitle içine girmesine fırsat verilmedi. Kürdistan'da baştanbaşa bir savaş durumu yaşandı. Erdoğan o zaman "ya sev ya terk et" anlamına gelen sözler kullandı. Böylelikle 2007'de başlatılan Êdi Bese hamlesi pratik sonuçlarını verdi ve süreç bu temelde kazanıldı. Kürt halkının 2008 yılı sonunda verdiği cevaplar böyle oldu ve saldırılara Êdi Bese dedi. Hem gerillanın eylemlilikleri hem de Kürt halkının duruşu bunu gösterdi. Yani askeri hamle böyle gelişti ve siyasal hamle üzerinde büyük etkide bulundu.

29 Mart yerel seçimleri bütün bu gelişmelerin bir sonucu olarak halkımız tarafından kazanıldı. Şu anda geliştirmeye çalıştığımız demokratik çözüm ve siyasal hamle Kuzey Kürdistan'da 29 Mart seçimlerinin sonuçları üzerinden gelişmektedir. Türk sömürgeciliği AKP'nin Kürdistan'da kazanması için elinden gelen bütün imkânları kullandı. DTP'ye baskı uyguladı, hileler yaptı, parayla-pulla ve halkımızın dini duygularını istismar ederek seçimlerde kazanmak istedi. Ama bütün bunlara rağmen Kürt halkı yine de kendi iradesini açığa çıkardı. Bu durum onları şoke etti. Kısaca askeri hamlenin yanında böylelikle siyasal hamle de zirveye ulaştı.

Kimse sürdürmeye çalıştığımız eylemsizlik sürecine basit yaklaşamaz

Bu gelişmeler temelinde siyasal süreci ilerletmek ve geliştirmek istiyoruz. Elbette bunlar kendiliğinden gelişmedi. 1 Haziran süreci Kürdistan Özgürlük Mücadelesi açısından çok önemli bir yere, dönemece sahiptir ve tarihe de öyle geçecektir. Bu süreç emekle, kanla, büyük fedakârlık ve kahramanlıklarla gerçekleşti. Sadece bir alanda değil, bütün alanlarda öyle oldu. Siyasal ve askeri alanlarda şahadetler yaşandı. Başta Qamışlo serhildanı olmak üzere Batı Kürdistan'ın tüm şehirlerinde serhıldanlar gelişti ve şahadetler yaşandı. Halkımız çok anlamlı direnişler gerçekleştirdi. Yine Kuzey Kürdistan'da başta Amed olmak üzere halkımız serhıldan meydanlarında büyük kahramanlıklar sergiledi, her yerde şahadetler verdi. Sadece 2006 Amed serhıldanında bir hafta içinde çocukların da olduğu 14 şehit verildi. Yine Doğu Kürdistan'da Makü serhildanları vardı. Burada da on şahadet gerçekleşti. Çok sayıda yaralı oldu ve Doğu Kürdistan'ın birçok yerinde halkımız şehitler verdi. Yani Kürdistan halkı hem gerilla hem de serhildan alanında direndi, emek verdi. Kürt halk Önderi olağanüstü bir duruşla psikolojik ve fiziki işkenceye karşı büyük bir direniş sergiledi. Bu beş yıllık süreç içerisinde askeri ve siyasal alanlarımızda yaklaşık bine yakın şehit verdik. Özellikle bu hareket içerisinde öncü ve misyon sahibi olan arkadaşlarımız büyük destanlar yaratarak, kahramanca şehit düştüler. Adil, Şilan, Nuda, Viyan ve Akif yoldaşlar bizim ulusal sembollerimiz oldular. Yine bu arkadaşların ardılları olan birçok kahraman şehidimiz var. Yani bu süreç emek, çaba ve kanla yaratılmıştır. Bunun anlamını bilmemiz gerekiyor. Eğer biz bugün yaratılan gelişmelere dayanarak siyasal çalışmaları geliştiriyor ve bu eylemsizlik kararını alıyorsak bu temelde bu sonuçlara ulaştığımızı iyi bilmemiz gerekiyor.

Kimse sürdürmeye çalıştığımız bu sürece öyle basit yaklaşamaz. Çünkü Kürt halkı büyük bir fedakârlıkla geliştirdiği bu yeni isyansal çıkışıyla uluslararası komployu önemli oranda boşa çıkarmıştır. Özgürlük Hareketimizi boğmak isteyen politikaları boşa çıkarmış ve sonuç almasını engellemiştir. Kürt halkının iradeleşmesini açığa çıkarmıştır. Bu çok önemli, değeri büyük ve kutsal bir gelişmedir. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi bütün saldırılara rağmen tasfiye olmamıştır, bunu herkesin bilmesi gerekmektedir. Bu temelde şekillenmiş ve bugün göz önünde bulunan bir güç ve irade vardır. Her koşul altında bu güç ve irade olacaktır, kimse bunu engelleyemez, halkımızın yaşadığı bu büyük toplumsal gelişmeyi ve bu gerçekliği göz ardı edemez. Onun için bugün Önderliğimizin ve Hareketimizin sözleri gündeme oturmaktadır. Çünkü bir güç açığa çıktı. Kürt halkı Kuzey, Güney ve Doğu Kürdistan'da askeri, toplumsal, kültürel ve birçok açıdan direniş sergiledi. İşte bunun için Hareketimizin yönetimi

Kuzey Kürdistan'da gerçekleşen 29 Mart seçim sonuçlarını olumlu değerlendirdi ve Kürt sorununun çözümünün barışçıl yollarla çözümünü öngördü. Hareketimiz de onun için 13 Nisan'da eylemsizlik bildirisini yayınladı.

Bilindiği gibi biz bu bildiriyi yayınladıktan sonra onlar da siyasal ve askeri alanda operasyon başlattılar, sonra daha da derinleştirdiler. 2009 Newroz'undan itibaren toplam 35 arkadaşımız şehit düştü. Eylemsizlik kararını almamıza rağmen bize dönük saldırılar durmadı. Siyasal alanda yaklaşık üç yüz Kürt siyasetçisi tutuklanarak bir tür rehin gibi tutulmaktadır. Bütün bunların yanında, Cumhurbaşkanı ve daha başka bazı yetkili kesimlerden olumlu yorumlanabilecek mesajlar da verildi. Kısaca, olumlu ve olumsuz gelişmeler yaşandı. İşte Önderliğimiz bu durumların hepsini göz önünde bulundurdu. Bu temelde siyasal sürecin derinleştirilmesini ve geliştirilmesini doğru ve yerinde buldu. Burası çok önemli bir sonuçtur. Bütün arkadaşlarımızın bunu çok iyi ve doğru anlamaları gerekmektedir. İşte bazı devletler veya Türk devleti bize bir söz mü vermiş, bir şeyler mi olmuş, ya da bilinmeyen bir gelişme mi var gibi düşüncelere kimse kapılmamalıdır. Çünkü öyle bir şey yoktur. Genel olarak siyasal çözüm sürecinin geliştirilmesinin zamanı geldiğine inanıyoruz. Bu, bizim kanaatimizdir. Bu yüzden mevcut siyasal konjonktürel durumda siyasi çözüm sürecini geliştirmemiz bizi hedefe daha fazla yakınlaştıracaktır. Türk devleti ister cevap versin, ister vermesin biz şuna inanıyoruz; bu aşamada siyasal çözüm sürecini geliştirmemiz, siyasal çözüm imkânlarını sonuna kadar zorlamamız, sonuç alıcı olmazsa bile bizim lehimize gelişmeler yaratacaktır. Biz bundan kaybetmeyiz. Demokratik çözüm hedefine daha çok yakınlaşmış oluruz. Ama durum böyle olmasına rağmen, yani tamamen bir siyasal değerlendirmeye dayanarak süreci geliştirmemiz ve bir mücadele olarak ön görmemize rağmen, altında farklı durumları aramak yanlıştır. Bu bir mücadele sürecidir, bu dönemde siyasal açılımı geliştirmemizin gerekli olduğunu Önderliğimiz tespit etmiş ve yönetimimiz de bunu güçlü bir biçimde benimsemiştir.

Bu süreç birçok açıdan 93 yılındaki koşullara benziyor

Önderliğimiz bu tespitlerden hareketle bu yılı 1993 yılına benzetti. Yani bu süreç birçok açıdan 93 yılındaki koşullara benziyor. Biz o süreçte siyasal koşulları değerlendirmedik, o süreç sabote edilmişti. Onun için bu süreçte gelişecek olan sabote girişimlerine dikkat etmemiz gerekiyor. Önderlik bu tespitlerini Mart ayında geliştirdi, Nisan ayında da buna bir şekil verdi. Bu dönemde de görüşme notlarında bazı hususları gündeme koydu. Bu yüzden istiyor. Biz sadece Önderliğimiz böyle istiyor demiyoruz. Bu aynı zamanda bizim de görüşümüz ve katıldığımız hususlardır. Mücadelemizin geldiği bugünkü koşullarda dünya ve bölge durumuna baktığımızda, Kürdistan Özgürlük Mücadelesinin bu aşamada siyasal çözümü bütün boyutlarıyla dayatmasını doğru ve yerinde buluyoruz.

Ama bazı arkadaşlar bu tür süreçleri çok dar ele alıyorlar, adeta bir aşiret davasıymış gibi ele alıyorlar, devletlerin bizi kandıracaklarını ve boşluğa düşüreceklerini düşünüyorlar. Sorun belirtildiği gibi dar ele alınamaz, salt iki gücün çarpışması veya birbirine karşı ayak numaralarıyla yanıltma yöntemi olarak da bakılamaz. Öncelikle günümüzü doğru yorumlamak, siyasal süreci doğ-

bu süreçte siyasal ve demokratik çözümü ön plana çıkarmamız gerekiyor. Önderlik, *"ben daha önce de siyasal süreci gündeme koymuştum ama devlet ciddiye almadı, fakat şimdi dikkate alındığını görüyorum"* dedi. Dikkate almasının nedeni de güç oluşumuzdan dolayıdır. Önderlik Kürdistan'ın dört parçasında, bütün kurum-kuruluşlarından, KCK sisteminden, değişik birçok kurumdan ve çevreden avukatları aracılığıyla görüşlerinin alınmasını istedi ve tüm çevrelerden görüş aldıktan sonra *"hazırlık yapıp, Ağustos'un sonlarında demokratik çözümün yol haritasını sunacağım"* dedi. Demek ki çok ciddi hususlar tespit edilmiştir. Önderlik tüm ulus adına kapsamlı, kesin ve net bir çözüm formülünü sunmak

ru okumak ve bu eksende dünya, bölge ve ulusal durumu iyi görmek gerekiyor. Böyle bir dönemde hangi adım daha doğru olur ve sonuç alıcı olabilir, bunun doğru tespiti önemlidir. Sorun bizim özgürlük ve demokrasi hedefine doğru ilerlememiz sorunudur. Hedefimiz; Kürt sorununun çözümü, Önder Apo ve Kürdistan'ın özgürlüğüdür. Bu dönemde hangi yaklaşım ve tutum bizi hedefe doğru götürecek? Bu dönemde askeri mücadele mi yoksa siyasal mücadele mi bizi hedefe ve zafere götürecek? Sorun budur. Sorun birileri böyle ya da şöyle demiş sorunu değildir. Birileri zaten bizi hep kandırmak veya oyalamak isteyecektir. Önemli olan bizim kendimizi kandırmamamızdır. Sen kendini kandırmazsan kimse seni kandıramaz. Sen

sağlam dur, siyasetini doğru belirle ve ona göre yürü! Dönem politikasını bütün koşulları gözeterek geliştir! Böyle olursa kimse seni kandıramaz. Sen kendini kandırırsan, yanlış adımlar atarsan senin karşındaki en azından bundan yararlanır ve elbette ki seni kandırır. Onun için, işte bizi kandıracaklar mı, bizi uğraştırıyorlar mı, demek de çok doğru değil. Elbette bu yönleri de var ve buna göre de tedbir geliştirmek gerekir. Bu, bir mücadele sorunudur. Bunu doğru ele almazsan kendini siyasetsiz, taktiksiz ve eylemsiz bırakırsın.

Başarı umudu kırılan halkımız ve kadrolarımız değil Türk Genelkurmayı ve siyasetçileridir

Şu da bir gerçektir ki, bugün siyasal ve demokratik bir süreçten ne biz ne de Türk devleti kaçabilir. Belki bugün gidip Amerika'dan izin isteyerek, bize karşı yeni bazı askeri saldırılar geliştirmek isteyebilirler, saldırabilirler, ama bu anlamsız, sonuçsuz ve boş bir çabadır. Artık sonuç alamazlar. 5 Kasım 2007'de Erdoğan-Bush görüşmesi oldu. O zaman PKK'yi "ortak düşman" ilan ederek, doğru istihbarat, doğru zamanlama ve ileri teknoloji ile PKK'yi bitireceğiz dediler. Birçok operasyon da yaptılar. Biz bittik mi? Tersine en çok güçlendiğimiz dönem, bu dönem olmadı mı? Yani Amerika'nın desteği ve yüksek teknolojiyle bize dönük geliştirdikleri saldırılar karşısında biz daha da güçlendik. Êdi Bese hamlesini bu dönemde geliştirdik ve bu dönemde daha fazla güçlendik. Uluslararası komplonun gelişmesi ardından kadromuzda adeta gizli bir kırılma vardı. Biz bunu bu dönemde aştık, şimdi güçlü bir durumdayız ve başarma imkânlarımız çok daha fazladır.

İlker Başbuğ yine her yıl olduğu gibi bu yıl da "zafer umutlarını kırmamız gerekiyor" diyor. Ama sonuçlar ortadadır, bizim umudumuz kırılmadı. İki yıldır inancımızı kırmak istiyorsun, ama Kürt halkının umudu ve inancı daha da güçlendi. Sokaklarda, meydanlarda ve gerilla alanlarında da bu açığa çıktı. Kimsenin umudunu ve inancını kıramazsın! Önder Apo'nun ideolojisi, özgürlük felsefesi bu kadro ve bu halk içinde bir kültüre dönüşmüştür. Öyle yapılacak askeri saldırılarla, çağ dışı yöntemlerle bizim irademizi ve inancımızı hiç kimse kıramaz. Bu, imkânsızı dayatmak ve imkânsızlıkta diretmekten başka bir şey değildir. Kimsenin elikolu bağlı değil ki arar, bulur, yok edebilesin! Yok etmek isterken kendin de yok olabilirsin! Sen vurursan senin karşındaki de seni vurur. Bizim arkadaşlarımız şehit düştüklerinde alkış çalıyorlar, ama kendilerinden biri vurulduğu vakit kıyameti koparıyorlar. Öyle şey olmaz! Kürtler de artık kendilerini savunacak konumdadırlar. İdeoloji, siyaset, örgüt ve güç sahibidirler. Kürt halkı artık kendi onuruyla yaşamak durumundadır. Bu kadar şehidi var. Hakiler, Mazlumlar, Agitler, Zilan, Beritan, Adil ve Nudalara kadar birçok kahramanı kendi bağrından çıkarmış bir halktır. Bu nedenle Kürt halkı bu topraklarda kendi onuruyla yaşamayı hak etmiş bir toplumsal gerçekliktir.

Evet, biz Kürt sorununu siyasal yollarla çözmek istiyoruz. Ama biz kendimizi kandırmak durumunda değiliz. Bu dönemdeki siyasetimizi doğru anlamak gerekiyor. Eylemsizlik kararını uzatmamız gerçekleri açığa çıkaracak, kimin savaştan, kimin barıştan yana olduğunu herkese gösterecek ve onlar reddetse de biz kazanacağımızı ve başaracağımızı biliyoruz. Türk devleti eğer olumlu cevap verirse pekala iyidir, böyle olursa süreç devam eder, sonuçlar elde edilir, kalıcı bir barış sürecine dönüşebilir. Ama olumsuz cevap verilirse -ki şimdi olumsuz olacağı görülüyor- dünya kamuoyunda kimin ne olduğu en iyi bir biçimde açığa çıkmış olur, hem halkımız, hem de bizzat Türk halkı ve demokratları savaş rantçılarının gerçekliğini daha yakından tanımış olur. Bu politikamız karşısında Türk devleti ciddi bir biçimde sıkışmış durumdadır, bu sürecin böyle devam etmesini istememektedirler. Bu nedenle çok çeşitli yöntemlerle süreci sabote etmeye çalışıyorlar ve askeri saldırılar geliştiriyorlar. İlker Başbuğ'un Amerika'da dile getirdikleri onların niyetlerini açığa vuruyor. Onlar, Özgürlük Hareketini DTP üzerinden son seçimlerde yenilgiye uğratmak istediler. Özgürlük Hareketini siyasal alanda tasfiye ederek, ardında askeri bir konseptle imha ve katliam sürecini dayatmak istiyorlardı. "Kürt halkı bizimledir, Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır, onun için de bu sorunu şiddet yoluyla ortadan kaldırmamız gerekir" diyeceklerdi. Ama seçim sonuçları onların istediği gibi olmadı. Onun için Kürt halkının siyasi kadrolarını tutukladılar, Kürt Özgürlük Hareketini siyasal alanda bitirmeye çalışarak, askeri operasyonlarla yok etmek istediler. Bir tasfiye hareketi başlatmak istediler. Ama biz bunun karşısında siyasal hamle geliştirdik. Şimdi onlar ne kadar saldırsalar da siyasetten sonuç alamazlar. Çünkü biten, sonuçsuz kalan ve geleceği olmayan bir siyasette ısrar etmektedirler.

Onlar ne yapsalar da yenilecekler ve boşa çıkacaklar

Başarı, karşısındaki gücü boşa çıkarmaktır. Biz bu bahar aylarında özellikle de bu ay içerisinde onları boşa çıkardık. Onlar ne yapsalar da yenilecekler ve boşa çıkacaklardır. Çünkü biz bir askeri hamle başarısı gösterdik, daha sonra siyasal alanda başarılı bir düzey gelişti. Bugün de yeni bir siyasal çözüm sürecini öne sürüyoruz. Bunun karşısında onların siyaseti ve saldırganlığı sonuç almayacaktır. Belki saldırırlar, çatışma da olur ama bu siyasetlerinin sonu yoktur. Onun için arkadaşların bu durumları çok iyi anlamaları ve akıllıca davranmaları gerekiyor. Yani Önderliğin geliştirdiği süreç tek yönlü değil, çok yönlüdür, çok önemli bir süreç ve adımdır. Bu bizi başarıya götürecektir. Ama barış süreci başladı, savaş duracak, artık her şey tamam gibi bir durum söz konusu değildir. Sürece böyle yaklaşmak yanlıştır, kendini kandırmaktır. Bu gibi yaklaşımlardan hareketle asla bir gevşekliğe ve kendini bırakmaya izin verilmemelidir. Rehavete hiçbir biçimde yer yoktur. Kaldı ki bu da bir mücadele biçimidir. Onun için böylesi dar yaklaşımlardan kendimizi kurtarmamız gerekiyor. Meşru sa-

vunma stratejisini doğru anlayanlar Önderliğimizin perspektifleri temelinde hareketimizin geliştirdiği bu süreci daha iyi anlayacaklardır. Bu stratejide bazen siyaset, bazen savunma savaşı öne çıkabilir. Bu stratejide mücadele, sonuna kadar tek yönlü geliştirilecek bir mücadele değildir.

Temel görev partileşme dönem gerillasını yaratma ve demokratik konfederalizmi inşa etmektir

Bu yeni dönemde biz yeni bir planlama geliştirmek durumundayız. Kimse bu yeni dönem ne kadar sürecek, ne kadar sürmeyecek, dememelidir. Eğer karşımızdaki güçler bu süreci doğru değerlendirir ve olumlu yaklaşımlar olursa süreç uzayacaktır. Ama doğru yaklaşmazlarsa bizim tedbirlerimiz vardır ve olması da gerekmektedir.

Her şeyden önce biz, partileşme hamlesini derinleştirme sürecindeyiz. PKK 10. Kongresinin aldığı karar çerçevesinde bütün Kürdistan'da, yurtdışında ve çalışmalarımızın olduğu her yerde PKK'nin kadro konferansları yapılmaktadır. PKK'nin gerçekleştirdiği bu konferanslar aynı zamanda ideolojik mücadele ve partileşme hamlesidir. Bu konferans sürecinin gerçekleştirdiği eleştiri-özeleştiri platformları önemli bir düzey kazanarak, başarıyla gelişmekte ve sonuca doğru gitmektedir.

Yani PKK kendisini sorguluyor, kendisini gözden geçiriyor. PKK, yeni paradigması çerçevesinde kendisini yeniden yaratıyor, geliştiriyor. Ancak ideolojik netleşme asıl olarak kadronun pratiğinde ve yaşam tarzında somutlaşmalıdır. Bu çok önemli bir hamledir. Biz 1992 yılında da Güney savaşından sonra yargılama sürecinin geliştirilmesiyle bunu yapmak istedik. O zaman Önderlik kapsamlı çözümlemeler de yaptı. Fakat kadro o dönemde bugünkü gibi yaklaşmadı. Eyaletlerde erken iktidar hastalığı, tekleşme, dengecilik, idarecilik vardı. Onun için o zaman fazla sonuç alıcı tarzda yürümedi. Ama bugün bütün alanlarda kadrolar aylarca kendilerini bu konferanslara hazırladılar. On gün süren konferanslar oldu. Gaziler konferansı on bir gün sürdü. Bu bir partileşme hamlesidir ve şimdiye kadar başarılı bir biçimde gelişmektedir. Bu, gerçek bir ideolojik mücadele ve kadroların netleştirilmesi hamlesidir. Hamle bu düzeyde yürütülüyor. Önümüzdeki dönemde de bu düzeyi derinleştirerek devam ettirmeli ve pratikleştirmeliyiz. Bu eylemsizlik sürecinde bunu daha fazla ilerletmeliyiz.

Bu dönemde yürütülmesi gereken diğer önemli bir çalışma, meşru savunma alanında yürütülecek çalışmalardır. Meşru savunma güçlerinin esas alması gereken bir projesi vardı. Bu proje HPG'nin gerçekleştirdiği Ocak ayı toplantısında kabul edilen bir projedir. HPG'nin kendisini yenilemesi ve derinleştirmesi projesidir. Bu proje temelinde HPG kendisini yeniden inşa etmelidir, nicelik olarak büyümeyi, niteliği güçlendirmeyi başarmalıdır. Yüksek teknolojiye karşı insan teknolojisini geliştirmeli, kaliteli insan yaratmalıdır. Savunma savaşında zenginlik, taktik derinlik geliştirmeli. Bu görevlerini yapacak düzeyi mutlaka yakalamalı ve bu konudaki çalışmalarını tamamlamalıdır. Bunun yanında niceliği de geliştirmelidir. Bu dönemde savunma güçlerinin niteliği ve niceliği güçlendirmesi gerekmektedir. Nicelik hem savunma güçlerini hem de genel hareketi ilgilendiriyor. Özellikle nitelik HPG'yi ilgilendiriyor. Eğitimi güçlendirmeli, yeniden yapılandırma projesini gündeme kapsamlı bir biçimde koyarak işlemelidir. Yüzeysel yaklaşılmaması önemlidir. Planlamanın özü, meşru savunma stratejisi temelinde güçleri sağlamlaştırmak ve her ihtimale hazırlamaktır. Bugün de, yarın da her türlü olasılığa göre savunma güçleri hazır olmalıdır. Barışa da savunma savaşına da hazır olan bir savunma gücü aynı zamanda demokratik sürecin gelişmesi için de bir teminat olma gücü haline gelecektir. Bu temelde HPG'de partileşme ve dönem gerillalaşmasının geliştirilmesi bu sürecin temel hedefi olmalıdır.

Kürt Konferansını gerçekleştirmek gerekiyor

Bunların yanında siyasal hamleyi geliştirmek ve herkesi de bu sürece dahil etmek istiyoruz. Onun için bu çerçevede demokratik bir ulusal konferansın demokratik çözüm sürecinin gelişmesinde önemli bir rol oynayabileceğini düşünüyoruz. Tüm Kürdistani güçlerin bir araya gelerek, bir konferans platformunda birleşmesinin artık gerekli olduğunu tespit etmiş bulunuyoruz. Kürtlerin kendi aralarında ortak bir strateji gerçekleştirmeleri yanında komşu halklarla ve devletlerle ilişki tarzlarını netleştireceği böyle bir toplantının sürece hizmet edeceği açıktır. Kürdistan'ın bütün parçalarında nasıl bir örgütlenme ve çalışma, oradaki devletlerle nasıl alıp-verebiliriz, barış koşulları ve savunma koşulları nelerdir? Kültürel, demokratik, toplumsal ve ekonomik ilkelerimiz neler olacaktır? Bunları ve Ortadoğu'da gelişecek olan çözümün nasıl olması gerektiğini netleştirmemiz gerekiyor. Bu temelde açık, güncel bir siyaset ve gündem yaratmak bölgede barış ve demokratik çözüm açısından önemli olacaktır. Kimsenin Kürtler'den korkmasına gerek yok. Kürtler, sorunu demokratik ve siyasal yollarla çözmek ve tartışmak istiyorlar. Onun için böylesi bir konferansın bu siyasal hamle sürecinde gerçekleşmesi bir hedeftir.

"Kimsenin Kürtler'den korkmasına gerek yok. Kürtler, sorunu demokratik ve siyasal yollarla çözmek ve tartışmak istiyorlar. Tüm Kürdistani güçlerin bir araya gelerek, bir konferans platformunda birleşmesinin artık gerekli olduğunu tespit etmiş bulunuyoruz. Kürtlerin kendi aralarında ortak bir strateji gerçekleştirmeleri yanında komşu halklarla ve devletlerle ilişki tarzlarını netleştireceği böyle bir toplantının sürece hizmet edeceği açıktır"

Türkiye'de bir demokrasi konferansının geliştirilmesi çok gereklidir

Bununla bağlantılı olarak birlikte yaşadığımız komşu halklarla eşit-özgür koşullarda birlikte yaşama projesini geliştirmek önem taşımaktadır. Türkiye, Kuzey Kürdistan ve kısmen de Irak, Güney Kürdistan'da böylesi bir zemin vardır. Bu temelde Türkiye'de bir demokrasi konferansının geliştirilmesi çok gereklidir. Türkiye demokrasi güçleriyle ortaklaşma amacıyla bu eksende çalışmaların geliştirilmesi en önemli bir faaliyet durumundadır. Aynı şekilde Kürt halkı bunu bölgede yaşayan Arap halkıyla, Fars halkıyla ve Asuri halkıyla yapabilir. Önemli olan ortak örgütlenmelerin geliştirilmesidir, adı önemli değil. Çatı Partisi, platform vb olabilir. Komşu halklarla eşit-özgür temellerde demokrasi ve kardeşlik ekseninde bir arada yaşama çizgisinin doğru uygulanması ancak böyle olabilir. Halklar arası bölücülük değil, gönüllü birliğin ve kardeşliğin geliştirilmesinin zemini bu tür ortak örgütlenmelerle güçlendirilebilir. Bu dönemde geliştirilmesi gereken siyasal çalışmalarımızın amacı da, bu temelde ulusal-demokratik birlik ile komşu halklarla ortak örgütlenme ve birlik çalışmalarının geliştirilmesidir.

Diğer önemli bir konu da, her şeyden önce partimizin yaptığı bu çalışmayı halka kavratmamız sorunudur. Öncelikle arkadaşlarımıza kavratmamız, anlatmamız ve eğitim-tartışma konusu yapmamız gerekmektedir. Kürt halkına ve daha sonra da bütün dünya kamuoyuna izahatını iyi yapabilmeliyiz. Doğru propaganda yapmamız, iyi izahatlar geliştirmemiz gerekmektedir. Bunun için elimizde küçümsenmeyecek imkânlar mevcuttur. Şimdi bu imkânları en örgütlü, verimli ve üretken bir biçimde kullanmalıyız. Bu temelde iç ve dış diplomasiyi iyi yürütmeliyiz. Halkımızın haklı davasını, uluslararası kamuoyunda iyi izah etmeli ve doğru temsil etme olanaklarını geliştirmeliyiz. Hareketimizin barışçıl demokratik çizgisini ve meşru savunma çizgisindeki mücadele anlayışını doğru tanıtan ve iyi diplomasi yapan bir süreci geliştirmemiz gerekiyor. Bu çalışmayı sadece Kürdistan'da değil, Kürdistan dışında da sürecin gereklerine göre daha etkili ve güçlü yürütmek önemli olacaktır.

Bir diğer husus, KCK sisteminin geliştirilmesine ve örgütlenmesine gereken önemin her koşul altında verilmesi ve bu dönemde de öncelikli bir görev olarak ele alınmasıdır. Yani KCK sistemini toplum içerisinde daha etkili bir biçimde geliştirmeliyiz. Hemen her yerde belli adımlar atılmış ve bir zemini oluşturulmuş bulunmaktadır, şimdi daha da güçlendirilmelidir. Halkımızı iradesizleştirmek isteyen egemen güçler en çok da halkımızın demokrasisini ve iradeleşmesini geliştiren bu sistemden korkmaktadır. Bu nedenle son dönemde hemen herkesi KCK sisteminin bir kadrosu olmakla suçlama durumları gelişiyor. Oysa KCK sistemi halk demokrasisini geliştirme sistemidir. Egemenler halkımızın bu sisteminden korktuğu için KCK olmayan örgütlenmelere de KCK sistemi demektedirler. KCK'nin demokratik konfederal sistemini bu dönemde daha da güçlendirmeliyiz. Halk meclislerini oluşturmalı, akademileri geliştirmeli, kooperatif sisteminin geliştirilmesiyle toplumsal dayanışma ve ekonomik sorunlarını çözecek modelin oturtulması için gerekli çalışmaları yetkinleştirmek gerekiyor. Yani sistemin örgütsel, toplumsal, siyasal, ekolojik ve ekonomik ayaklarını artık geliştirmelidir. Halkımızın kendi kendisine yeterli olacak düzeyin gelişmesi için bu tür sistemsel çalışmaları geliştirmek önemli bir hedefimizdir. Halkımız sorunlarını artık çözebilecek örgütlenme düzeyine kavuşmalıdır. Demokratik konfederal sistemin gelişmesi Kürt halkını güçlendirilmesi demektir. Bu sistem gelişince halkımız her koşul altında kendisini yenileyebilir, iradeleşebilir, iradesini temsil edebilir. Onun için de demokratik konfederal sistemin inşasına ciddiyetle bir yönelim olmalıdır. Bu bakımdan bizim geliştirdiğimiz eylemsizlik sürecinde gevşeklik kesinlikle olmamalıdır. Başlattığımız bu süreç, görevlerimizi de netleştirmiş oluyor. Önderliğimizin büyük emeklerle ve zor koşullarda hazırladığı her üç savunmasının üzerinde durur ve pratikleştirirsek yukarıda belirttiğimiz çerçeve pratikleşmiş olacaktır.

PKK Ocağı felsefesinde herkes birbirinin başarısı için çaba harcamaktadır

Mücadelemizin bu denli önemli bir aşamada bulunduğu tarihin bu günlerinde PKK Ocağı'nın "Önder Apo'un Özgürlüğü" adıyla geliştirdiği 7. devresi bitiyor. O zaman bu devre Önderliğimizin özgürlüğü açısından belirttiğimiz görevler üzerinde durmalı ve bu görevleri yerine getirme temelinde bu çalışmalara güç katmalıdır. Devre genel anlamda başarılı bir devredir. Çünkü yoğunlaşmasının temelinde yeni savunmalar var. Kuruldaki arkadaşların öncülüğünde bir çalışma yürütülmüş ve sona ermiştir.

Yine en son eleştiri-özeleştiri platformları olmuş. Eleştiriler bizi güçlendirmelidir. İyi bir arkadaş olmak ve rol oynamak için eleştiri yapılır. Eleştiri bu anlama geliyor. Biz bu eğitim ortamında kadrolarımızı güçlendirmek istiyoruz. Düzen içerisinde kimse kimseyi güçlendirmek istemez, aksine zayıflatmak ister. Düzen içerisinde de eğitim var ama herkes sadece kendi bireysel çıkarları için eğitim görür ve çalışır. PKK Ocağı felsefesinde herkes birbirinin başarısı için çaba harcamaktadır ki yarın pratiğe gidildiğinde başarılı olunsun diye. Çünkü PKK içerisinde çıkara dayanmayan, dayanışmaya dayanan bir yaşam söz konusudur. Burada geliştirdiğimiz eleştiriler bireyciliğin aşılması içindir. Bu eleştiri ve çözümlemeler sistemdeki üniversitelerde yoktur. Olamaz da. Onun için PKK Ocağındaki eleştiriler önemli ve anlamlıdır. Bu eleştirilerin temelinde birbirini yüceltme, yoldaşlığı ve kolektif ruhu geliştirmek vardır. Hiçbir sistemde kayıtsız, şartsız ve bedelsiz birbirini yüceltme yoktur. Her şey çıkarlar temelindedir. Belki biraz insani yönler de vardır ama temelinde bireycilik vardır. Ama bu okulda ana eksen demokratik komünalizmdir, kollektivizmdir, eşit-özgür bir ortamda tartışma, yoğunlaşma, dayanışma, birbirini güçlendirme ve yüceltmedir.

PKK bu temelde bütün kadrolar açısından bir eleştiri ve özeleştiri süreci başlatmış durumdadır. Buradaki arkadaşlar da PKK adayı olmak için söz vermiş durumdalar, bu hareketin bütün kadroları da bu sözü vermişlerdir, hâlâ da veriyorlar. Bu çok kutsal ve anlamlı bir husustur. Bugün bunun anlamı bilinmezse, gerekleri de pratikte yapılamaz. Kapitalist modernitenin ve sömürgeciliğin saldırılarını yoğunlaştırdıkları böylesi bir dönemde bu ruhu yüceltmek çok anlamlıdır. Demokratik ve özgür bir toplumu yaratmak için çok kutsal ve anlamlıdır. Basit değil yücedir, bu fedai ruh öyle basit değil, çok büyük bir ruhtur. Onun için bizim daha da ruhumuzu temizlememiz, arındırmamız gerekiyor. Buradaki yoğunlaşma da bu eksendedir. PKK Ocağındaki eğitim, ruhunu ve nefsini temizlemeyi ifade etmektedir. PKK böyle dervişler yaratmak istiyor. Halk için, demokrasi, eşitlik ve barış için samimi, dürüst kadrolar yaratıyor. Önderlik bizi böyle geliştirdi. Önderliğin bize verdiği felsefenin özü budur.

İçinde bulunduğumuz dönemde eğer askeri, siyasal, diplomatik, kültürel, legal ve diğer bütün alanlarda Kürdistan Özgürlük Mücadelesi karşısında Apocu kadrolar böylesi tarihi bir dönemde görevlerini yerine getirirlerse başarı bizim için kesin olacaktır. Çünkü 1 Haziran'dan itibaren yürüttüğümüz mücadele artık bir başarı sürecini yaratmıştır. Ama ulaşmamız gereken nihai başarı yolunda hâlâ birçok ciddi engel bulunmaktadır. Düşmanlarımızın çabaları yoğundur. Süreç olağanüstü bir süreçtir. Böylesi olağanüstü süreçlerde sürprizler çok oluyor. Önümüzdeki süreçte bizim için olumlu da olumsuz da diyebileceğimiz sürprizler olabilir. Hareketimiz üzerindeki tehlikeler hâlâ bitmiş değil. Bizim üzerimizde hâlâ planlar yapmaktadırlar.

Ulusal çıkarlar neyi gerektiriyorsa onu yapmak temel bir görevdir

Birkaç yıl içerisinde eğer Kürt halkı birlik, örgütlülük yönünde adım atabilir, bu süreci yeni bir çıkışın zemini haline getirir ve inkâr-imha politikasını aşarsa başarır ve özgür-demokratik bir yaşama kavuşabilir. Ama eğer bu süreci aşmaz ve kendisini bu süreçle uğraştırırsa tehlike sadece Kuzey için değil, bütün Kürtler için geçerli olacaktır. Çevremizdeki bazı devletler, ulus-devlet ve milliyetçilikte ısrar ederek Kürt Özgürlük Mücadelesini tıkatmak ve bastırmak istiyorlar. Fırsatını bulurlarsa kendi aralarında birleşerek Kürt halkına yeni bir katliam sürecini dayatmaktan çekinmeyeceklerdir. Onlar açısından birkaç yıl içerisinde böyle bir fırsat doğabilir. Eğer biz bir adım atmaz, yeni bir çıkış gerçekleştiremezsek, yani bu riskli merhaleyi aşamazsak, onlar açısından bastırma ve katliam geliştirme fırsatı doğabilir. Her zaman Ortadoğu'daki dengeler böyle kalmaz, uluslararası güçler çıkarlarına göre yaklaşarak bu dengeleri aşacak yaklaşımlar sergileyebilirler. Uluslararası güçler bugün bu dengeleri koruyor, ama yarın AB ve ABD farklı politikalara yönelebilirler. O açıdan öncelikle Güney Kürdistan ve diğer parçalar açısından bir tehlike durumu yaşanabilir. Çok uzak değil, önümüzdeki süreçte uluslararası konjonktürün el vermesi halinde bölge güçlerinin yeniden Kürtler'e karşı birleşerek, bastırma hareketini gündemleştirme olasılığı vardır. Bu konuda özellikle Güney Kürdistan'da yaşanan aşırı rehavet, dar parçacı yaklaşımın bu tür tehlikelere kapı araladığı açık ortadadır. Bu zeminde büyük bir gafletin yaşandığı bilinmektedir. Dar bakış açısı, parçacılık anlayışı ve işbirlikçilikle işi kurtarma politikası bu tür süreçlerin önüne geçemeyecektir. Bu açıdan bizlere önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir. Bu hareketin kadroları halkımızın geleceği açısından sorumlu davranmayı bilen kadrolar olarak tarihin dayattığı görevlerin üstesinden gelmek için üstüne düşen sorumlulukların gereğini yerine getirmek zorundadır.

Tüm Özgürlük hareketinin kadroları ve Kürdistanlı siyasetçileri, kendini sorumlu gören tüm çevreler açısından tarihi görevler vardır. Bu açıdan süreci doğru okumak, dar parti, bölge ve sadece parça çıkarlarını esas almamak gerekiyor. Ulusal çıkarları her şeyin üstüne koymak ve ne gerekiyorsa bu konuda onu yapmak temel bir görevdir. Demokratik ulusal birliği geliştirmek ve Kürdistan Özgürlük Mücadelesini zafere ulaştırmak için ortak bir mücadele stratejisi temelinde zamanında adımlar atmak, geç kalmamak gerekiyor. Geç kalınırsa ulusal düzeyde kaybetme ve yenilme gündeme gelebilir. Bu herkes için geçerlidir. Bizim dışımızdaki parti ve hareketler de bu sorumluluğu duymalı ve buna göre hareket etmelidir.

Ama biz PKK olarak ve bu Ocaktan çıkan arkadaşlar olarak herkesten çok kendimizi sorumlu görmeliyiz. Bu sorumluluktan dolayı şunu söylüyoruz; eğer biz görevlerimize sahip çıkarsak başarırız. Çünkü PKK kadrolarının duruşu Kürdistan halkının geleceği açısından stratejik bir yere sahiptir. Bugün üslenme itibariyle de adeta Kürdistan'ın tepecileri konumundayız ve Kürdistan halkını geleceğini teminat altına almada, kazanımlarını korumada önemli bir işlev görmekteyiz. Bunu dost

da, düşman da herkes görüyor. O zaman rolümüzü en etkin ve sonuç alıcı tarzda oynama gibi bir sorumluluğumuz vardır. Yani PKK kadrolarının olduğu her alanda çalışmalar başarılı bir biçimde yürütülürse başarı halkımızın olacaktır. Ülkemiz üzerindeki karanlık amaç ve politikaları boşa çıkarılacaktır. Bahsettiğimiz tehlike ve kritik eşik böylece aşılmış olur. Bu açıdan PKK kadrolarının rolü çok önemlidir. PKK Ocağında görülen eğitimlerin temel amacı bu rollerini layıkıyla oynayabilecek kadroyu yetiştirmek ve şekillendirmektir.

Bu bakımdan bu Ocağın her öğrencisi gittiği her yerde ve her zaman bir Önderlik öğrencisi ve uygulayıcısı olarak kendisini herkesten daha çok sorumlu görmeli ve bu tarihi süreçte rolünü daha fazla oynamalıdır. İdeolojik, siyasal, meşru savunma, diplomatik, örgütsel, kültürel, propaganda ve KCK sisteminin geliştirilmesinde önümüzdeki hamle sürecinin başarılı olması için tüm gücünü ortaya koymalıdır. Önderliğe Özgürlük devresindeki öğrencilerin herkesten çok kendilerini sorumlu görmeleri ve mücadelede Önderliğimizin özgürlüğüne kilitlenmeleri en temel görevlerdir.

Her koşul altında PKK çizgisini temsil büyük başarmanın temelidir

Devreye katılan her arkadaş birbirinin tecrübesinden yararlandı. Önderliğin perspektifleri doğrultusunda bir yoğunlaşma oldu ve hareketin vereceği perspektifle de pratik sürece girilecektir. Pratiğe gidecek olan arkadaşların PKK çizgisini temsil etmeleri gerekiyor. Görev budur. Arkadaşlar burada söz verdiler, eskisi gibi yaklaşılmaması gerekiyor. Geçmişte normal bir kadro olma durumu vardı. Ama bugün PKK Ocağının bir üyesi olma gibi bir durum var. Bu açıdan rol biraz daha farklılaştı. Bu Ocaktan çıkan kadroların diğer kadrolara göre görev ve sorumlulukları daha fazladır. Ama PKK eğitimini gören arkadaşların kendilerini farklı görmemeleri gerekiyor, yanlıştır. Herkes PKK'li olmaya adaydır ama bu Ocakta eğitim görüp söz verenlerin sorumlulukları daha da artmış olmaktadır. Şüphesiz ki, hareketimizdeki tüm kadroların sorumluluğu vardır. Ve tüm kadrolar birer adaydır. Bu konuda Ocakta eğitim görenlerin bir farkı yoktur. Burası Önder Apo'nun okuludur. Her parçada ve her yerde eğitim merkezleri var. Fakat bu eğitimin yeri daha farklıdır. Ama buradan çıkan arkadaşların kendilerini büyük görmemeleri gerekiyor, öncelikle her koşul altında mütevazi olmaları felsefemizin öncelikli bir şartıdır. Çünkü Apocu militanın en temel özelliği mütevaziliktir. Duyguyla, felsefeyle, yaşama bakışla Önderliğe daha yakın yaşamak için sözleşmeyi bizzat yapmış olmaktadır. Onun için buradan çıkan arkadaşların mütevazi, alçak gönüllü olmaları ve hiçbir biçimde yetkici olmamaları gerekiyor. Çünkü PKK iktidara karşıdır, iktidarı ve hiyerarşizmi esas almıyor. Bir de PKK reel sosyalist partiler gibi iktidar olmak için bir mücadele yürütmüyor. PKK öncülük yapıyor. Toplumcu ahlak ve siyaseti temsil ederek, toplumun demokratikleştirilmesini esas alıyor. Bu amacı doğrultusunda yaşamıyla, düşüncesiyle, fedakârlığıyla, alçak gönüllüğüyle, mütevaziliğiyle Apocu felsefeyi esas alarak görevlerini yerine getiriyor. PKK'nin öncülüğü yetkiyle, iktidarla değil, ideoloji, felsefe, dürüstlük ve doğal özlü bir yaşam kültürüyle yapıyor. Demokratik otoritenin gelişmesi bu temelde gelişiyor. Yine bu konuda ahlak çok önemlidir. Çağdaş toplumsal politik ve ahlaki görevleri yerine getiriyor bu hareket. PKK, kendi felsefesine dayalı ahlakıyla ve toplumcu politik gücüyle öncülük yapıyor. Bu okuldan çıkan arkadaşların bu ölçüleri esas almaları gerekiyor.

Buradaki arkadaşların çoğu geldikleri alanda ya komutan ya da örgütsel sorumluluk düzeyinde görev yapmış arkadaşlardır. Ama bugün buradan çıktıktan sonra öyle eskisi gibi yaklaşamazlar. Bizim yetkimiz var, bizim düzeyimiz var, onun için biz farklıyız diyerek, kimse kendisine biçim vermemeli. Herkes doğal olmalıdır. Arkadaşlar komutanlık görevi alabilirler. Ama pratiğinde görülebilir bir değişim yaratabilmelidir. Arkadaşlar, PKK eğitimiyle bu arkadaşta mütevazi yaşam biçimi gelişmiş, kolektivizm gelişmiş, ahlaki ve insani yönler gelişmiş, disipline olmuş diyebilmelidirler. PKK okulundan gelmiş diye herkese talimat veren, yetkiyle iş yapan kimse olmamalıdır. Arkadaşlar Önderliğin ideolojisinde derinleşmiş, bir bilinç edinmiş, ahlaki ve politik ölçüler edinmiş, disiplinli, iddialı ve kararlıdır, demelidirler. Bir sistem olmalıdır, kabul ve ret ölçüleri olmalıdır. Kadroya yaklaşımı, kadına yaklaşımı Apocu felsefe temelinde olmalıdır. Hem kadın, hem erkek militan özgürlük ölçülerini kendisinde geliştirmeli, cins mücadelesini vermelidir. Köle kadın, köle erkek ilişkisi olmamalıdır. Kadını köle gibi ele almamalı, erkek egemenlikli bir yaklaşım sergilememelidir. Demokratik, eşitlikçi yaklaşılmalıdır. Yine bu okuldan çıkan arkadaşlar kendilerini üstten göstermemek adına ve hiyerarşik yaklaşmayalım, farklı bir yaklaşım sergilemeyelim adı altında kendilerini etkisiz kılmaları da doğru değildir. Bir yönüyle iyidir ama sen bir yönetimsin, komutansın, gerekirse talimat da verirsin. Koşullar olmadığında tek başına karar verir, öyle de yürürsün. Onun için sivil toplumculuğun etkisiyle işler yürütülmemelidir. PKK sivil toplumu geliştiriyor ama kendisi sivil toplumcu bir yapılanma değildir, PKK gerçekçidir. Bir taburu, bir gücü nasıl yürütecek, koruyacak, bunu bilmelidir. Ben eskiyim, yanımdaki yenidir, dememeli, onunla beraber eşit koşullarda yaşamalıdır. Ama gerekirse talimat da verir. Kararlılık geliştirmelidir ki, hiçbir güç o kararlılığı aşmamalı, suiistimal etmemelidir. PKK'lilerin kararlılığı, disiplini, iddiası vardır. Mütevazılık her şeyi esneten değil, kararlı ve ilkeli olandır.

PKK içerisinde küçük büyük her işe hazır olunmalıdır

Eğer bunlar yerine getirilirse pratikte başarılı olunur. PKK içerisinde yetki ve kariyer hevesi olmamalıdır. Mütevazı olunmalı, küçük, büyük her işe hazır olunmalıdır. İnisiyatifli, iş yapan, öncü olan ve karar alabilen bir militan duruş olmalıdır. Her şey yetkiyle yürütülmemelidir. Yetki daha fazla hizmet içindir, kendini yetkiyle konuşturmak için değildir. Özetle Önderliğin de belirttiği gibi dervişane bir katılım bizim katılım biçimimizin esasıdır.

Bu yaşamı esas alıp, yürütmek işin özüdür. Gönülden olmalı, şekli olunmamalıdır. Her şey doğal olmalıdır. Kürtçe dilini kullanmak doğal olmalıdır, giyilecek elbiseler doğal olmalıdır. Kapitalist moderniteye özenme, taklitçilik olmamalıdır. Kendi yaşam felsefemize, tarihimize ve kültürümüze uygun bir estetik anlayışımız da olmalıdır. PKK'lilik modayı başkasının taklitçiliği olarak görür ve esas almaz. Biçime çok önem verilmemeli ama biçimin özün yansıması olduğu da bilinmelidir. Bazı arkadaşlarda şekilcilik var. Öz önemlidir ama biçimin de önemli olduğu unutulmamalıdır. Yani kaldığın yerin örgütlü kılınması, temiz, düzenli olması gerekmektedir. Dağınıklık olmamalıdır. Biçim özsüz olmamalıdır. Biçim özün yansıması olmalıdır. Böyle olursa doğal olunur. Özü olmayan biçimin içi boştur, başkalarına göre ayarlanan biçim, özünde kendini reddetmektir. Kim nasılsa öyle olunmalıdır, dürüstlük budur. O zaman başarılı olunur. PKK kadrolarında başarı böyle olur. Dört dörtlük olunmaz ama her geçen gün var olan yetersizlikler aşılır ve gelişme sağlanır.

PKK Ocağı öğrencilerinin Önder Apo'nun felsefesini, ideolojisini temsil etmeleri ve esas almaları gerekiyor. Burada bu söz verildi. Biz Önder Apo'nun düşüncelerini temsil etmek için söz verdik. Genel-geçer ve yarım bir katılım olmamalıdır. Zaten yarım katılım tarzı bizi bugüne kadar çok zorladı. Tam PKK'li olunmalı, özlü yaklaşılmalı. Yoğunlaşmalar temelinde söz verildi ve buradan pratiğe gidilecek. O zaman artık sorumluluk altında olunuyor. İşte PKK eğitimini görmüş ve görmemiş arkadaşlar arasındaki fark budur. Birinin genel sorumlulukları var ama diğerinin direkt sorumluluğu var. Dolaysızdır, çünkü söz vermiştir. Yani bu okulda eğitim gören herkes sorumluluk altına girmiş oluyor. Onun için arkadaşlar daha fazla temsil etmede kendilerini sorumlu görmelidirler. İdeolojik, yaşamsal ve hareketin çizgisini temsil etmede kendilerini sorumlu görmelidirler. Artık kendine görelikler, liberal yaklaşımlar olmamalıdır. Liberalizmin, örgüt dışılığın temeli ve disiplinli örgütlü yaşamın düşmanı olduğu bilinmelidir. Çizgi dışı anlayış ve duruşlarla bir mücadele yürütülmeli. Kaygılı, hesapçı, bireyci, kendini korumacı yaklaşımlar terk edilmelidir. Bu Ocağa da zaten bu tür yaklaşımlar yakışmaz. Bu temelde parti yaşamına sahip çıkılmalıdır. Ama bu çizgiyi temsil ederken de her şeyi yapmayı, eleştirmeyi kimse kendisinde hak görmemelidir. Her arkadaştan daha fazla ideolojik sorunlar üzerinde durulmalıdır. Bu bakımdan diğer arkadaşlara göre öyle dar sorumluluk ve dar pratikçilik durumu olmamalıdır. İdeolojik mücadeleyi ön planda tutmalıyız. Bu ölçüyü esas almalıyız. Doğal sorumlulukla bu yapılmalıdır. Salt komutan ve sorumlu olunacak diye çizgi temsili yapmak doğru değildir, doğal olmalıdır, devrimci sorumluluk gösterilmelidir.

PKK'nin kadroları şehitlere ve Önderliğe layık olacaklardır

Çünkü şehitlere söz verilmiştir. Bu okul şehitler okuludur. Onun için bizim şehitlere, Önderliğe, halka verdiğimiz sözleri dürüstçe yaşamsallaştırmak için burada eğitim görüyoruz. Eğer arkadaşlar pratiğe sorumlu yaklaşırlarsa önleri açılacak ve başaracaklardır. Çünkü sorumlu yaklaşım sergilenirse yapımız olumlu karşılayacaktır. Belki bazı alanlarda engeller çıkabilir. Ama genel olarak kimse engel olamaz. Eğer böyle bir durum olursa parti buna izin vermez, kimse engel de olamaz. Arkadaşların objektif yaklaşmaları gerekiyor. Neyi ne zaman ve nerede söylemeyi bilmesi gerekmektedir. Yani üslup, tarz ve tempo olmalıdır. Makul düşünceler makul süreçlerde dile getirilmelidir. Yine arkadaşların görevinde parti ölçülerini esas almaları gerekmektedir.

Her yerde parti konferansları oldu. Önümüzdeki süreçte bu konferanslarda ortaya çıkan ve mahkûm edilen yanlış anlayış ve pratiklere karşı tavır ve tutum sahibi olunmalı, partileşme görevi yerine getirilmelidir. Yanlışlıklara karşı militan duruş esas alınmalıdır. Tasfiyeciliğe, yaşamı bozan, militan ölçüleri aşındıran, belirsizleştiren yaklaşımlara, bireyciliğe, kolektivizmin önünde engel olunan yaklaşımlara karşı liberal, esneten, normalleştiren değil, tavır sahibi olunmalıdır. Bütün kadrolarımızın görevi bu iken buradan çıkan kadroların en temel görevleri budur. Arkadaşlar bu bilinçle pratiğe gitmelidirler.

Bizim buradan çıkan arkadaşlar açısından umudumuz ve inancımız vardır. Bir yoğunlaşma oldu, bir samimiyet var. Herkes yüzde yüz aynıdır demiyoruz ama genel olarak başarılı bir devre oldu. 1 Haziran sürecinden bugüne kadar doğrultunun netleştirilmesinde ve kadroya biçim verilmesinde bu Ocağın ciddi bir rolü olmuştur. Çünkü eğer bir inanç olmasaydı, ideolojik netleşme olmasaydı bu gelişmeler olmazdı. Diğer akademilerin ve eğitim merkezlerinin önemli rolleri oldu ama bu okulun rolü daha farklıdır. Çünkü bu okul doğrultuyu belirledi. PKK 1. Devresi Şehit Viyan ve Şehit Nuda arkadaşlar öncülüğünde gerçekleşti. Bu arkadaşların ikisi de birinci devrenin, yani İnşa devresinin kurulu idiler. Hem devreyi yürüttüler hem de PKK'nin yeniden inşa kongresini hazırladılar. Kadrolarını, komisyonlarını hazırladılar. Hatta kongre salonunu bile kendileri hazırladılar. Bu arkadaşlar çok mütevaziydiler. Bu okul onların öncülüğünde pratikleştirilmiştir. Biz onların takipçisiyiz. Onlar bizim komutanlarımızdırlar. PKK'lilikte örnek alınması gereken arkadaşlardır ve biz onların birer dürüst takipçisi olacağız. Onlara verdiğimiz söze bağlı kalacağız. PKK öğrencileri bu kahramanların izlediği yolda samimi olacaklar ve başarıya ulaşacaklardır. PKK'nin kadroları şehitlere ve Önderliğe layık olacaklardır.

Bu devre Önderliğe özgürlük devresidir. Bu nedenle bu okuldaki kadrolar, tüm çalışmalarının merkezine Önderliğin özgürlüğünü almalı ve bu bilinçle pratiğe atılmalıdırlar. Unutulmamalı ki, önümüzdeki sürecin hayati görevlerini başarmamız halinde ancak Önderlik özgürleştirilebilecektir. PKK yönetimi olarak bütün arkadaşların bu bilinç ve ruhla sürece yüklenerek başaracaklarına olan inancımızı ve umudumuzu belirtiyor ve bu temelde başarılar diliyoruz.

PKK Yürütme Komitesi

Akılcılık

"Yaşamın olmazsa olmazı duygusal zekâdır. Bu zekâ türünden kopuldukça, yaşamın anlamı giderek silinir. Ekolojik felaketler yaşam üzerindeki tehlikeyi bir nevi kıyamet haberi gibi vermektedir. Bunun sorumlusu çarpık kullanılan kurgusal zekânın dil, iktidar, kent, devlet, bilim ve sanatla beslene beslene küresel Leviathan (küresel sermayenin dünya imparatorluğu) haline gelmesidir. Bu canavarı durdurmak, çok kapsamlı duygusal zekâ çabasını gerektirir. Onu zararsız hale getirmek için özgür yaşam üzerindeki baskısını püskürtmek gerekir"

Reber Apo'nun Kapitalist Uygarlık kitabından alınmıştır

Kapitalizmin doğuşunda akılcılık etkenine başat rol tanınır. Batı düşünce tarzı diye bir kategoriye de tanık oluyoruz. Akılcılık sanki Batı toplum biçiminin ayırt edici bir özelliğiymiş gibi sunulur. Diğer toplumların tarih boyunca akıldan yeterince nasiplenmediği, bu varsayımın değer yargısıdır. Aklını kullanarak bilimi yarattıkları söylenir; bilimin de güç olduğu kanıtlanınca, sistemin hegemonikleşmesi kaçınılmaz olur. Nitekim günümüzde bu akıldan kaynaklanan dört başı mamur bir hegemonik sistemle kuşatılmış bulunmamız iddianın ciddiyetini gösterir. Ancak nükleer dehşet politikasıyla kendini ayakta tutan bu sistemin akıl tarzını tanımlayabilmek için aklın kendisini, dolayısıyla biyolojik tür olarak insanı ayırt edici özellikleriyle tanımlamak gerekir.

Soruna iki yoldan yaklaşmak mümkündür: Biyolojik tür ve toplumsal gelişme olarak. Birbirini tamamlayacak tarzda iki yolu da kesiştirerek tanımlamaya ulaşalım.

1- Biyolojik tür olarak insanın zihniyetinden bahsetmek mümkündür. Konuya hâkim olabilmek için canlılar sisteminde, hatta mikro ve makro ölçülerde, evrensel boyutlarda aklın ne anlam taşıyabileceğini sormalıyız. Atom altı parçacıklar üzerinde yapılan düşünce kurgulamaları çeşitliliği, farklılığı, bunlarla birlikte gelişmeyi açıklayabilmek için bir tür akıldan bahsetmeyi kaçınılmaz kılmaktadır. Evrendeki tüm gelişmelerin ana motoru, atom çapında düşünülemeyecek kadar küçük bir mekân içinde ve yine düşünülemeyecek kadar büyük hızlar içinde sürekli birbirine dönüşen parçacık ve dalga hareketleri olanca çeşitliliği içindeki gelişmeye yol açmaktadır. Sadece fiziki âlemlerde değil, biyolojik âlemlerde de çeşitlilik olarak gelişme bu kapsamda vuku bulmaktadır. Metafizik sınırlarda gezindiğimize dikkat edelim.

Atom-altıyla evren-üstü aynı bütünlüğün temel diyalektik ikilemidir

Benzer bir kurgulamayı makro evrene ilişkin olarak da yapabiliriz. Evrenin kendisi canlı-cansız, sonlu-sonsuz, benzer-farklı, madde-enerji, çekim-itim gibi temel kategorik varoluşların varoluşudur. Yani bir bütündür. Atom altıyla evren üstü aynı bütünlüğün temel diyalektik ikilemidir. Zaman derinliğin, mekân genişliğin birlikteliği olarak gerçekleşmekte veya kendisini anlaşılır, görünür kılmaktadır. Evren niçin vardır sorusu tam bir metafizik anlayışı çağrıştırır, ama yersiz olduğu söylenemez. Fakat unutmayalım, soruyu soran insandır, o da toplumsaldır. Fenomenoloji duyumsadıklarımızdan ötede bir varoluşa pek inanmaz. Ne kadar duyumsuyor, hissediyor, hatta düşünüyorsak o kadarız. Tersine, materyalizm histe ve düşüncede yansıyan varoluşların kendisidir. Bu ikilemin baştan çıkarıcılığının farkındayım ve aşılması gerektiğini önemle belirtirim. Bu ikilemlerle evreni anlamak mümkün görünmemektedir. Düşünce-beden ayrımı yaşamın inkârına en çok yol açan felsefi, hatta dini saptırmadır. Evrenin böyle bir sorunu yoktur.

En ilkel canlının örgütlenmesinde bile müthiş bir zekâ unsurunu yakalamaktayız. İlk özelliği olarak, bu zekânın kendini çok anlık süreler dahilinde bölerek sonsuzlaşma eğilimine katıldığını görmekteyiz. İlk kendini var kılan hiçbir canlı yok olmamıştır. Bu canlının kendini var kılan ortamda direnişi, en son insan türündeki zekâ potansiyeline kadar bir gelişmeye yol açmıştır. Canlılığın tek bir hücrede gerçekleşmesindeki potansiyel, nasıl oldu da insan gibi müthiş bir zekâ canlısına kadar çeşitlenerek gelişebildi? Belki de sadece canlı hücre için, en mikro evrenler için bile kendini çoğaltma, bunun için ortamdan beslenme, bunun için de yeterince korunma esastır. Atom altı parçacıklar yok olmayacak denli çoklaşma, beslenme ve korunma sorunlarını belki de ancak bu mikro evren tarzında gerçekleştirebilirler. Dayandıkları sınırlar sonsuz çoğalma, beslenme ve güvenlik sınırlarıdır. Evrensel zekâ arayışımızın cevabını burada bir nebze yakalayabiliriz. Bu evreni kendi dışımızda saymayalım. Her tarafımız bunlarla sarılı ve doludur. Belki de çoğalma, beslenme ve güvenlik arayışımız bu dünyanın (mikro evrenin) birleşik yansımış bir ifadesidir. Belki makro evren de aynı varoluştadır. Za-

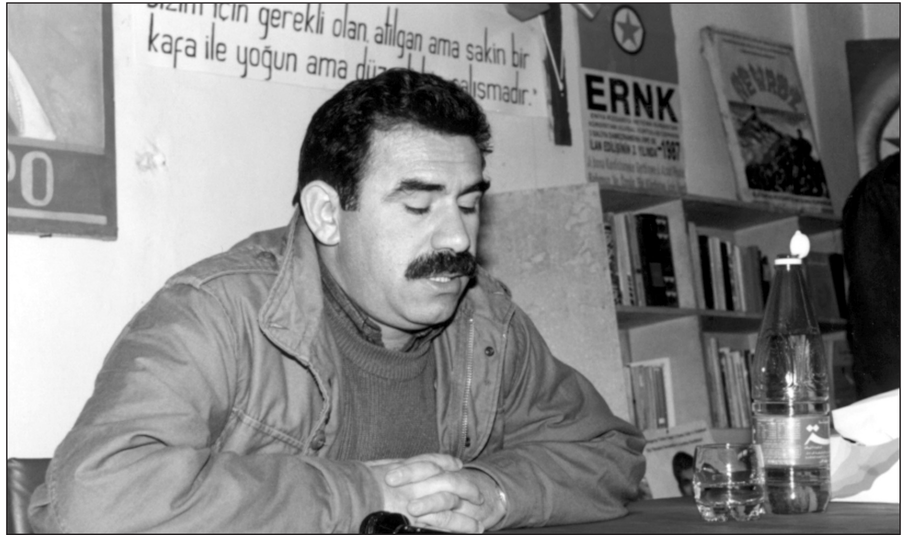
man ve mekânı zorlayarak sonsuzluk sınırlarında büyüme ve güvenli bir zekâ duruşunda mukarrerdir (kararlaşmıştır). Makro evrenin de insan zekâsında yansıması bir ihtimaldir.

Değişmeden sonsuza kadar yaşamak özünde yaşamamaktır

Aşırı bir kurgulama içinde olduğumuzun farkındayım. Fakat insandaki potansiyel zekâlı durumu gökten zembille düşmüş gibi yorumlayamayacağımız da anlaşılırdır. Varoluştan, evrimden soyut bir zekâ ne kadar düşünülebilir? Zekâlılığı yalnız insana özgü olarak düşünmek ne kadar gerçekçidir? Ölüm bile yaşamın, dolayısıyla varoluşun anlaşılabilmesi için zorunlu görünmektedir. Ölüm olmasaydı yaşamı fark edemeyeceğimizi kestirebiliyoruz. Değişmeden sonsuza kadar yaşamak, özünde yaşamamaktır. Çünkü hiç fark etmenin olmadığı bir ortam, hiçbir şeyin olmadığı bir ortamdır. Bu durumda bile ölüm, aslında yaşamın gerçekleşmesi için kaçınılmaz gözükmektedir. O halde bir nimet olarak değerlendirilmesi gerekirken, neden sanki yaşamın sonuymuş gibi ondan korkuyoruz? Ondan korkacağımıza, onun mümkün kıldığı yaşamı anlamak, oradan sonuca gitmek, bana göre evrensel katılıma daha uygun gibi gelmektedir. Nasıl ölümün elinden kaçınılmazsa, yaşamdan da kaçınılamaz. Daha doğrusu, evrenin sırrını bu ikilemin çözümünde bulmamız yegâne amaç gibi gözükmektedir.

Peki, bu ikilemin çözümü gereği, en yetkin yaşam anlamına erişmekle gerçekleşen nedir? Bu soru bana hem yersiz, hem çok gerekli gibi gelmektedir. Evrenin sırrına vakıf olmak gibi tam bir bilme durumuna yaşamın sonul zaferi diyebiliriz. İster kutsal kitaplardaki cennet, ister Budizm'deki nirvana durumu, ister tasavvuftaki tam vecd hali yaşamın kutsanması ve sürekli bayramlaşma olarak yorumlanabilir.

Bazı Batılı düşünürler, bilinen gözlemlerle ancak gezegenimizle sınırlı bir yaşam ortamının tam bir tesadüf sonucu olduğunu ve güneş sisteminin tükenmesiyle hiç anlamı olmayan bir kozmogoni içinde yitileceğini söylemleştirirler. Bu da cehennem tasavvuruna benziyor. Kurgulamanın bu biçiminin dayandığı argümanlar da vardır. Fakat yaşamı çözmek ideası en kısır kurgulamadır. Ne tam evreni biliyoruz, ne de yaşamın yetkin anlamını. Bu tür kurgulamalar için gerekçeler pek güçlü değildir. Dünyamız bile yeterince ortamı olmayan bir yaşama geçit vermediği gibi, vakti gelen her canlıya da potansiyeli kadar yaşam ortamını sunacak kadar adeta canlı ve adildir.

İnsan türünün oluş öyküsünü benmerkezli kılmamak önemli olduğu kadar, sıradanlaştırmak da evrenin müthiş döngüsüne saygısızlık olmaktadır. En kötü metafizik, insan olgusunu tüm evrenden soyutlayarak anlatma durumuna düşen pozitivizmdir. En kaba materyalizm olarak pozitivizmin kapitalizmle bağını ortaya koyduğumuzda, yaşama daha anlamlı olduğu kadar saygıyla yaklaşacağımız kanısındayım.

Sonuç olarak, biyolojik bir tür olan insanda evrenin en yetkin farkına varma şansına sahip gibiyiz. Bu potansiyelin farkında olmak ayrı, gerçekleştirmek çok daha ayrı aşamalardır. Doğu düşüncesindeki 'ne varsa insanda' söylemi bu gerçekliği fark etmiş gibidir. Tekrar belirtmeliyim ki, insanmerkezciliğe kaymış bir düşünce, canlı-cansız diğer tüm doğaları insanın hizmetinde görür ki, hiyerarşik otoriter ve total iktidar anlayışının felsefi zemini olan bu anlayış, açık ki yaşamdan en uzak kurgusal akla götürür. Daha doğrusu, bu aklın ürünüdür. Tersi gibi gözüken, insanı tüm doğanın başına bela gibi gören ekolojik bazı felsefeler de aynı kapıya çıkar. İnsanın tür olarak gerçekleşmesini doğanın başına bela olarak görmek, çok kısır ve yaşamla bağı zayıf kurgulanmış bir felsefenin ürünüdür. İnsana kadar varmış bir evrime yetkin değer vermemek, yaşamla bağı ya çok zayıf, ya aşırı sömürü temelinde kurgulanmış sistemlerle bağlantılıdır.

İnsan hiçbir canlıda gözükmeyen bir toplumsallığa icbar edilmiştir

İnsan sınırına varmış bir evrim, önümüze çok ciddi ahlaki sorunlar koyar. Buna geçmeden aklın toplumla bağını da tanımlayabilmeliyiz.

2- İnsan türü, zekâ potansiyelini ne denli toplumsallaştırırsa, o denli açığa çıkarma özelliğindedir. Daha da önemlisi, insanın biyolojik yapısı toplumsallığı zorunlu kılmaktadır. İnsan hiçbir canlıda gözükmeyen bir toplumsallığa icbar edilmiştir. Bir insan yavrusu ancak on beş yaşlarından sonra çocukluktan tam çıkabilir ki, bu süre toplum olmadan yaşanamayacak bir zaman dilimidir. Çocuk ana karnından çok zayıf olarak doğmaktadır. Diğer tüm hayvan yavruları günlük sürelerle yaşamlarını olanaklı kılabilirler. İnsan toplumsallığı çok karmaşıktır ve derinliğine kavranmayı gerektirir. Toplumsallığını yitirmiş insan türü ya maymun türüne yakın bir tür olarak kendini yeniden evrimleştirir; bu geriye doğru bir evrimleştirmedir ki, mümkündür; ya da yok olur. Tüm canlılar

hem tür olarak, hem de türler bütünü olarak kendilerine özgü bir aradalığa ihtiyaç duyarlar. İnsan türüne özgü olan toplum, bir aradalığın çok üstünde varoluşsal nitelik taşır.

Toplumsal gelişme esas olarak düşüncenin gelişmesidir

Toplumun ikinci doğa olarak kavramlaştırılması daha derinlikli bir yaklaşımdır. Toplumsallığın kendisi zekânın potansiyel olmaktan çıkıp aktifleşme sürecine etkince girmesidir. Topluluk sürekli düşünceyi gerektirir. Toplumsal gelişme esas olarak düşüncenin gelişmesidir. Onunla olanaklı hale gelmedir. Beslenme, çoğalma ve güvenlik, artan toplumsallıkla daha çok gelişir. Daha açıklıkla belirtmeliyim ki, tüm canlılara özgü beslenme, çoğalma ve güvenlik unsurları bir nevi akıldır. Öğrenmenin en katı içgüdüsel tarzıdır. Canlı hareketleri öğrenme hareketleridir. Genelleştirirsek, tüm evrensel gelişim zekâ ve öğrenmeyi çağrıştırır. İkinci doğa olarak toplum, bir nevi birinci doğanın üst aşaması, onun yansımış halidir.

İkinci doğa olarak toplumsallığı çözmeden, birinci doğaya öncelik veren düşünce ve eylem yapısında riskli bir sapma olduğu kanısındayım. Madem insan ikinci doğanın bir ürünüdür, o halde öncelik o doğanın kavranmasına verilmelidir ki, insanı anlayabilelim. Bu nedenle birinci doğaya özgü bilimin objektifliğine ve ikinci doğadan bağımsız gerçekleştirilebileceğine ikna olmuş değilim. Bu bana hep bir sapma gibi geliyor. Fiziğin, kimyanın, hatta biyolojinin bilimi ikinci doğa ve insana özgü bilimden bağımsız olamazlar diye düşünüyorum. Dinsel yasacılığın kıyılarında gezindiğimin farkındayım. Fakat açıklığa kavuşturulması gereken temel sorun, birinci doğaya özgü tüm yasalar ikinci doğa aracılığıyla insanda dile geliyor iken, acaba özne-nesne ayrımının bir anlamı var mı sorusudur. Bilenle bilinen ne kadar ayrıştırılabilir? Daha da yakıcı soru, bilenle bilineni özne-nesne biçiminde ikilemleştirmek en temel sapma olmuyor mu? Birinci ve ikinci doğayı özne ve nesne olarak ko-

"Duygusal zekânın en önemli özelliği yaşamla bağlantısıdır. Yaşamı korumak temel işlevidir. Yaşamı koruma konusunda çok gelişmiştir. Sıfır hatayla çalışır. Bunu anında cevap verme anlamında belirtiyorum. Bu zekâ türünden yoksunluk, yaşamın tehlikelere alabildiğine açık hale gelmesidir"

numlandırmak, bana insana özgü tüm hatalı gidişlerin ve acısı çekilen tüm toplumsal süreçlerin temeli gibi gelmektedir. Bu mantık sistemi (düşünce alışkanlığı) kapitalist sistemle tüm toplumu esaret ve sömürü altına alır. Daha da vahimi, aynı baskı ve sömürü mantığını tüm birinci doğa unsurlarına karşı yaymaktan çekinmez.

İnsan türünün trajik konumuna bir çözüm olarak devreye giren toplumsallık, kat ettiği gelişmenin belirgin aşamalarında hem toplum bünyesinde hem de doğal çevre üzerinde sorunlaşır. Sorunların başta ekonomi olmak üzere diğer belli başlı etkenlerini daha sonra tanımlamaya çalışacağımızı belirterek, zihniyet boyutundaki gelişmeleri yorumlayalım.

Zihniyeti geliştiren esas etken aktif toplumsal yaşamdır

Biyolojik evrimle insan beynine erişen zihniyet gücünün toplumsal evrimle hem aktifleştiğini hem de ayrıştığını tespit etmek önemlidir. Toplumsallığın kendisinin adeta uykudan uyanan ve sürekli çalışan bir zihniyet durumunu mümkün kıldığını belirtmiştim. Zihniyetteki sürekli çalışma halinin karşılıklı olarak beyinsel gelişmeye de yol açması evrimsellik gereğidir. Uzun süre gerektirse de, aktif toplumsal yaşam, zihniyeti geliştiren esas etkendir. Kişisel deha açıklamaları pek inandırıcı değildir. Her zekâ durumunun temelinde toplumsal özgünlük yatar.

İnsanın toplumsal yaşamının çok büyük bölümünün avcılık ve toplayıcılık biçiminde geçtiğini, kendine yakın türlere benzeyen bir işaret diliyle iletişim sağladığını mevcut antropolojik bilgilerimizden çıkarabiliyoruz. Bu aşamada toplumsal kaynaklı ciddi bir sorundan bahsedemeyiz. Doğal evrim halen hükmünü icra etmekte ve dengesini sağlayabilmektedir. Zekâ seviyesi duygusaldır. Daha doğrusu, zekânın duygusal karakteri hâkimdir. Duygusal zekânın temel özelliği reflekslerle çalışmasıdır. İçgüdüsellik de duygusal zekâdır. Ama en eski (ilk canlı hücreye kadar gidilebilir) zekâ türüdür. Çalışma tarzı, uyarılara karşı ani tepki göstermesi biçimindedir. Adeta otomatik bir çalışma düzeni geçerlidir. Bu tarz, korumayı en iyi gerçekleştirme işlevini yerine getirir. Bitkilerde bile bunu rahatlıkla gözlemleyebiliriz. En gelişkin biçimine insan türünde erişir. Beş duyulu bir zekâ erişimi, aradaki koordinasyonla birlikte hiçbir varlıkta insan kadar gelişmemiştir. Şüphesiz ses, görme, tat gibi duyular birçok canlıda insandan çok gelişmiştir. Ama beş duyulu komple ve koordineli bir duruma erişmekte insan türü başattır.

Duygusal zekânın en önemli özelliği yaşamla bağlantısıdır. Yaşamı korumak temel işlevidir. Yaşamı koruma konusunda çok gelişmiştir. Bu yönü asla küçümsenmemelidir. Sıfır hatayla çalışır. Bunu anında cevap verme anlamında belirtiyorum. Bu zekâ türünden yoksunluk, yaşamın tehlikelere alabildiğine açık hale gelmesidir. Yaşama saygı ve değer verme, duygusal zekânın gelişmişlik seviyesiyle bağlantılıdır. Doğa dengesini gözetir. Doğal yaşamı mümkün kılan zekâ da diyebiliriz. His dünyamızı tamamıyla bu zekâ türüne borçluyuz.

İnsan türünde duygusal zekânın komple gelişmesi, duyular arasında bağlantı kurma şansını arttırır. Ses, görme, tat duyuları başta olmak üzere, aralarında çağrışım kurarak zekâlı hareketleri geliştirirler. İşaret diliyle uzun süre idare eden insan toplulukları, konuşmanın fizyolojik koşullarının gelişmesiyle bağlantılı 'simge' diline erişebilmiştir. Simge dilinin esası kelimeler-

le soyut düşünceye geçiştir. İşaret yerine kavramlarla anlaşabilme, insanlık tarihinde büyük bir devrimdir. Artık yapılması gereken, en zorunlu ihtiyaçlarını gideren nesne ve olaylara ad vermektir. Ad verme büyük bir aşamadır. Çeşitli adlar arasındaki ilişkilerin de kavramlaşmaları beraberinde gelişir. Gerek adların temsil ettiği nesnenin özellikleri, gerek aralarındaki işlevler fiil ve bağlaçlara yol açar. Cümle düzenine geçişle dil devrimi başarılmış olur.

Toplumsal ahlak olmadan analitik zekâyla baş edilemez

Bu yeni bir düşünce biçimi demektir. Kelimeleri zihne yerleştirmek, nesneler ve olaylar olmadan da haklarında düşünmeyi mümkün kılar. Kurgusal veya teorik zekânın başlangıcındayız. Bu muazzam bir gelişmedir. Beynin yanılmıyorsam sol ön lobundaki kısım tamamen bu zekâ türüyle ilgili olarak ihtisaslaşır. Faydası kadar çok tehlikeli, zararlı durumlara da yol açabilecek zekâ türüyle karşı karşıyayız. Duygulardan kopuk çalışması temel özelliğidir. Kurgusal veya 'Analitik düşünce'ye yol açan zekâ olarak da tanımlanabilir. Analitik zekâ veya aklın en önemli avantajı, kendini fazla yormadan, gerektiğinde tüm evren hakkında düşünmesidir. Sınırsız hayal kurma yeteneğidir. Analitik zekâ müthiş bir imgeler dünyası oluşturur. Plan, tuzak, komplo kurma yeteneği gelişmiştir. Doğayı taklit ederek her tür icadı geliştirebilir. Planlı tuzak ve her çeşit komployla istediğine ulaşabilme yeteneği, toplum içinde ve dışında sorunların temel kaynağı olmasına neden olur.

Zekânın analitik ve duygusal boyutlarının iç içelik kazanması, kendilik olarak insana özgü büyük bir erdemdir. Fakat daha da önemli olan, hangi amaçla kullanılacağıdır. Toplum daha ilk aşamalarda bu ikilemi fark etmiştir. Buna verdiği yanıt, temel örgütlenme ilkesi olarak 'Ahlak'ı esas almadır. Toplumsal ahlak olmadan, analitik zekâyla baş edilemez. Örneğin kızgınlık hissine kapılan biri, biraz analitik zekâsını çalıştırarak istemediği, karşı olduğu her canlıyı, insan topluluğunu imha edebilir. Toplum işte bu tehlikeye karşı ahlakı olmazsa olmaz bir toplum ilkesi haline getirerek baş etmek istemiştir. Her topluluk üyelerini müthiş ahlaklı yetiştirmeyi ilk görevi bellemiştir. Ahlaktaki temel ikili olan 'iyi ve kötü' bu analitik zekânın işleviyle ilgilidir. Faydalı çalışırsa iyilik ahlakı tarafından ödüllendirilir. Zararlı olmaya çalışırsa kötülük ahlakı olarak mahkûm edilir. Daha doğrusu, kötülük her ahlakta olmaması gereken şey olarak bastırılır, cezalandırılır. Ta ki iyilik ahlakı başat hale gelene kadar.

Güçlü adam karşısında ilk kurban kadın olmuştur

Fakat toplumun bu hal çaresi mutlak bir önleyici güce bir türlü erişemez. Toplumsal yarıklarda her zaman kurnazlar, tuzak ve komplo peşinde koşanlar olacaktır. Kaldı ki, bunda temelde rol oynayan çok eski bir kültür de vardır: **Avcılık**. Avcılık kültürünün ilkesi, diğer canlılara karşı tuzak ve komplodur. Hayvanlar, hatta bitkiler âleminde bile kökleri olan bir kültürdür bu. Bu kökler aynı zamanda analitik zekânın da biyolojik kökleridir; insan toplumunda daha farklı olan bu avcılık kültürünün analitik zekânın gelişmesiyle birleşerek, sentezlenerek, toplumsal bünyede ve çevre ekolojisinde erkenden bir katman, hiyerarşi oluşturma yeteneğini veya gücünü kazanmasıdır. Felaket böyle başlamıştır. Cennet-cehennem ayrımı analitik zekânın toplumsal hiyerarşi kurma gücüyle el ele gider. Hiyerarşik toplumda bir avuç 'güçlü erkek adam' toplumun üstünde kurulup cennetsel yaşam tahayyülüne yol açarken, alttaki toplum için gittikçe derinleşen, nedeni ve çıkışı anlaşılamayan cehennemin yolu açılır.

Güçlü adam karşısında ilk kurban kadın olmuştur. Yaşamla bağının daha güçlü olması, kadında doğal duygusal zekâyı daha gelişkin kılar. Çocukların anası olarak acıyla yoğrulu bir emekle toplumsal yaşamın esas sorumlusudur. Yaşamın farkında olması kadar, nasıl sürdürüldüğünü de daha çok bilmektedir. Toplayıcıdır; toplayıcılığı hem duygusal zekânın bir sonucu, hem de doğadan öğrenmiş olmasının bir gereğidir. Toplumsal birikimin uzun bir tarihi boyunca ana-kadın etrafında gerçekleştirildiği, ana-kadının bir nevi zenginlik, değer merkezi rolü oynadığı antropolojik verilerdendir. Artık-değerlerin de anası olduğu kestirilebilir. Esas rolünü avcılık olarak belirleyen güçlü erkek adamın bu birikime göz koyması anlaşılırdır. Hâkimiyet kurması halinde yüklü avantajlar sağlayabilecek durumdadır. Kadının cinsel obje durumundan tutalım çocukların babalığına, bir nevi efendiliğine geçiş, diğer maddi ve manevi kültürel birikimler üzerinde söz sahibi olması hayli iştah kabartıcıdır. Avcılıkla kazandığı gücün örgütlülüğü, ona egemen olma, ilk toplumsal hiyerarşiyi kurma şansını tanımaktadır. Analitik zekânın toplumsal bünyede ilk kötücül amaçla kullanımını ve sistematik hale gelmesini bu tip olgu ve olaysal gelişmelerde gözlemleyebiliriz.

Kutsal ana kültünden baba kültüne geçiş, kurgusal zekânın kutsallık zırhına bürünmesini de sağlar. Ataerkil sistemin bu biçimde kök bağladığı güçlü bir varsayım olarak ileri sürülebilir. Ataerkil zihniyetin olanca görkemli çıkışını Dicle-Fırat havzasında güçlü kanıtlarıyla tarihen de tespit edebiliyoruz. Yaklaşık M.Ö. 5500-4000'lerde Aşağı Mezopotamya çıkışlı olarak tüm Mezopotamya'da yayıldığını, başat toplumsal kültür haline geldiğini görüyoruz. Bu kültüre geçmeden, daha çok Yukarı Mezopotamya'nın dağ-ova eteklerinde ürün bitekliğine dayalı bir anaerkil toplumun milattan önce tüm mezolitik ve neolitik evrelerde başat olduğunu da özellikle arkeolojik kayıtlardan çıkarsamak mümkündür. Yazılı kültürde de bunun birçok ipucuna rastlıyoruz. Kadına dayalı din ve dil öğeleri hayli gelişkindir.

Toplumsal sorunun ilk defa ciddi boyutlarda güçlü erkek adamın etrafında giderek kültleşen ataerkil topluluklarda boy gösterdiğini söylemek mümkündür. Kadın köleliğinin bu başlangıcı, çocuklardan başlamak üzere erkeğin de köleliğine zemin hazırlar. Kadın ve erkek köleler başta artık-

ürün olmak üzere ne kadar değer biriktirme tecrübesi kazanırlarsa, o denli kontrol ve hâkimiyet altına alınırlar. İktidar ve otorite giderek önem kazanır. Ayrıcalıklı bir kesim olarak güçlü adam + tecrübeli yaşlı erkek + şamanın işbirliği, karşı konulması zor bir iktidar odağı oluşturur. Bu odakta kurgusal zekâ, zihni hâkimiyeti için olağanüstü mitolojik bir anlatım geliştirir. Sümer toplumunda tarihen de tanıdığımız bu mitolojik dünya, tanrılaştırılan erkek etrafında yeri-göğü yaratanlığa kadar yüceltilir. Kadın tanrısallığı ve kutsallığı alabildiğine alçaltılır ve silinirken, erkek egemen mutlak güç sahibi olarak belletilir ve muazzam bir mitolojik efsane ağıyla her şey hükmeden-hükmedilen, yaratan-yaratılan ilişkisine bürünür. Tüm topluma ezici bir biçimde özümsetilen bu mitolojik dünya, temel anlatım değeri kazanarak giderek dinselleşir. Artık sınır tanımayan bir kurgusal ve kurumsallaşmış zihniyet biçimiyle karşı karşıyayız.

Baskı ve sömürüyü mümkün kılan zekâ duygusal olamaz

Ortaya çıkan bu hiyerarşik ilişki düzeni ataerkil kökenli mitolojik zekânın ve ondan kaynaklanan zihniyet kalıplarının tam bir meşruiyet kazandırarak başardığı ilk sömürü, baskı ve kurumsal otorite düzenidir. Çeşitli aşamalarda birçok toplulukta bu gelişmeye tanık oluyoruz. Değişik yoğunluk ve biçimlerde de olsa. Baskı ve sömürüyü mümkün kılan zekâ duygusal olamaz. Analitik düzeye gelmedikçe ve avcılık kültüründeki tuzak oyunlarıyla bütünleşmedikçe, toplumsal soruna yol açabilecek bir zihniyet düşünülemez. Bu zihniyet esas işlevini gizlemek için sahte efsaneler üretmek zorundadır.

Şüphesiz kurgusal zekânın duygusal zekâyla iç içe çok olumlu düşünce gelenekleri ve kurumsallığını yarattığını da söylemek mümkündür. Tüm zihniyet dünyasını hiyerarşik iktidarlara atfetmek doğru olmaz. Bu nedenledir ki, çıplak kavgalar kadar amansız zihniyet kalıpları ve düşünce savaşlarını da bu süreçlerde yoğunca gözlemleyebilmekteyiz. İdeolojik savaş dediğimiz ve dini, felsefi, etik, sanatsal birçok biçimde karşımıza çıkan olgu ve olayların kökenine böyle varabiliriz. Mitoloji ve dinlerde bolca rastladığımız çatışmalar, özünde bir ekonomik ve politik mücadeledir. Kapitalist zihniyete kadar ekonomik ve siyasi iktidar savaşları hep mitolojik ve dini görüngüler örtüsü içinde kendilerini yansıtırlar. Devlet hiyerarşik yapıların kalıcı kurumlaşmasını temsil eder. İktidar yapılarının bireysel temsilinin kurumsal temsile dönüşümü, tarihte uygarlık dediğimiz kentleşmeyle gelişen sınıfsal toplumla bağlantılıdır.

Kent ve sınıfsallık daha çok kapitalist sistemle birlikte kavramsallaştırılır. Fakat kökenlerinin izahı daha önemlidir. Çıkış veya kökenleri açıklanmayan hiçbir toplumsal ilişki yeterince anlamlandırılamaz. Kent oluşumu halen tam çözümünü bulan bir ilişki yoğunluğu olmaktan uzaktır. En az kapitalizmin çıkışı kadar önemlidir ve açıklanmayı gerektirir. Şahsen kente ön, proto-kapitalistik demenin yanlış kaçmayacağı kanaatindeyim. Nasıl ki pazar kapitalizmin üzerinde beslendiği, vücut bulduğu bir ilişki alanıysa, kent de pazarın gelişmiş ve kalıcılaşmış mekânı olarak tanımlanabilir. Konumuzla ilgisi ise, kurgusal zekânın en gelişkin mekânı, pazarı olmasına dayanır. Kentin kendisi, pazar niteliğinden ötürü analitik, soyut zihni gerektiren ve daha çok da ortaya çıkaran çok yoğun toplumsallaştırma aracı olan bir kuruluştur. Mitolojik ve dinsel dünyanın daha da akılcılaşması, bilimi hızlandırması kadar çarpıtması, beraberinde felsefeye yol açması gibi tarihsel gelişmeleri hızlandıran ilişki ortamıdır. Daha çok analitik zekâyla iş yapar.

Savaş ve sömürü iktidar ve sınıflaşma kent toplumunu üreten başat ilişki yumağıdır

Kavramların soyut dünyası, sanata yansıması kenti daha da görkemlileştirir. Toplumun zihniyetine, duygusal zekâdan soyutlanmış, sınır tanımayan bir spekülatif ilişki ortamında her tür tuzak ve komployla cirit atan imgeler dünyası enjekte eder. Kent ortamında akıl gelişir. Ama niteliği nedir? Aydınlığı mı, karanlığı mı daha çok gerçekleştirir? Bu sorulara henüz tam doğru cevaplar verilmemiştir. Savaş ve sömürü, iktidar ve sınıflaşma kent toplumunu üreten başat ilişki yumağıdır. Kendi içinde toplumun ezici çoğunluğu olan sınıf düşkünlerine yol açtığı kadar, çevreye yönelik de tam bir soykırım yapılanmasıdır. Kırsal temele dayalı toplulukların mitolojik ve dinsel ifadeleri analitik zekâyla ilişkili olsa da, daha çok pozitif rol oynarlar. Tanrıları başta olmak üzere, inanç dünyaları duygu yüklü samimi dünyalarını yansıtır. Dost, rahman, gafur ve merhametlidirler. Acıları azaltan, zorlukları kolaylaştırandırlar. Mitolojik ve dinsel formlar kentleştikçe, tanrıları da soyut, sınayan, cezalandıran,

hep kendine yalvartan sıfatlara bürünürler. Acı çektirir, daha çok hükmetmekten hoşlanırlar. Esasta pazarda dolaşıma giren mal dünyasının başına gelenler yansıtılmaktadır. Pazar ve kent tanrıları iç içedir.

Zihniyetten yoksun olma toplum içinde en olumsuz durumu ifade eder

Sınıfsallık üst iktidar hiyerarşik grupların kendilerine başta kan bağlarıyla olmak üzere bağlı olan klan, kabile ve aile-aşiret ilişkilerinin parçalanmasıyla gelişir. Üst gruplar devletleşirken, alt gruplar yönetilen gruplara dönüşür. Bu da acımasız ve yabancılaştırıcı bir süreçtir. Duygusal zekânın gerilemesiyle bağlantılıdır. Ezilen sınıflar yönetici sınıf gruplarına bağlı oldukları oranda, zihniyet egemenliklerini de meşrulaştırarak kendi düşkünlüklerini onaylamış olurlar. Ezilenlerin en lanetli duruma düşme anıdır bu. Kendi müstebit sömürüsünü onaylama, her iki zekâdan yoksunluğun dip noktasıdır. Zihniyetten yoksun olma toplum içinde en olumsuz, deklase durumu ifade eder. Tepede ne kadar soyut bir kurbanlaştıran ve kullaştıran kurgusal zekâ varsa, dipte de o kadar akıl yoksunu alık, dilenci, köle oluşmuş demektir.

Tarihi zihniyet açısından dönemselleştirdiğimizde, mitoloji ve dinsel aşamanın ağırlıkta olduğu ilk çağlar (M.Ö. 5000-M.S. 500'ler), din ve felsefenin sentezi olan teolojik ortaçağ (M.S. 500-1500'ler), felsefe ve bilimin ayrıştığı modern çağ (M.S. 1500 - günümüze kadar) biçiminde bir ayrıma gidebiliriz.

Mitolojinin dogmalaşması dini oluşturur. Mitolojiye tam din denilemez. Din değişmez inanç ve tapınma biçimlerini gerektirir. Tamamen kurgusaldır. Kurgulara inanmak dinin temelidir. Tek olumlu yanı, soyut düşünceye geçişte toplumda derin bir yarılmaya yol açarak bilimsel ve felsefi düşünceye zorlaması, istemese de ona ortam hazırlamasıdır. Felsefe ve bilim düşüncesi dinsel düşünceyle diyalektik bağ içinde gelişirler. Dinin derin izlerini taşırlar.

Felsefe kurgusal yanı ağır basan zekâ kaynaklı olsa da, somutu gözlemeyle sürekli bağlantılandırır. Duygusal zekâyla bağını hepten kopartmaz. Soyutlama gücü en yüksek düşünce biçimidir. Bilime katkısı dinden daha önceliklidir.

Bilimin aslında felsefeden fazla farkı yoktur. Bilim deney temeli daha gelişkin felsefe olarak da yorumlanabilir. Her iki doğayı gözlem ve deneyle anlamlandırmaya çalışırlar. Doğrusu da budur. Fakat dinin sorduğu niçin sorusuna yanıtlarının olmaması en önemli eksikliğidir. Doğanın nasılını cevaplandırmak, yaşamın yeterli yanıtı olamaz. Koca bir evreni niçinsiz, nedensiz, amaçsız varsaymak pek arzuya şayan bir yaklaşım olamaz. Yaşamın 'niçin'ine yanıtı olmayan bilim, sonuçta köleleştirici iktidara araç olmaktan kurtulamaz. Bilimin felsefe ve dinden (niçin ve amaç sorunsallığına ilişkin) ayrıştırılmasının kapitalistik zihniyetle çok yakından bağlantılı olduğunu güçlü bir tez olarak ileri sürmek durumundayım.

Din felsefe mitoloji toplumun hafızası kimliği ve zihnen savunma gücüdür

Şöyle kanıtlayabilirim: Din ve felsefe, hatta mitoloji toplumun hafızası, kimliği ve zihnen savunma gücüdür. Çokça çarpıtılsa, kendine karşıt kılınsa da, sosyolojik bir gerçekliktir. Tarihle, hafızasıyla bağı kopartılmış bir toplum ve böylesi bir toplumun bilimi ancak güncel iktidara hizmete koşturur ki, bu da kapitalizmdir. Kapitalizmde mitoloji, din ve felsefe neredeyse beş para etmez bir duruma indirgenmiştir. Neden? Cevap açıktır. Binlerce yıl din, felsefe, efsane toplumun yarıklarında pusuya yatmış kapitalist unsurları (tefeci, dengesiz fiyat farkını kullanan spekülatörler) hep dışladıkları, kendilerine meşruiyet tanımadıkları için. Din, felsefe ve efsane toplum düşüncesinde yerini korudukça, duygusal zekâ toplumda ağırlığını sürdürdükçe, kapitalizmin başat hale gelmesi olanaksızdır. Hiçbir iktidar bu zihniyet -dolayısıyla ahlak- ortamında kapitalizme meşruiyet kazandıramaz. Dayandığı bir sosyo ekonomik düzen halinde savunamaz.

Sosyolog Max Weber, Hıristiyanlığın Protestan mezhebini kapitalizme zihinsel ortam hazırlayan, ahlaki olarak kapitalizme geçit veren bir zihniyet dünyası olarak tanımlar. Gerçek payı olan bu değerlendirmeyi iki yönden eleştirmek mümkündür.

Bilimi kapitalistik gelişmenin bir ürünü olarak görmüyorum

a- Protestanlığın kendisi en zayıf din demektir. Kapitalizm tarzı bilime de çok yakındır. Daha da önemlisi, milli dinler çağını başlatır. Milliyetçiliğin bir nevi ön aşamasıdır. Milliyetçilik ise, kapitalizmin halis bir ideolojisidir. Avrupa'daki büyük din savaşlarına bu açıdan bakmak daha da tamamlayıcı bir anlama yol açar.

Kapitalistler dinselliğin en zayıf olduğu veya Protestanlığa yeni geçen coğrafyada (Hollanda, İngiltere, ABD) ilk defa zafer kazanma imkânı bulmuşlardır. Bu ülkeler aynı zamanda her tür mezhep sapkınlığının sığındığı mekânlardır. Burada dinin ortodoksisini savunmuyorum. Belirtmek istediğim, Protestan ahlakı Hıristiyanlığın en zayıf ahlakı olduğu için kolay geçit olmuştur. Weber'den farkım bu noktadadır. Onun olumlu dediğini, ben olumsuzluk olarak yorumluyorum.

b- Paradoks gibi gelse de, kapitalist zihniyet genelde dinsel zihniyetin uzun tarihsel yürüyüşünün sonul veya en zayıflatılmış bir aşamasında meşruiyet kazanmıştır. Ben bilimi kesinlikle kapitalistik gelişmenin bir ürünü olarak görmüyorum. Olan, talihsiz bir gelişme aşamasına denk gelmedir. O da bilimsel devrimle kapitalist ekonomik devrimin Batı Avrupa'da neredeyse aynı yüzyılda gerçekleşmesidir. Bu zamandaşlık, kapitalist zihniyet inşacıları tarafından kapitalizmin bilimi doğurduğu biçiminde çok büyük bir yalanı gerçek yerine koymalarıyla sonuçlanmıştır. Bilime katkısı olan bireyler elbette kapitalizmin hızlı gelişme içinde olduğu aynı toplumlarda yaşıyorlardı. Fakat bu husus, bilim adamlarını kapitalizm ortaya çıkardı gibi bir totolojiye kesinlikle yol açmaz. Bilim adamlarının

dinsel düşünceyle çelişkileri vardı. Ama çoğunluğu kapitalist zihniyete de tenezzül etmez konumdaydı.

Söylenmesi gereken, kapitalizmin tüm düşünce biçimlerinden tıpkı mal, para spekülasyonundan kâr-sermaye sağlaması gibi istifade etmesidir. Tüm düşünce formlarını tartıya vurarak çıkarına olanları yeni felsefe veya din okulları biçiminde istifleyip, liberalizm ve pozitivizm adı altında piyasaya yeniden sürmüştür. Daha hazin olanı, yeni bir kumaş gibi müthiş bir kâr oranıyla satmayı, yani hâkim zihniyet durumuna getirmeyi, taşırma ustalığını veya kurnazlığını sergilemeyi başarmıştır.

Hiçbir dini zihniyet kapitalizm zihniyeti kadar savaş baskı işkence doğurmadı

Kapitalizmin zihniyet tanımlanması çeşitli açılardan yapılabilir. Başta yapılması gereken eklektik, her kalıba giren, aldatıcı riski yüksek, bir yandan en katı dinsel dogmalardan daha dogmatik, en soyut felsefelerden daha saçma, spekülatif, putçuluğun bile asla düşmediği kadar sığ putçuluk olan pozitivizm ve liberalizm olarak tanımlamaktır. Pozitivizmle bilimi iğdiş edip inanç ve ahlak dünyasına karşı çıkarırken, liberalizmle de toplumun canına okuyan bireyciliği soykırıma kadar tırmandıran ulus-devletçi tanrıya dönüştürmüştür. Hiçbir dini zihniyet kapitalizm zihniyeti kadar savaş, baskı ve işkence doğurmadı. Hiçbir toplum bireyi kapitalizmin zafer kazandığı toplumdaki birey zihni kadar sorumsuz, çıkar düşkünü, zalim, soykırımcı, asimilasyonist, diktatör doğurmadı.

Mal ve para dünyası üzerine kurulan tekel sistemi olarak kapitalizm, günümüzdeki finansçı zihniyetini inşa ederken, insan toplumunu hiçbir Nemrut veya Firavunun yapmayı aklından geçiremeyeceği zihniyet kalıplarına bağlar ve en aşağılık putları karşısında küresel insanlığı secdeye kapandırırken, sadece zihinsel iflas ve çürümeden bahsedilebilir.

Kapitalizmin zihniyet içeriğini biraz daha yakından gözlemlemek büyük önem arz etmektedir.

Öncelikle şunu belirtmeliyim ki, kapitalizmin tek boyutlu tanımlamaları sistemin ağır etkisi altındaki zihniyet çalışmalarının bir sonucudur. En anti-kapitalistler olan ve bilimsel sosyoloji yaptıklarını idea eden Marksistler ve anarşistlerde de bu tür yorumları görmek mümkündür.

Marks'ın bizzat kendisinin ekonomik altyapıyı tüm hukuki, siyasi ve ideolojik formların izahının kaynağına yerleştirmesi, belki de uğruna çok büyük savaşlar verilen sosyalizmin başarılı olamayışının temel nedenlerinin başında gelmektedir. Şu hususu iyi bilmek gerekir ki, hiçbir insan topluluğu zihniyet formunu uzun süre tanımadan, denemeden, maddi hayat (ekonomik yaşam) tarzını inşa edip sistemleştiremez. Zihniyet gelişimini karanlıkta bırakarak yapılan sistem analizleri, bizzat bu sistemlerin hegemonyasına hizmet etmekten kurtulamaz. Çok karşıt temelde oluşturulsa da böyledir. Verili hâkim sistemler öncelikle bu hâkimiyetlerini zihniyet ve siyasi kurumlaşmayla garantiye alırlar. Maddi hayat ancak bu çerçevede düzenlenebilir. Marks'ın "Hegel diyalektiğini doğrultuyorum" ideası, sanıldığının aksine kendisinin doğrulanması değil, vahim yanılgısıdır. Artık iyice anlaşılmıştır ki, metafizik düşüncenin doruk noktası olarak Hegel idealizmi, Alman ulus-devletine giden yolda temel kilometre taşlarından biridir. Daha öncesinde Luther (Protestan ideolojik inşacısı), E. Kant (katı nesnelciliğe karşı öznelliği, kısmen ahlakiliği dikkate alır) gelir. Aslında Karl Marks da paradoksal gözükse de bu çizgiyi proleter, anti-kapitalist sistem adı altında sürdürmüştür. Sonuç, Alman ideolojisinin (zihniyetinin) faşizmle ve Hitler tarzı önderliklerle sonuçlanmasıdır.

"Eğer günümüzde tarihsel bütünlüğü içinde uygarlığın son evresi kapitalizme ve tarihsel dayanaklarına karşı başarılı bir alternatif sisteme ulaşılmak isteniyorsa, tam bir bütünlük içinde zihniyet çalışmalarının yol göstericiliğinde siyaset felsefesi, siyaset kurumlaşması ve maddi hayat eylemleri iç içe aşkla döşenmek durumundadır"

Proudhon da kapitalizme ideolojik meta olmaktan kurtulamamıştır

Bu tehlikeyi zihniyet sorununda en iyi fark eden de Alman Filozof Nietzsche olmuştur. Nietzsche tarzı zihniyet çalışmaları gerçek bir kapitalist modernite karşıtlığıdır. Geliştirilip siyaset felsefesi ve pratiğine dönüştürülememesi büyük bir eksikliktir. Gecikmiş olarak Fransız filozofların (Deleuze, Guattari, M. Foucault, vb), İtalyan Gramsci'nin çabaları çok yetersizdir ve siyasi kurumlaşmaya dökülmemiştir. Reel sosyalizmle zaten başarılan, kapitalist modernizmin sol adı altında en azından yüz elli yıllık objektif suç ortaklığıdır. Sovyet Rusya ve Çin deneyimi bu yargımızın çarpıcı doğrulanmasıdır. İlgili bölümlerde bu konuyu kapsamlıca ele almayı umuyorum.

Anarşistlerden özellikle ilk klasikler olan Proudhon, Bakunin ve Kropotkin başta olmak üzere, kapitalizmin doğuşuna yönelik eleştirileri birçok noktada daha aydınlatıcıdır. İdeolojik ve siyasi boyutu daha iyi görebiliyorlardı. Fakat doğru bir siyasi felsefe ve kurumlaşmayı başaramayışları, ahlak ve tarih konusundan bihaber olmaları onları da son tahlilde kapitalizme bir ideolojik meta olmaktan kurtaramamıştır. Yine şunu belirtmeliyim ki, bir zihniyet çalışması yetkin siyaset, ahlak, tarih ve pratik çalışmayla bütünleştirilmedikçe, karşıtı tarafından kullanılmaktan, ya yok edilerek ya da asimile edilerek etkisizleştirilmekten kurtulamaz. Ne acıdır ki, anti-kapitalist zihniyet çalışmalarının başına gelen de, tarihte çok örneğini gördüğümüz (başta Hıristiyanlık, Budizm, Zerdüştlük, Manicilik) aynı kaderi paylaşmak olmuştur. Hemen belirtmeliyim ki, bu öğretilerin boşa gittiğini, kaderden kurtulunamayacağını iddia etmiyorum. Böyle olsaydı, zaten ne bu satırlar yazılırdı, ne de özgürlük ahlakına anlam verilirdi. Yaptığım bir eleştiridir.

Eğer günümüzde, daha doğrusu tarihsel bütünlüğü içinde uygarlığın son evresi (tanımlandığı şekliyle) olan kapitalizme ve tarihsel dayanaklarına karşı başarılı bir alternatif sisteme ulaşılmak isteniyorsa, tam bir bütünlük içinde zihniyet çalışmalarının yol göstericiliğinde siyaset felsefesi, siyaset kurumlaşması ve maddi hayat eylemleri iç içe aşkla döşenmek durumundadır.

İnsanlar başarıyı seks gücünde arar hale sokulmuştur

Kapitalist sistem hegemonyacılığında siyasi ve askeri zorun yeri önemli olmakla birlikte, esas ayakta tutanı toplumun kültür endüstrisiyle teslim alınması, hatta felçli hale getirilmesidir. Denilebilir ki, sistemin etkisindeki topluluk zihniyetleri insana yakın maymunlardan daha geri ve oynatılmaya müsait hale getirilmiştir. Hayvanat bahçelerindeki düzen, aslında tüm toplumun hayvanat bahçesi tarzında düzenlendiğine dair çok aydınlatıcı bir örnektir. Nasıl hayvanat bahçesindeki hayvanlar seyirlikse (gösteri unsurları), toplumun da bir gösteri toplumuna dönüştüğü birçok filozofça tespit edilmiştir ve dillendirilmektedir. Başta üç S'ler; seks endüstrisi, peşi sıra ve iç içe spor ve sanat-kültür endüstrileri geniş bir medyatik reklam kampanyasıyla yoğun ve sürekli olarak duygusal ve analitik zekâyı bombalayarak, tamamen işlevsizleştirerek, gösteri (temaşa eden) toplumunun zihniyet fethi tamamlanmıştır.

Bu toplum, teslim alınmaktan da daha kötü, sistemin dilediği gibi sevk ve idare ettiği toplumdur. Aslında faşizmin ilk gösteri toplum deneyimi yenilmedi. Elebaşları tasfiye edildi. Fakat sistem soğuk savaş ve sonrasında tüm topluluklara ulus-devletle ve küresel finans şirketleriyle egemen kılındı. Yaşanılan dönem Sümer, Mısır, Hint, Çin ve Roma başta olmak üzere, güçlü imparatorluk sistemlerinin toplumlar üzerindeki fethini katbekat geride bırakmıştır. Kapitalizmin imparatorluk aşaması hegemonyasının (daha önceki sömürgecilik ve emperyalizm aşamaları) zirvesi olup, her ne kadar objektif olarak kaotik ve çürüme belirtilerini yoğunca yaşasa da, sistemin toplumla çok oynayarak, yani zihni hegemonyayı içinden çıkılmaz hale getirerek bu gerçekliği telafi etmek istediği çok iyi anlaşılmak durumundadır.

Bu noktaya gelinmesinde, değinildiği gibi cinselliğin (seksin) endüstrileşerek sunulması belirleyici etkenlerdendir. İnsanlar başarıyı seks gücünde arar hale sokulmuştur. Hâlbuki cinsellik tüm canlılarda yaşamı fark etmede ve onu sonsuzlaştırmada öğretici bir etkinlik işlevindedir. Tek hücreli canlılardan tutalım insan türüne kadar cinselliğin işlevini bu biçimde tanımlamak mümkündür. Dolayısıyla anlamlı ve hatta kutsaldır. İnsan toplulukları da tarih boyunca bu tarz bir yorumu esas almışlardır. Tüm antropolojik araştırmalar bu yorumu doğrulamaktadır. Eğer metalaştırılamayacak (endüstrileştirilemeyecek) bir ilişki veya ilişkiler varsa, bunların başta geleni cinsel ilişki olmak durumundadır. Çünkü yaşamın kutsallığıyla, yüceliğiyle, sürekliliğiyle ilgilidir. Daha çok da saptırılıp diğer yaşamları tehdit etmeme sorumluluğuyla bezelidir.

Kutsal aile ocağı bir seks dergâhına dönüştürülmüştür

Cinsel istismar, denilebilir ki, sistemin en temel hegemonik araçlarındandır. Sadece metalaştırılarak dev bir endüstriye dönüştürülmemiştir; toplumda Hint fallus tanrısallığını hem yozlaştırıp hem de kırk kat geride bırakan bir erkek egemen cinsiyetçilik dini haline getirilmiştir. Özellikle her erkekte bu yeni dini gösterge başta edebiyat olmak üzere sanatın baş köşesine oturtularak tam bir uyuşturucu araca dönüştürülmüştür. Kimyasal uyuşturucular bu yeni cinsellik dini karşısında solda sıfır gibi kalmıştır. Tüm toplum bireyleri medyatik reklam (sadece alelade reklam değil) kampanyalarıyla bir cinsel sapık haline getirilmiştir. Genç, yaşlı, hatta çocuk fark etmiyor; herkes kullanılıyor. Kadın en gelişkin seks nesnesine dönüştürülmüştür. Her zerresi seks çağrıştırmasa sanki para etmeyecekmiş gibi bir zihniyete mahkûm edilmiştir. Kutsal aile ocağı bir seks dergâhına dönüştürülmüştür. Kutsal ana ve tanrıçalıktan geriye işe yaramaz, bir köşeye atılan 'kocakarılar' kalmıştır. Çok hazin ve acı verici bir durum. Suni döllenmeyle kadının tam bir seks aracı olma süreci zirveye tırmandırılmıştır.

Tersi bir konum da sistem gereği varlığını dayanılmaz boyutlara taşımıştır. Özünde bir ataerkil toplum geleneği olan başta erkek olmak üzere çok çocuklu olma, sağlık tekniklerinin devreye sokulmasıyla alt tabaka kadınlarında çocuk doğum makinesi rolüne indirgenmiştir. Böylelikle zor olan çocuk yetiştirilmesi de yoksullara yüklenerek, bir yandan genç işçi

ihtiyacı gideriliyor, diğer yandan içinden çıkılmaz bir aile yozlaşması yaratılıyor. Bir taşla birkaç kuş vuruluyor. Üst tabaka kadın ve erkeği artık suni bebek, üvey evlat ve hayvan beslemeyle evlat kavramını yozlaştırarak eksikliğini giderirken, sonuna kadar seksi kalmaya çalışıp yeni seks dinini ritüelleştirerek baygınlaşıyorlar. Sonuç, altından çıkılamaz anlamsız bir nüfus, tarihin hiçbir döneminde görülmemiş bir işsizlik ve çevre bunalımının insan yükünü taşıyamaz bir konuma getirilmiş bulunmasıdır. Bu sorunla nasıl baş edilmesi gerektiğini daha çok 'Özgürlük Sosyolojisi'nde işlemeyi düşündüğümü belirtmeliyim.

Kültürel hegemonya olmazsa ekonomik ve iktidar tekellerini yönetemezler

Kültürün endüstrileşmesi, diğer bir deyişle yaygın metasal üretimi de köleliğin en etkin araçlarından ikincisidir. Kültür dar anlamıyla toplumların zihniyet dünyasını ifade eder. Düşünüş, beğeni ve ahlak üç temel konusudur. Kültür unsurlarının sistem dahilinde siyasi ve ekonomik iktidar tarafından kuşatılıp satın alınmaları yüzyılların işidir. Tüm uygarlık tarihinde kültür unsurlarını bağlamak meşruiyetleri açısından vazgeçilmezdir. Ekonomik ve iktidar erkleri erkenden bu hususu fark edip tedbir almakta asla gecikmezler. Kültürün iktidarca asimilasyonu, hiyerarşilerin kuruluş dönemlerine kadar gider. Esas yönetim araçlarıdır. Kültürel hegemonya olmazsa, ekonomik ve iktidar tekelleri yönetemezler. Zora ve sömürüye dayalı sistemler zorla olsa olsa kısa süreli talanlarla varlıklarını ayakta tutabilirler ki, talan edilecek bir şey kalmayınca ya birbirlerine girerler ya da yıkılıp dağılırlar.

Kapitalist uygarlıkta kültürün rolü hayatidir. Tüm toplumsal alanların zihniyet toplamı olarak kültür, önce asimile edilip (ekonomik ve siyasi iktidara uyarlama) sonra da yaygınca ve yoğunca tüm dünya topluluklarına (uluslar, halklar, ulus-devletler, sivil toplum ve şirketler) taşırılması için bir endüstri haline getirilir. Edebiyat, bilim, felsefe, sanatın diğer alanları, tarih, din ve hukuk gibi belli başlı alanlar objeleştirilerek metalaştırılır. Kitap, film, gazete, TV, internet, radyo gibi araçlar bu endüstrinin metaları olarak işlev görürler. Burada kültürel metalar dev bir maddi kazanca yol açmakla birlikte, esas tahripkâr işlevlerini zihinsel tutsaklığı tarihte eşi görülmemiş boyutlarda gerçekleştirip, sığırdan beter sınıf, ulus, aşiret ve her tür cemaat, anlamını yitirmiş, özce amorf, şekilsiz ve maymun iştahlı bir 'kitle' oluşturarak oynarlar. Baş mimarları ulus-devletler, küresel şirketler ve medya tekelleridir. Para kazanmak ve tüketmek dışında toplumun hiçbir şeyi onları esas olarak ilgilendirmemektedir. En yoksullaştırılmış kesimler bile bir gün çok kazanarak dilediğince yaşama amacı dışında düşünemez kılınmışlardır.

"Kültürel hegemonyacılığa karşı mücadele en zorlu zihniyet mücadelesini gerektirir. Bu sistemin fetih, asimilasyon ve endüstrileştirerek yürüttüğü kültürel savaşına karşı mücadele hem içerik hem form olarak geliştirilip örgütlendirilmedikçe, hiçbir özgürlük, eşitlik ve demokrasi mücadelesinin başarı şansı yoktur"

Yoksullaştırılmanın bir kültürel olgu olarak kullanıldığına dikkat edelim. Beğenmediğimiz ortaçağlar bile yoksullaşmayı isyan nedeni bellerken, resmi kültürel hegemonya altında ücrete kavuşmayı amaç haline getirme sisteminin kültürel zaferini gösterir.

Kültürel endüstrinin iç içe olduğu seks endüstrisiyle birlikte sağladığı egemenliğin, dolayısıyla tutsaklığın en vahim yanı gönüllüce yaşanması, hatta özgürlük patlaması olarak adlandırılmasıdır. Bunun yönetimin en güçlü dayanağı, meşruiyet aracı olduğu kesindir. Kapitalizmin imparatorluk aşaması ancak kültürel endüstriyle mümkündür. Dolayısıyla kültürel hegemonyacılığa karşı mücadele en zorlu zihniyet mücadelesini gerektirir. Bu sistemin fetih, asimilasyon ve endüstrileştirerek yürüttüğü kültürel savaşına karşı mücadele hem içerik hem form olarak geliştirilip örgütlendirilmedikçe, hiçbir özgürlük, eşitlik ve demokrasi mücadelesinin başarı şansı yoktur. Bu yönlü sorunları da kapsamlı olarak Özgürlük Sosyolojisi'nde tartışmaya çalışacağım.

Spor oyunları yaşama başarıyla katılım için düzenlenir

Spor toplumlarda başlangıcından beri katılım için bir hazırlık oyunu olarak işlev kazanmıştır. Spor oyunları yaşama başarıyla katılım için düzenlenir. Bir nevi toplumsallığa alıştırma rolünü oynarlar. Özellikle Roma İmparatorluğunun çürüme aşamasından itibaren sporun yeni yeni endüstrileştiğini görüyoruz. Gladyatörlük kurumu böyledir.

Kapitalizm baştan itibaren sporu da iktidarla bütünleştirip (profesyonelleşme) amatör özünü yıkarak endüstrileşmeyi dayatmıştır. Metalaştırılan diğer önemli bir uyuşturma alanıdır. Topluma üstün moralli ve fiziki dayanıklılık temelinde katılım yerine, para kazanma, bunun için rekabeti çılgınca körükleme, toplumu pasif seyirciye dönüştürme geçerli kılınmıştır. Arena kültürü (aslanlara yem olma ve gladyatör cinayetleri) tüm spor alanlarına yayılmıştır. Rekor ve alkış iki hâkim imgedir. Takımı olmak, dini ve felsefesi olmaktan daha önemli hale gelmiştir. Takım tutma tam bir hastalık haline gelmiştir. Böylelikle yönetimler için kolay yönetmenin yetkin bir aracına daha ulaşılmıştır. Örneğin futbolun yönetimler için oynadığı rolü hangi din veya felsefe oynayabilir?

Kaba bir değerlendirmeyle üç (S)'ler endüstriye dönüştürülerek yönetim sanatının zirvesine ulaşılmıştır. Küresel sermaye yönetimi, ulus-devlet iktidarı üç (S) endüstri haline getirilmeden gerçekleştirilemez. Tekrar belirtmeliyim ki, olgu olarak cinsellik, kültür ve spor kendi başına kötülenip eleştirilmiyor.

Toplumsal oluşum ve sürekliliğin en hayati alanları olarak yozlaştırılıp endüstrileşmeleri eleştiriliyor.

Finans çağı sanal yaşam olmadan yaşayamaz

Kapitalizmin zihniyet hegemonyasında temelde medya organlarınca yürütülen sanal dünya, diğer çok önemli bir zihinsel araçtır. Yaşamın sanallaşması, analitik aklın en uç sınırlara varmasıdır. Savaş gibi en dehşetli bir olay bile sanal olarak sunulduğunda, ahlakı tek başına yıkması işten bile değildir. İnsan beden ve zihninin deneyimlemediği yaşama eskiden beri sahte yaşam denirdi. Sanal ismi takılmakla yaşam sahte olmaktan kurtulamaz. Sanal yaşamı olanaklı hale getiren teknik gelişim kendi başına suçlanmıyor. İstismarı bir kere daha karşımıza çıkarıp, bireyin zihnini felç eden özelliğiyle değerlendiriliyor. Başıboş teknoloji en tehlikeli silahtır. Kapitalizmin tekniğe hâkimiyeti ve milyarları yönetme ihtiyacı sanal yaşamı zorlayan esas etkendir. Yaşam artık yaşanmıyor. Sürekli sanallaşıyor. Bir nevi ayakta ölüm oluyor. Simülakrlar sanal yaşamın en somut halidir. Her olayı, ilişkiyi, eseri simüle etmekle insan bilgilenmez. Aptallaştırılır. Tüm uygarlık eserlerinin taklidi yapılmakla bir gelişme sağlanmıyor; taklit kültürünün hegemonyası gerçekleştiriliyor. Yaşamın özünde yatan farklılaşma asla tekrara dayanmaz. Tarih bile tekerrür etmez. Taklit, gelişmenin zıddıdır. Sanal yaşam ise sınırsız taklide dayanır. Herkes birbirini taklit ederek birbirine benzetilir. Böylelikle koyun sürüleri yaratılır. Finans çağı sanal yaşam olmadan yaşayamaz. Ancak sınırsız aptallaşmayla yürüyebilir ki, o da sahte, sanal yaşamla gerçekleştirilir.

Buna karşılık vermek, özgür yaşamın en temel görevidir. Özgür yaşamı tanımlamak, örgütlemek, toplumların ayakta durmaları için olmazsa olmazlardandır. Özgürlük sosyolojisinin en çok cevaplandırması gereken sorunlar bu sahadadır.

Sistemin bu başarısını birkaç yönden yorumlayabiliriz.

Birincisi, toplumun ahlak ve dinle işlevsel bağlılığını gevşetmesi, laik hukukla ikinci plana indirip kendine tabi kılmasıdır. Din ve ahlak sisteme hizmet ettiği oranda bırakılıyor. Hukuk ve laiklik özünde toplumsal denetimin kapitalist iktidara geçiş araçlarıdır. Eski toplumun hem aristokratik kesimlerini, hem serflerini sermaye ve işgücüne alan, rezerv oluşturmak için hukuk ve laiklik silahlarıyla tasfiye ediyor. Tümüyle ortadan kaldırmıyor. Uygarlık tarafından oldukça kullanılan araçlar oldukları için, uygarlığın son sözü olarak kendisine de çok lazımdır. Fakat ekonomik ve siyasi iktidarına ortak olmamak, engel koymamak kaydıyla. Dinde reform ve hukuk devleti, bu işlevle kapitalist modernitenin temel göstergeleri haline geliyor. Kapitalist ekonomi ve toplum haline geçişin iki temel aracı olmak gibi asli rollerini oynuyorlar. Sistemin zihniyet problemlerinin çözüm aracıdırlar aynı zamanda.

Yönetmek için özne olmak gerekir

İkincisi, 'bilimsel yöntem'dir. Nesne-özne ayrımı zihniyet hegemonyasının adeta kilididir. Görünüşte bilimsel yöntemin vazgeçilmezi olan nesnellik ilkesi, aslında öznelciliğin hâkimiyeti için gerekli bir ön aşamadır. Yönetmek için özne olmak gerekir. Doğal olarak yönetilenlere düşen rol nesne olmaktır. Nesne olmak eşyalaşmak, eşya gibi yönetilmektir. Eşya, dolayısıyla doğa olarak nesne, öznenin dilediği gibi yönetme erki haline gelişinin yöntemsel ifadesidir. Hem de bilimin amentüsü olarak. Özne-nesne ayrımının Eflatun'a kadar giden bir kökeni vardır. Eflatun'un ünlü 'idea'lar dünyasıyla basit yansımalar ikilemi benzer tüm ayrımların temelidir. Bunun mitolojik temelini ise harikulade biçimde Sümer ve Mısır toplumlarında gözlemliyoruz. Üst hiyerarşinin tanrısal yükselişi, yüceltilişi, altındakilerin ise kullaştırılmaları asli kökenidir. Yaratan-yaratılan, yöneten-yönetilen ikileminin zihinsel ifadesi tanrı-kul, kelam-eşya, mükemmel idealar-basit yansımalar biçiminde gelişe gelişe özne-nesne ayrımına varıyor. Ruh-beden ayrımı da bu kapsamdadır. Bunun siyasi anlamı demokrasinin inkârı, oligarşi ve monarşinin önünün açılmasıdır.

Kapitalizmin kâr uğruna çiğnemeyeceği hiçbir insanlık değeri yoktur

Kapitalizmle analitik zihnin en hilekâr ve komplocu biçimlere büründüğünü iyi anlamak gerekir. Borsa bu gerçekliğin en çarpıcı ifadesidir; spekülatif (kurgusal) zekânın müthiş kâr getiren alanıdır. Spekülasyon ve kurgusal zekâ sistemde ikiz kardeş haline gelirler. Politika ve askeri alanda da öyledir. Savaş hilekârlık ve kurnazlık üzerine kuruludur. Avcı kültürünün zirvesi oluyor. Kurgusal zekâ borsa, politika ve askeri alanlarda hiç olmadığı kadar manipülasyon ve komplo aracı haline gelmiştir. Vicdan ve duyguya zerre kadar yer vermez. Bir anda nükleer ve diğer dehşet bombalarıyla canlar kavrulurken, diğer bir alanda birkaç günde ter dökmeden milyarlar kazanılabilir. Denilebilir ki, kapitalizm bütün çıplaklığıyla borsa, politika ve savaşta zihniyetini açığa vurur. Kapitalizmin kâr uğruna çiğnemeyeceği hiçbir insanlık değeri ve duygusu yoktur.

Hâlbuki yaşamın olmazsa olmazı duygusal zekâdır. Bu zekâ türünden kopuldukça, yaşamın anlamı giderek silinir. Ekolojik felaketler yaşam üzerindeki tehlikeyi bir nevi kıyamet haberi gibi vermektedir. Bunun sorumlusu çarpık kullanılan kurgusal zekânın dil, iktidar, kent, devlet, bilim ve sanatla beslene beslene küresel Leviathan (küresel sermayenin dünya imparatorluğu) haline gelmesidir. Bu canavarı durdurmak, çok kapsamlı duygusal zekâ çabasını gerektirir. Onu zararsız hale getirmek için özgür yaşam üzerindeki baskısını püskürtmek gerekir. Gezegeni yaşanmaz hale getirmeden, onu yaşayamaz hale getirmek gerekir. Özgürlük sosyolojisinin temel görevi bu yaşamsal eylemin teorik bakışına erişmek ve doğru yapılanmasını başarmak olacaktır.

Koruculuğun tasfiyesi Kürt sorununun çözümü için önemli bir adımdır

"Koruculuğu kabul etmediği için binlerce yurtsever katledildi. Birçoğu zorla göçertildi ve göç etmek zorunda kalanların köylerine ve mallarına zorla el konuldu. Koruculuk sonuçta bir sistem biçimde örgütlendirildi. Öyle ki, 70 bini aşan bir silahlı güç ortaya çıkarıldı. Bunlar gırtlağına dek suça bulaştırıldılar. Koruculuk adeta bir sektör, bir rant kapısı haline getirildi. Uyuşturucu satmaktan tutalım, silah kacakçılığına, halkın malına zoraki el koymaktan, hırsızlık, çapulculuk vb birçok kirli, yüz kızartıcı suça kadar her türlü suçu işlediler. Kürdistan'da artık özel bir statüdür koruculuk. Her biri bir kontra halini almıştır. Binlerce faili meçhul olayın arkasında kesinlikle korucular vardır"

Mardin Mazıdağı'nın Kerte (Bilge) köyünde tüm dünyanın tanık olduğu bir katliam yaşandı. Aynı aileden sayılabilecek (amca, dayı, teyze, çocuk ve kadınlar olmak üzere) tam 44 insan katledildi. Trajik olduğu kadar aynı zamanda oldukça düşündürücü bir katliam. Bu olay da, daha önceki, benzerleri gibi yine PKK'ye mal edilmek istendi. Ancak katliamda yaralanan bir kişi, son nefesini vermek üzereyken, bu katliamı PKK'nin gerçekleştirmediğini, korucu olan akrabaları tarafından gerçekleştirildiğini belirtti. Yine bu katliamda yakınlarını kaybeden köylülerden Osman Çelebi, saldırganların ablasının çocukları olduğunu belirterek, kendilerini tamamen ortadan kaldırmayı hedef aldıklarını söyledi. Çelebi, "Onların amacı bizi tamamen silmek ve olayı PKK'ye mal etmekti. Yeğenim olay yerinden kaçmayı başardı. Başka yaralılar da var, her şey açığa çıktı" dedi. Mazıdağı'nın Bilge köyünde işlenen katliamın PKK'ye mal edilmesi yönünde, en ufak bir ip ucu olmadığı için sömürgeci devlet bunda fazla diretmeyip geri adım attı.

Konumuz şüphesiz Mardin'in Bilge köyündeki katliamı değerlendirmek değildir. Ancak bu katliamın, en azından adına "köy koruculuğu" denilen bu hain ve kirli sistemin tasfiye edilmesi için yeterli bir vesile teşkil ettiğini belirtmek istiyoruz. İnsan hakları ve demokrasiden yana, çözüm ve barışı isteyen herkes ve tüm güçler, bu konuda gerçekten sorumluluklarına yakışır biçimde rollerini oynasalar, koruculuğun tasfiyesiyle birlikte Kürt sorununun çözümü, demokrasi ve barış yolunda küçümsenmeyecek anlamda bir adım da atılmış olacaktır.

İhanetçisi işbirlikçisi ajanı olmayan hiçbir halk yoktur

Biz de bu vesileyle koruculuk sistemini bir kez daha gündemimize alıp değerlendirmeyi, gerekli ve anlamlı bulmaktayız. Tarihe bakıldığında ihanetçisi, işbirlikçisi, ajanı, muhbiri olmayan bir halk, neredeyse yok gibidir. Hemen hemen tüm halkların direniş ve özgürleşme tarihlerinde, bu gibi kavramlara sıkça rastlanılır. En direnişçi ve yurtseverlik bilinci ya da duygusu güçlü olan Vietnam halkının kurtuluş mücadelesinde bile Vietkonga karşı mücadele eden ve "Dağlılar" diye bilinen bir kesimin, ABD emperyalizmiyle işbirliği içinde olduğu biliniyor. Yine Latin Amerika'da işbirlikçi iktidarların kullandığı kelle avcıları, Afrika'da benzer çete ve ihanet örgütleri hep olmuştur. Fakat söz konusu olan Kürt halkıysa ihanetin ve kahramanlığın, işbirlikçiliğin ve yurtseverliğin, teslimiyetin ve direnişin boyutları, çok daha çarpıcı olmaktadır. Bunun kuşkusuz tarihsel ve toplumsal bir çok nedeni vardır. Kürt halkının özgürlük mücadelesinden önceki tarihte sömürge statüsüne nasıl getirildiği biliniyor. Ortaya çıkan sonuç özetle şudur: Kürt, kendisi olmaktan çıkarılmıştır. Ne tek başına ezilen bir ulus ne de sadece sömürge bir halk kavramıyla tanımlanacak bir durumdadır. Ne siyasi bilim ne sosyolojik terim ve argümanlarda buna bir isim bulmak, bir tanımlamanın içerisine alıp da anlamaya çalışmak mümkündür. Kürdistan, insanlığın en düşürüldüğü ve bitirilmek istendiği bir saha, Kürt ise kendisi olmayan bir halk durumundadır. Bu nedenle ihanet ve kahramanlık örnekleri bakımından, hiç bir halkla kıyaslanamayacak bir özgünlük ve özelliğe sahiptir. Tarihinde ihaneti ve kahramanlığı bu kadar bol olan başka bir halk yoktur. İhaneti, düşürülmüşlüğü ve teslimiyeti ne kadar bol ve adeta sınır tanımaz bir düzeyde ise kahramanlığı, özgürlüğe yürüyüşü ve yükselişi, fedakarlığı, fedailiği ve direnişi de o denli yüce olmuştur.

Koruculuk sistemi denilen iç ihanet ve ajanlaştırılmış kurumu da bu perspektifle değerlendirmek, yerinde ve doğru bir yaklaşım olacaktır. Tarihin farklı dönemlerinde ve farklı toplumsal koşullarda da olsa ihanetin ve işbirlikçiliğin kökü derinlerdedir. Önderlik, bunu ta Gılgameş'tan başlatır. Yine Med tarihinde Harpagos'un, biraz daha farklı bir minvalde de olsa İdris-i Bitlisi süreci, Şêx Said isyanında Binbaşı Kasım, Seyit Rıza'da Rayber Kop, Bedirxan isyanında Yezdan Şer, Güney'de cahşlar gibi, bu yönlü daha bolca örnek sıralanabilir.

Görülmektedir ki tarihin tüm aşamalarında, sömürgeciliğe ve işgale

karşı başkaldırı ve direnişin nitelik ve boyutları ne olursa olsun, sömürgeci ve işgalci güçler; katliam, sürgün ve darağaçlarıyla bastırma ve yok etmek için içten çökertme, yani Kürt'ü Kürt'e karşı kullanma yoluna başvurmuşlardır. Bu, daha özelde aileyi aileye, aşireti aşirete, mezhebi mezhebe düşman hale getirecek denli, acımasız bir şekilde uygulana gelmiştir. Artık öyle ki, ihaneti içte örgütlemek, Kürt halkını esaret altında tutmanın en kolay yolu olmuştur. İç ihanet Kürt halkı için her zaman bağrına saplanan bir hançer ve bünyeye yerleştirilmiş bir ölüm mikrobu olmuştur. Her işgalci gücün başvurduğu bu yöntem, Kürdistan'da en acımasız ve sınırsız bir biçimde uygulanmıştır. Bir Kürt atasözü olan "Kurmê darê ne ji darê be zewel darê nabe" bundan dolayı söylenmiştir.

Özel savaşın özel bir taktiği olarak koruculuk sistemi geliştirildi

Diğer yandan bilindiği üzere halkımızın tarihinde kapsamı ve sürekliliği bakımından en büyük isyan, PKK önderliğinde geliştirilenidir. Bundan dolayı Türk sömürgeciliğinin, tarihsel tecrübeleri kadar, genel insanlık tarihinde görülen benzer uygulamalardan almış olduğu gücü de arkasına alarak, Özgürlük hareketine bu denli vahşice yönelmesi anlaşılırdır. PKK, daha bir grup olarak ortaya çıktığında bir şermuhbir ağı ile kuşatılıp boğdurulmaya çalışıldı. Grubu içten fethetmek için grubun içinde inançsızlığı, sevgisizliği ve kararsızlığı geliştirmeyi hedefledi. Daha sonra Pilot Necati örneğinde görüldüğü gibi sızma yaparak, denetim altına almaya çalıştılar. Yönelimleri, Önderliğin derin öngörüsü, sezgileri ve geliştirdiği pratik önlemlerle boşa çıkarılınca, bu kez açıktan yönelmeye başladılar. Beş Parçacılar ve Stêrka Sor harekete geçirildi. Alaattin Kapan denilen unsurun, Hakki Karer yoldaşı şehit etmesiyle Önderliğin şahsında Kürdistan devrimciliğine, Apocu harekete "siz devletle baş edemezsiniz, adeta yol yakınken bu sevdadan vazgeçin" mesajını vermek istediler. Önderlik ise artık kan akmıştır. Sorumluluk altına girilmiştir. Bu ciddi bir karardır. Örgütlenerek hareketi büyütmekten başka bir seçenek yoktur" diyerek partileşmeyi esas almıştır. Grubun partileşmesiyle birlikte Kürdistan'da işbirlikçi feodal komprador güçlere karşı şiddetli bir mücadele geliştirilmiştir. Sömürgecilik, daha o yıllarda, Süleymanlar çetesi ve Bucaklar gibi güçleri adeta bugünkü köy koruculuğu tarzında örgütleyerek, iç ihanet rolünü oynatmış ve savaşı, bu şekilde Kürt iç savaşına sürüklemeyi hedeflemiştir.

Köy koruculuğunu, şüphesiz özel savaş kapsamında görmek gerekir. Özel savaş hiç bir kural tanımayan, halkın inanç ve moral değerlerini istismar etmekten tutalım her şeyi mubah gören, esas olarak da savaşı Kürdistanlaştırma taktiğidir. Öncesinde olduğu gibi Özgürlük mücadelesi tarihi boyunca da kirli, acımasız ve akıl almaz yöntemlerle zenginleştirilerek, halkımıza karşı geliştirilen bir savaş tarzıdır.

Özel savaşın özel bir taktiği olarak geliştirilen koruculuk sistemi, asıl olarak 1985'lerde örgütlendirilmeye çalışıldı. Koruculuk sistemiyle bir taşla bir kaç kuşu vurma misali, birden fazla amaçlı bir yönelim içerisine girildi. Her şeyden önce tarihsel zemini güçlü olan ihanet ve işbirlikçilik, yeniden örgütlendirilip hortlatılacaktı. Kürt'ün Kürt'e kırdırtılması, en iyi koruculuk sistemiyle başarılacaktı. Feodal ve aşiretsel yapı diri tutulacak, Kürdistan halkı yorgun, inançsız ve hayalsiz bırakılacaktı. En önemlisi de Kürdistan halkı kendi içinde on yıllar, belki de yüz yıllar boyu sürecek olan çatışma ve düşmanlık tohumlarıyla karşılaşacaktı. Bunun için kimileri bilinçsiz olduğu için kimileri adeta açlıkla terbiye edilme biçiminde asgari bir maddi gelir karşılığında, kimileriyse ekonomik ve sosyal çıkarları için bu sisteme dahil edilip örgütlendirilecekti. Direnen, onurunu koruyan yurtseverlerin ise evi başlarına yıkılacak, tutuklanıp işkence edilecek ve katledilecekti. Sırf Özgürlük hareketine düşman olmadığı, onursuzluğun adı olan koruculuğu kabul etmediği için binlerce yurtseverin katledildiği, zorla göçertildiği, köylerine ve mallarına el konulduğu bilinmektedir.

Temel politika koruculuğu tasfiye etmek olmalıdır

Koruculuk sonuçta gerçekten bir sistem biçiminde örgütlendirildi. Öyle ki, 70 bini aşan bir silahlı güç ortaya çıkarıldı. Bunlar gırtlağına dek suça bulaştırıldılar. Her türlü gayrı ahlaki ve hukuk dışı işlere bulaştılar. Koruculuk adeta bir sektör haline getirildi. Uyuşturucu ve esrar satmaktan tutalım, silah kaçakçılığına, halkın malına ve zenginliklerine zorla el koyma, hırsızlık, çapulculuk vb birçok kirli, yüz kızartıcı suça kadar her türlü rant kapısı haline getirildi. Adına "Kelleciler" denildi. Halkın namusuna yönelmeye başladılar, kız kaçırdılar. Koruculuk Kürdistan'da artık özel bir

statüdür. Her biri bir kontra halini almıştır. Binlerce faili meçhul olayın arkasında kesinlikle korucular vardır. Kürt yurtseverlerin evlerinden, işyerlerinden, sokak ortasında kaçırılıp cesetlerinin yol kenarları, köprü altları ve bugün "ölüm kuyuları" denilen yerlere atılmasında, korucular sınırsız biçimde kullanıldı.

Özgürlük hareketi, bu işbirlikçi, ihanetçi çete güruhuyla 27 yıldır savaşmaktadır. Koruculuk sistemi, Özgürlük mücadelesinin gelişmesini engellemeye yetmemiş olsa da en azından yavaşlatmıştır. Çünkü koruculuk sistemine karşı verilen mücadelede, harcanan zaman, enerji, güç ve olanaklar doğrudan sömürgeciliğe karşı kullanılsaydı, çoktan sömürgeciliğe son verilmiş olacaktı. Korucuların rolleri, halkımızın özgürlük tarihi açısından, bu denli kirli ve uğursuzdur. Yine bu denli suça bulaşmış suçlu ve günahkardırlar. Bu nedenle Özgürlük hareketi, koruculuk sistemini sürekli gündeminde tutmuştur. Koruculuğun ne kadar tehlikeli ve haince bir sistem olduğu konusunda, baştan beri izah ve çağrılar yapılmıştır. Pratik yönelimlerde zaman zaman isabetsiz ve yöntemsiz yaklaşımlar olsa da temel politika, bu sistemin boşa çıkartılması ve çökertilmesi olmuştur. Özgürlük hareketinin koruculuk sistemine karşı geliştirdiği temel politikayı, kısaca şöyle özetlemek mümkündür:

a) Geçici köy koruculuğunun örgütlendirildiği 1985 dönem; siyasi teşhir, psikolojik mahkumiyet ve Kürdistan halkının ihanet ile kahramanlık konularında bilinçlendirilerek, aydınlatılması.

b) 1993'e kadar ki dönem; koruculuk sisteminde yer alan tüm işbirlikçi ve hainlerin hedeflenmesi.

c)1993'ten 1999'a kadar ki dönemde, hedefler arasında seçim yapmak.

d)1999 dönemde ise doğrudan ve fiilen suç işlemeyen ve operasyonlara katılmayanların hedeflenmemesi.

e) Çeşitli tarihlerde çıkarılan birçok af vb çağrı ve girişimler.

Koruculuk sistemi geçmişte olduğu gibi, bugün de Özgürlük mücedelesinin gündeminde bulunmaktadır. Ama koşullar hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar farklıdır. Bir kere sömürgeci devlet ve işgalci Türk ordusu bile PKK hareketine karşı başaramayacağını açıkça itiraf etmektedir. Özgürlük mücadelesi, tarihinin en güçlü noktasında bulunmaktadır. Kürdistan halkı yek vücut ayakta Önderliğinin ve hareketinin etrafında kenetlenmiştir. Koşullar artık çözüm sürecini zorlamaktadır. Korucuların devlet nezdinde bile güvenirlikleri kalmamış, oldukça teşhir ve deşifre olmuşlardır. Çünkü her biri, artık devlet tarafından bile savunulmayacak düzeyde, gırtlağına dek suçlu ve suça bulaşmış durumdadır. Devletin bile başına bela olacak bir duruma gelmişlerdir. Koruculuk sistemi artık miadını doldurmuştur. Tam bir suçlular topluluğu olmuşlardır. Her türlü bireysel hesap ve çıkarlarını -devletin bile kontrol etmekte güçlük çektiği bir düzeyde- korumaya ve geliştirmeye çalışmaktadırlar. Eskinin kan davaları, kız kaçırma, arazi anlaşmazlıkları vb kullanmakta, birbirine yönelmektedirler. Çağımızda ve Özgürlük mücadelesinin gelmiş olduğu böyle bir süreçte, devletin dahi çaresizliğini gizleyemediği bir dönemde, hala koruculuk sisteminde ısrar etmek beyhude bir çabadır. Korucuları örgütleyen ve sistemini kuran güçlerin, halleri zaten ortadadır. Ergenekon, sadece bunun küçük bir örneğini teşkil etmektedir. Gelinen noktada gelişmelerin neresinden bakarsak bakalım, artık bu hain ve uğursuz sistem çözülüp dağılmak, tasfiye olmak zorundadır. Ancak bunun için iki şey oldukça önemlidir. *Birincisi*, Özgürlük hareketinin bundan sonraki politikalarının daha çok sonuç alıcı düzeyde olması; *ikincisi* de, Kürdistan ve Türkiye'de siyasi ve toplumsal bir duyarlılık ve mücadelenin geliştirilmesidir.

Halkımızın yüreğine saplanan ihanet hançeri çıkarılıp yok edilmelidir

Bu konuda Özgürlük Hareketi açısından

a) Koruculuk sistemini sürekli gündemde tutularak teşhir, psikolojik baskı ve toplumsal duyarlılık geliştirmeye dönük her zamankinden daha fazla gayret sahibi olunmalıdır.

b) Belli başlı kişi ve çevrelerle ilişkilenilip, ikna çabaları arttırılarak geliştirilmelidir. Bu konuda ayrıca DTP, Barış Meclisi ve Sivil Toplum Örgütlerine büyük görev ve sorumluluk düşmektedir. Gerekirse özel bazı komisyon ve komiteler oluşturup, sorunun üzerinde önemle durmak gerekir.

c) Özel savaş ve koruculuktan kaynaklı yönelimlerden dolayı mağdur olan halkımızın, her türlü imkanları kullanarak hukuki ve yasal yollarla hesap sorma mücadelesini geliştirmesi gerekiyor. Bunun için İHD, Mazlum-Der vb kurumlar daha da aktifleşmedir.

d) Özgürlük hareketi bir taraftan bütün bu çalışmaları örgütlerken, diğer yandan sadece açıkça bilinen, teşhir ve deşifre olan kontralaşan kişileri hedeflemelidir.

e) Operasyonlara katılmayanların ise hedeflenmemesi, bunun için yoğun bir propaganda, anlatım, aydınlatma, ikna çabası içerisinde olunması önemlidir.

Toplumsal mücadele konusundaysa

a)Toplumun artık bu koruculuk sistemine karşı aktif bir mücadele içine çekilmesi,

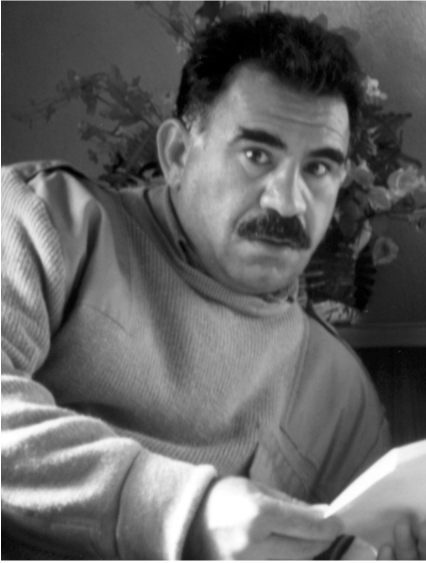
b)Başından günümüze dek işlenen suçların belgeleriyle birlikte toplumun gündemine taşırılması,

c) Sorunun soru önergeleri biçiminde parlamentoya taşırılması,

d) Bir çok parti, STÖ, sendika vb kesimlerle görüşüp koruculuk sisteminin lağvedilmesine dönük bir kampanyanın geliştirilmesi,

e) Bilge köyünde gerçekleşen katliamın mutlaka aydınlatılması ve koruculuk sistemin çözülmesine vesile yapılması için tüm barışsever, demokrat, ilerici, insan hakları savunucusu güçlerin harekete geçirilmesi gerekmektedir.

Bu temelde ancak halkımızın yüreğine saplanan bu ihanet hançeri artık çıkarılıp, bünyeyi zehirleyen mikrop yok edilebilecektir. Böylece Kürdistan ve Kürt halkı şahsında, yenilen ve kaybeden ihanet; kazanan kahramanlık ve direniş olacaktır.

Abdullah Öcalan

Eğer soruna doğru yaklaşılır demokratik çözüm gelişirse barış sağlanabilir

"Meşru savunma çok önemlidir. Bir böcek bile kendini savunmak için çırpınır. Sadece gerilla için söylemiyorum, gerilla sivil ayrımı yapmıyorum herkese söylüyorum. DTP için de söylüyorum. Bir gül dahi kendini savunmak için etrafında dikenler oluşturur. Doğru anlaşılmalı. Ben meşru savunma derken kendilerini savunmasınlar demiyorum, hatta kendi savunmalarını kırk kat daha da büyütebilirler"

Çözüm olacaksa 1921 Anayasası esas alınmalıdır

Son dönem operasyonları devlet içinde bir kesim yapıyor. Ergenekon'un işidir. Bunların resmi devlet olduğunu söylemiyorum ama devlet içinde etkili bir kesimdir. AKP demokratik adımları atmazsa sıkışır. Bunlar tarafından sıkıştırılır. Bunların vatandan anladığı siyaset ve ranttır. Bunların iktidardan ve devletten anladığı kendilerine ve kendi yarenlerine devlet imkânlarını peşkeş çekmektir. Bunlarınki tekel ve talan ekonomisidir.

Mehmet Ali Şahin, Adalet Bakanlığı'ndan ayrılmadan önce bunlar için; 'bu zihniyet İttihat Terakki Komitacılığı zihniyetidir' demişti. Bunları biliyor, onları iyi tanıyor. Bu sözü boşuna söylemiyor. İttihat Terakki zihniyeti gücünü hala koruyor. Ergenekon bir kısmı cezaevinde olsa da zihniyeti halen işbaşındadır. Ergenekoncular halen güçlüdür. Bunların yüzyıllık bir geçmişi var. Bu İttihat Terakki Komitacılığı zihniyeti bu dönemde her şey yapabilir. Bilge Köyü, Diyarbakır olayı, İttihat Terakki Komitacılığının devamı olan Ergenekon'un işidir. Bunun gibi yüzlerce, binlerce eylem gerçekleştirdiler. İttihat ve Terakki ilk iş olarak 1908'de Dr. Nazım'ı öldürdü. Sonra Sultan Abdulhamit'e Meşrutiyet adı altında müdahale ettiler. Bab-ı Ali'ye baskın düzenlediler. Sultan Abdulhamit ile Mustafa Kemal'i mukayese ettiğimizde; Sultan Abdulhamit Padişahtı. Padişah demek, sözü kanun demektir, bütün yetkileri elinde bulunduran tek yetkili kişi demektir. Sultan Abdulhamit'i enterne ettiler. Sürgün ettiler. Sonra Sultan Abdülhamit'e ne oldu, bilinmiyor. Sultan Abdülhamit'i enterne eden zihniyet Mustafa Kemal'i de enterne etti, yapanlar İngilizler ve İngilizlerin işbirlikçileridir. Bu açıdan Abdülhamit ile Mustafa Kemal'i birbirine benzetiyorum. Bunu aslında tarihçiler Mustafa Kemal ile Abdülhamit'i karşılaştırabilirler.

Mustafa Kemal üzerinde bu arada biraz daha yoğunlaştım. Mustafa Kemal'i nereye oturtabiliriz diye düşünüyorum. Mustafa Kemal, Kürtlerle işbirliği yaparak bu mücadeleye başladı. 1921 Anayasası Kürtlerle işbirliğini esas alarak hazırlanmıştır. Kürtler Kürdistan Mebusu olarak Meclis'te yer aldılar. Mustafa Kemal, Cumhuriyet kurulduktan sonra da Kürtlere ilişkin düşüncesinden vazgeçmemiştir. Ocak 1924'te de Kürtlere Muhtariyet verilmesi fikrini dile getirmiştir. Resmi belgelerde de var, görmüyorlar mı bunu? Bu tarihten sonra Mustafa Kemal'i kuşattılar. Mustafa Kemal de bu fikrinden vazgeçmek zorunda bırakıldı. Kürtler o dönemde Mustafa Kemal'i tam olarak anlayamadılar. Sonra isyanlar oldu.

Menderes niçin idam edildiğini bilmiyordu. Oğul Menderes Demokrat Parti'den istifa etmiş, bu önemli bir noktadır. Şöyle diyor; "Cindoruk, Demirel'in hukuki temsilcisidir." Cindoruk hukuki, Demirel fiili başkandır. Menderes niçin istifa ediyor? Çünkü bunların babasının ölümünde rolleri vardır. Bunlar o zaman Menderes'le birlikte olmalarına rağmen Menderes'in idamında pasif kalmışlardır. Oğul Menderes, Demirel, Cindoruk onları babasının ölümünden dolaylı olarak sorumlu tutuyor. Nesnel olarak idam edenlerle birlikte hareket etmişlerdir. 6-7 Eylül Olayları, Kıbrıs'taki katliamlar ve Rumların sürülmesi gibi olaylar Gladionun işidir. Amerika'da Rum lobisi çok güçlüdür. Menderes'i o zaman 6-7 Eylül Olayları, Kıbrıs'taki katliamdan sorumlu tutarak Ergenekonculara idam ettirdiler. Oğlu, babasının ölümünü bence iyi çözmüştür. Turgut Özal'ın ailesi, oğlu, 'babam öldürüldü' diyor. Bunu kimin yaptığını söylemiyorlar! Bunu onların söylemeleri çok daha önemlidir ama aile bunu söylemiyor, demokrat aydınlar söylüyor! Kardeşi Bakan oldu, bunu söylüyor, oğlu bunu söylüyor ama bir türlü bunu yapanları açıklamaya cesaret edemiyorlar.

Bu dönemde beli bir ayrışma olacaktır. CHP ve MHP Ergenekon'un sivil kanadıdır, Baykal Ergenekon'un avukatı olduğunu söylüyor. Ben eskiden beri Baykal'a şüpheyle bakıyorum. Bu dönemde ayrışma daha da olacaktır. MHP de tamamen Ergenekon içindedir. Baykal ve Bahçeli rollerini çok iyi oynuyorlar. Her alanda yapılanmaları var; askeri, sivil her alanda. Birçok alanı örgütlemişler. Bunlar araştırılırsa çok daha büyük şeyler ortaya çıkar. Bu öldürülen Rus milletvekili Gallina ile Foruhar –İran'da Millet Partisi'nin başkanıydı- benim gidebileceğim yerlerle ilgili çalışmalar yapmış. 20 Kasım'da öldü-

rülmüşler. Bu öldürme olayı Gafur adında birisinin vasıtasıyla Mustafa Özbek'e rapor ediliyor. Mustafa Özbek, bir sendikanın başkanıdır. Hâlbuki bir sendika başkanının bu işlerle ne ilgisi olabilir? Ama aslında bu bir sendika değil, sendika adı altında örgütlenmeler yapıyorlar. Ergenekon yurt içinde de yurt dışında da hukuk tanımıyor. Bu raporda beni 98'de etkisizleştirmek için İtalya'ya 26 kişiyi nasıl soktuklarını anlatıyor. Onları nasıl etkilediğini anlatıyor. Kaldı ki bu öldürme olayları, bu olaylar sadece bir aylık programlarıdır. Eğer araştırılırsa çok kapsamlı olaylar ağı ortaya çıkar. Başka sendikalar da işin içinde var. TÜRK-İŞ bunun derin bir ayağını oluşturuyor. Kıbrıs'taki seçimlerine kadar müdahale ediyorlar.

Ergenekon büyük bir kapandır. Bu kapandan çıkmak öyle kolay değildir. Buradan çıkmaya çalışanı öldürüyorlar. Gazetelerde Muhsin Yazıcıoğlu'nun eşi, Yazıcıoğlu'nun telefonun hafızasının kendisine teslim edilmeden önce silindiğini söylüyor. Bunu eşi söylüyor!

Bilge Köyü'ndeki katliamı bize mal edeceklerdi

Bilge Köyü'ndeki katliamı kimse tam olarak bilmiyor, ben de tam olarak bilmiyorum niçin yaptıklarını? Bilge Köyü'ndeki katliamın nedenini basın ortaya çıkaramadı. Bizim adımıza gazetecilik yapan kişiler de bu olayın üzerine gitmediler. Niye gitmediler, çünkü çizgiyi takip etmiyorlar. Eğer çizgiye bağlı kalsalardı gerçekleri ortaya çıkarırlardı. Bu katliamı yaptıktan sonra bize mal edeceklerdi. Eğer o muhtar ölmeden önce konuşmasaydı olaylar ortaya çıkmayabilirdi, üzerimize yıkabilirlerdi. Bu konuda herkes dikkat etmelidir. Diyarbakır'daki olayı da bizim üzerimize yıkmaya çalıştıkları biliniyor.

Bu Ergenekon operasyonunda yakalananlar Ergenekon'un sadece bir kısmı, devede kulak bile değil, devede kıl bile diyemeyeceğimiz kadardır. Ergenekon'un büyük kısmı daha dışarıdadır. AKP, Erdoğan'a suikast planı ortaya çıkınca alelacele Ergenekon için düğmeye bastılar.

Ergenekon çözüm önünde engel olmak istiyor. Çözümü engellemek için yeni şeyler yapmak isteyebilir. Cumhurbaşkanı Gül'e de bu nedenle dava açıyorlar? Bu dava açan hâkim, hâkim bile değil. Eğer bağlantıları araştırılırsa bu davanın Ergenekon işi olduğu ortaya çıkacaktır. Cumhurbaşkanı'na dava açılması tam bir kepazeliktir. Aslında Abdullah Gül'ün o trilyonluk davada suçu da yok, o paralarla bir ilgisi de yoktur. Cumhurbaşkanı'na dava açılıyorsa, her şeyi yapabilirler demektir. Bu dönemde Cumhurbaşkanı ve AKP, demokratik adımlar atmak zorundadır. Cumhurbaşkanı'nın bunu dile getirmesi de boşuna değildir. Eğer adımlar atmazsa onu da tasfiye edecekler. Ya Abdullah Gül, adımlar attırarak onların gücünü azaltacaktır ya da onlar Abdullah Gül'ü enterne edecektir. Abdullah Gül de çok zavallı görünüyor. Bilemiyorum belki de bilerek öyle görünüyordur.

Çözüm olacaksa 1921 Anayasası esas alınmalıdır. Ben bundan başka bir belge tanımam. Bu tarihi bir belgedir. Bunun üzerine yoğunlaşacağım. 1921 Anayasası ayrılıkçı bir anayasa değildir, birleştiricidir, Misak-ı Milli sınırlarını kapsar, ayrışma yoktur. Kürdistan milletvekilliği vardır, Kürtler için muhtariyet vardır. 1921 Anayasası demokratik çerçevede bir anayasadır; Kürtlerle Türklerin ortak ulusal kurtuluş belgesidir. Bu anayasa Kürtlerle Türklerin ortak anayasasıdır. İçinde Kürtlere muhtariyet vardır. Musul-Kerkük'ü de içine alıyor, Suriye ve Irak'taki Kürtleri de içine alıyor hatta Türkmenleri de içine alıyor. Ben bugün bu bölgeleri içine alsın demiyorum ama diyalog olmalıdır ve oradaki Kürtler için bir çözüm gündeme gelmelidir.

Ordu içinde de farklı düşünenler var

Orduda da herkes aynı düşünmüyor. Bazı yerlerde yoğun çatışmalar yaşanıyor, bazı yerlerde de yaşanmıyor ya da az yaşanıyor. Bu da şunu gösteriyor; ordudaki yerel birimler kendi inisiyatiflerini kullanabiliyorlar. Ordunun merkezi de bu operasyonları yapıyor olabilir. Ama biliniyor, ordu içinde de farklı düşünenler var. Hilmi Özkök dört tane darbeyi kendisine dayatılmasına rağmen engelledi. Darbe yapılmasını kabul etmedi.

Her alanda bu böyledir. Seçime de müdahale ettiler. Ağrı ve Halfeti'deki seçim sonuçlarına da müdahale ettiler. Ben her yerde bunlar müdahale ediyorlar demek istemiyorum ama güçlü oldukları yerlerde inisiyatiflerini kullanıyor, müdahale ediyorlar.

AKP de bu dönemde belki adımlar atabilir. Bülent Arınç gibiler demokratik adımlara hız kazandırabilir. Çünkü onlar da kendi aralarında yoğun olarak tartışıyorlar. Ergenekon AKP'nin içinde

de önemli ölçüde vardır. Bunlar arasında fikri uzlaşmazlık olacaktır. Bu dönemde ayrışacaklardır. Bülent Arınç da söylüyor, 'biz muhafazakâr demokratız' diyor. Türkiye'deki demokrasi bloğunu üçe ayırıyorum. *Birincisi* muhafazakâr demokratlar, AKP içindeki bazıları. *İkincisi* Liberal demokratlar; Taraf çevresi ve diğer birçok aydın. *Üçüncüsü* Radikal demokratlar. Ben kendimi ve DTP'yi bu şekilde değerlendiriyorum. Bir de bu blokta yer alan demokratik solu da bu grupta değerlendiriyorum, yani radikal demokratik sol. Kaçtır söylüyorum bu Ergenekoncu sol ile Radikal Demokratik Sol kesin olarak ayrışmalıdır. Daha önce arayış konferansları yapılsın demiştim. Bu konular konferanslarda derinliğine tartışılır. Çatı örgütlenmesi tamamlanmalı. Buna katılanlarla devam edilmeli. Katılmayanlar zaten Ergenekoncu soldur. Eğer Türkiye'de barış ve demokrasinin gelmesini istiyorsak muhafazakâr, liberal ve radikal demokratlar bir araya gelmeli ve birlikte hareket etmeliler. Bu üçü birlikte demokrasi bloğunda bir araya gelmelidirler. Yoksa Ergenekon'a karşı başarılı olamazlar, başarı şansını bulamazlar. Hangi blok kazanacak? Bunu çalışmalar belirleyecek. Burada AKP'ye çağrıda bulunuyorum, ne yapacaklarsa açık olarak halkın önünde yapmalıdırlar. Kendi çözüm önerilerini ortaya koymalıdırlar.

Ben burada Başbakana da sesleniyorum. Eğer Menderes ve Özal gibi olmak istemiyorlarsa demokratik siyasetin önünü açsın. Bu çok önemlidir. Mesela bu konuda İtalya'yı örnek alabilirler. İtalya bu konuda biraz başarılı oldu ama tam değil. Onların halen Berlusconi'leri var. Ama İspanya daha demokratik hale geldi, daha gelişti. Zapetero demokratik siyasetin önünün açılması konusunda başarılı oldu.

Birçok operasyonlar yapılıyor. Meşru savunma çok önemlidir. Bir böcek bile kendini savunmak için çırpınır. Bütün herkes, bütün gruplar için geçerlidir. Sadece gerilla için söylemiyorum, gerilla sivil ayrımı yapmıyorum herkese söylüyorum, DTP için de söylüyorum. Bir gül dahi kendini savunmak için etrafında dikenler oluşturur. Ben daha önceki savunmalarımda da söylemiştim. Benim meşru savunma ile ilgili görüşlerim buradan DTP'den Kandil'e kadar hiç kimse yanlış anlamamalıdır. Doğru anlaşılmalı. Ben meşru savunma derken kendilerini savunmasınlar demiyorum, hatta kendi savunmalarını kırk kat daha da büyütebilirler. Ben barış, diyalogdan bahsederken, meşru savunmadan bahsederken kendi tedbirlerini almasınlar şeklinde söylemiyorum. Böyle değerlendirilmemelidir. Biliniyor, daha önce bu konuda söylediğim şey yanlış anlaşılmıştı. Gerillalar sınır dışına çekilsin derken yüzlerce arkadaşımız şehit olmuştu. Ama ben kendi tedbirlerini almasınlar demedim. Kendi lojistik ve ideolojik çalışmalarını yapabilirler, tedbirlerini alabilirler. Konumlamalarını iyi yapabilirler. Aynı şekilde meşru savunma derken kendi tedbirlerini almasınlar şeklinde değerlendirilmemelidir söylediklerim. Mesela bir çatışmasızlık ortamı olur, artık asker bize saldırmıyor denilir, açığa çıkarlar. O an asker de onları tespit eder ve imha etmek için operasyon yapar, orayı bombalarlar, kafana bindirirler. Hiçbir şeyden haberin yokken bir anda tepende kırk uçak seni bombalıyor ve imha ediyor. Bunlara dikkat edilmelidir.

Meşru savunmayı herkes yapar. Ben öz savunma kavramını bunun için geliştirdim. Her grubun herkesin, kadınların, özellikle kadınların kendilerini savunmaları gerektiğinden bahsetmiştim. Kendi öz savunmalarını geliştirmeleri gerektiğini söylemiştim. Aynı şey DTP için de geçerlidir. Herkes bilinç ve iradeleriyle kendilerini korumalarını bilmelidirler. Kadınlar için de daha önce kendilerini korumalarını bilmelidirler demiştim. İlginçtir, savunma yapmaları gerekenleri de ben savunmak durumunda kalıyorum. Her grup, herkes kendi bulunduğu alanda kendi savunmasını yapar. Ben illahi herkes aynı savunmayı yapsın demiyorum. Diyarbakır Barosu bölgedeki binlerce faili meçhulü araştırmalı, bu konuda bunların açığa çıkarılması için çalışmalar yapmalıdır. Mesela bir hukukçu avukat o alanda binlerce şey ortaya çıkarır. Bu konuda çok önemli büyük savunmalar hazırlar. Son DTP operasyonunda içeri alınanlar var. Biliniyor, iki yüz tutuklu içinde avukatlar da var. Kendilerini savunamazlarsa avukatlık da yapamazlar. Çünkü hukukun siyasi temelleri vardır, hukuk siyasete dayanır, hukukun arkasında siyaset vardır. Hukuku bilmek için siyaseti bilmek gerekir. Siyaseti bilmek, siyaset yapmak için de ideolojiyi çözmek gerekir.

Meşru müdafaayı kimse yanlış anlamasın savunma eksiksiz uygulansın

Ben Cuma ve Cemal'in dürüstlüklerinden, iyi niyetinden şüphe etmiyorum. Murat Karayılan iyi niyetli bir arkadaşımızdır. Örgütün başındadır. Cevap da olmak istiyor, bunun için çaba sarf ediyor. Ancak ne kadarını çözebilir, ne kadarını yerine getirebilir, buradan bilemiyorum. Aynı şekilde Avrupa'daki arkadaş, çalışmalar yapıyor. Ancak çözüm gücü ne kadar derindir, ne kadarını yerine getirebilir buradan bilemiyorum. DTP'nin başındaki Ahmet Türk de aynı şekilde ne kadar başarılı, ne kadar anlıyor, yaş itibariyle de söylüyorum ne kadar yürütebilir, buradan bilemiyorum. Bunların bilinç düzeyleri ne kadar yeterli olabilirler, buradan bilemiyorum.

Hepiniz ciddiyetsiz yaklaşıyorsunuz. Ben bu ciddiyetsiz kişiliği daha önce çözümlemiştim. Bu işlerle uğraşıyorsanız çok ciddi olmak zorundasınız. Mahkemeye verdiğim savunmalarımda gül örneğini vermiştim. Bir bitki bir böcek kendini savunuyorsa bir insan tabi ki kendini savunacaktır. Bir dağ kuşatılıyorsa bu kuşatmayı kaldırmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Hatta daha fazlasını yapmalıdır. Bunlar ciddi olmazsa yüzlerce uçakla başlarına bomba yağdırabilirler. Meşru savunma eksiksiz uygulanmalıdır. Meşru savunma için orada herkes kendi tedbirini kendisi alır. Dağdaki gruplar hepsi otonomdur. O anda çekilmesi gerekiyorsa ne yapılması gerekiyorsa kendi kararını kendisi verir. Kandil bile müdahale edemez. Ne ben ne Kandil bunlara yol gösteremez.

DTP milletvekillerini de zorla ifadeye çağırıyorlar. Bu hukuksuzluktur. Aslında bu bir kuşatmadır. Birkaç yıldır onları içeri almak istiyorlar. Kuşatarak boğmak istiyorlar, onları teslim

almak istiyor. DTP'li milletvekilleri bunları iyi görmelidir, bu oyunlara gelmemelidir. Eğer ifade vermeye gitselerdi onları içeri alırlardı ve bu onursuzluk olurdu. Onları da Leyla onlar gibi içeri almak istiyorlar. DTP milletvekillerinin dokunulmazlıkları var, bunu da kullanarak her türlü tedbirini alsın. Teslimiyeti kabul etmek alçaklıktır.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, "herkes üzerine düşeni yapmalıdır" diyor. Cumhurbaşkanı olarak bunu söylediğine göre bildiği bazı şeyler var. Bu işler öyle basit değil. Benim burada böyle dar bir hareket alanım var. Ama yürümesini biliyorum. Ama sizin çok geniş hareket alanlarınız var, imkânlarınız çok ama yürümesini bilmiyorsunuz. Biz bugüne kadar bir çatışmasızlık sürecini geliştirdik. Daha önce çatışmasızlık için çağrı yapmıştım. Ağustos'un sonuna kadar ben de bir yol haritası açıklayacağım. Ama ben çatışmasızlık derken meşru savunmayı yapmayın demiyorum.

Çözüm ve barış için bir yol haritası açıklayacağım

Ağustos'un sonlarına doğru çözüm ve barış için bir yol haritası açıklayacağımı söylemiştim. Bunun için avukatlarım da geniş bir şekilde hazırlanmalı. Bana her kesimden görüş getirilmeli. KCK'lerden, Avrupa'dan görüş istenmeli, gerekirse oraya gidilir. Bir iki cümlelik bile olsa yeterlidir. Bu konuda Demokratik Toplum Kongresi'nin görüşleri çok önemlidir. Diyarbakır'ın da görüşleri alınabilir. Aydınlara, yazarlara, her kesime gidilir. Onlara "Öcalan bir yol haritası açıklayacak. Siz bu konuda ona ne diyorsunuz? Ondan ne yapmasını bekliyorsunuz?" diye sorulur. Belki içlerinde önemli mesajlar veren çıkar. Talabani ve Barzani'ye benim bu görüşlerim bir mektup haline getirilip iletilebilir. Onların da görüşleri alınmalı. Avukatlarım bu iki ayda çok kapsamlı çalışmalar yapmalı. Temmuz'un ortalarına kadar olsa veya sonlarına kadar beni bilgilendirseler iyi olur. Ben, çözüm ve barış için bir yol haritasını açıklayacağım, bu kamuoyuyla paylaşılır. Basın toplantısı yapılır, görüşlerim aktarılır. Bu görüşlerimi devlete de sunacağım. Ben bunları yaparken ta 1921 Anayasasını esas alıp buradan başlatacağım. Devlet içinde bu güne kadar çözümün önünde engel olan kimdir? Diye soracağım. Bugüne kadar devlet içinde monolitik, şovenist, faşist kesimler çözümün önünde engel oldu. Ben bunları açıklarken açıkça söylüyorum; o tarihten bugüne kadar çözüme engel olanlardan hesap soracağım. Bunu burada açıkça söylüyorum. Bu açıklayacağım yol haritasından sonra bazı adımlar herhalde atılır. Eğer atılmazsa demokratik çözüm gelişmezse ben Kürtlere diyeceğim ki olmadı. Bunlar çözüm istemiyorlar. Bunlar bugüne kadar sorunu çözmediler, bundan sonra da monolitik, şovenist, faşist politikalarına devam edecek. AKP'yi de deşifre edeceğim.

Kürtlere de siz bunlara karşı ne yapacaksanız kendiniz yaparsınız, kendi kararınızı kendiniz alırsınız, diyeceğim. Ben burada bu koşullarda kimseyi yönetemem. Ondan sonrası için ben sorumlu değilim. Kendi direnişlerini ne kadar genişletirler bilemem. Bundan ben sorumlu değilim. Kimse bundan dolayı da benden karar aldırmasın. Biliniyor, daha önce de bazı kararları benim almam istendi. Benim üzerime kaldı. Hayır, ne yapılacaksa ne karar verilecekse kendileri karar verir. Daha önce bir geri çekilme kararı almıştım, yüzlerce arkadaşımız şehit düşmüştü. Kimse benden böyle bir şey beklemesin. Çatışmasızlık sürecinde en iyi nasıl konumlanacaklarına kendileri karar verir. Ben burada manevi bir şahsiyetim. On bir yıldır barış için çalışıyorum. Bana çok misyon biçiyorlar, biraz da abartarak önder olduğumu söylüyorlar. Benim burada içinde bulunduğum koşulları bilmiyorlar mı? Ben burada yönetemem, onlar kendi çalışmaları için önderlerini belirlerler.

Bu Ağustos'a kadar bu iki üç aylık süre içinde Demokratik Toplum Kongresi de Diyarbakır'da sürekli hareket halinde olur. Sürekli toplantılar yapar, kararlar alır, açıklamalar yapar. Sürekli çalışmalıdır. Belki bir iki hafta ara vermeler olabilir ama bu sürede de komisyonlar çalışır. Evet, sürekli hareket halinde olmalıdır. Tarihi bir süreçten geçiyoruz. Herkes sorumlu davranmalıdır. Bir iki hafta ara verilse bile bu arada da komisyonlar şeklinde çalışmalarını sürdürürler. Diyarbakır halkının da görüşleri alınır. Madem ki orada yüzde yetmiş oy alınmış, Belediye sende diğer kurumlar her şey sende o halde kendi görüşünü de açıklarsın, karar altına alırsın. Demokratik Toplum Kongresi, diğer illerden, diğer kurumlardan görüş alır, hepsinin görüşünü alır. Demokratik Toplum Kongresi'ni bir bayan bir erkek yürütebilir. Diyarbakır'a gidilir Leyla ve Hatip'le konuşulur. Leyla ve Hatip Demokratik Toplum Kongresi'ni toplar, toplayabilir, çalışmalarını yürütebilirler. Ben onlara rica mihnette etmiyorum, illa onlar olsun da demiyorum. Neden Hatip ve Leyla diyorum? Çünkü halk onlardan bir sorumluluk bekliyor. Onlar olursa halk moralize olur. Eğer yapmayacaklarsa, olmuyorsa bu işi yapabilecek bir bayan ve bir erkek yürütür.

Devlet katında bazılarının dediği gibi 'eğer bir çözüm olacaksa da muhatapsız bir çözüm gelişmeli' yaklaşımı olmaz. Olmaz öyle bir şey, o şekilde barış gelişmez.

Ben CHP'nin tamamı karşıdır demiyorum. CHP içinde bu sorunun çözümünü isteyen kesimler de var. Bu dönemde ayrışma olacaktır. Ergenekon'u savunanlar ile demokrasiyi savunanlar arasında bir ayrışma olacak. MHP içinde de çözümü destekleyenler olabilir.

Irak ve Suriye'deki Kürtler de KCK tipi yapılanmalarını demokratik örgütlülüklerini geliştirebilirler. Ermeni ve Süryanilere de sesleniyorum, onlar da demokratik örgütlenmelerini, demokratik komünlerini geliştirebilirler. İran'daki idamdan kaçanlar, sürgünler için Bradost Bölgesinde bir kamp kurulabilir. Bunu daha önce belirtmiştim.

Şeyh Sait provokasyonuyla birlikte Kürtleri de tasfiye ettiler

Kurtuluş Savaşı sırasında üç kesim vardı. Bir kesim Solcular-Komünistler, bir kesimi İslamcılar, diğer kesimi de Kürtlerdi. Komünistler, Kurtuluş Savaşı'na destek verdiler. Mustafa Suphi, arkadaşlarıyla Türkiye'ye destek için geldiler. Said-i Nursi, Mehmet Akif onlar Kurtuluş Savaşını desteklediler. Kürtler de Kurtuluş Savaşı'nda aktif rol oynadılar. Mustafa Kemal Diyarbakır Silvan'a gidip

orada bir müddet kaldı. Koçgiri isyanı pek sorun olmadı, uzlaşı oldu. Sonra Şeyh Sait provokasyonu oldu. Bu kesimler hep birlikte Kurtuluş savaşını yürüttüler. Mustafa Kemal de Kurtuluş Savaşı'nda önderdir. Mustafa Kemal bu üç kesim arasında uzlaşı ve dengeyi sağlamıştır. Kurtuluş Savaşı'nda bütün bu kesimler uzlaşma halindedir. Bu uzlaşının metni de 1921 Anayasasıdır.

Mustafa Kemal, Kürtlere karşı değildi. Kürtlere muhtariyetin verilmesi fikrindeydi. İngilizler, Mustafa Kemal'i, Türkiye'yi kendi çizgisine getirmek, kendi kontrolünde tutmak için, bu üç kesimin de daha sonra tasfiyesini sağladı. Said-i Nursi, Mehmet Akif onlarla, bazı provokasyonlarla İslamcıları tasfiye ettiler.

Menemen Olayı, daha sonra ikinci aşama olaylarındandır. Mustafa Suphileri denizde boğdular. İslamcıları tasfiye ettiler. Şeyh Sait provokasyonuyla birlikte Kürtleri de tasfiye ettiler. Anti Komünizm, anti İslamcı, anti Kürtlüğü geliştirdiler. Şeyh Sait olayında Fethi Okyar başbakandı. "Ben Kürtlerin üzerine yürümem" dediği için hemen başbakanlıktan düşürdüler, yerine İnönü'yü getirdiler. Böylece Mustafa Kemal'in etrafını kuşattılar. İzmir suikastında Mustafa Kemal, generalleri sorumlu tuttu. Mareşal Fevzi Çakmak vardı. İdam verileceği gün bütün paşalar sivil kıyafetlerini giyerek mahkemeye gittiler. Bu, Mustafa Kemal'e büyük bir mesajdı; "Sen bizi asarsan, yok edersen biz de seni yok ederiz" diyorlardı. Tabi bu arada karşılıklı birkaç idam gerçekleşti; Cavit, Behice Ariç onun en yakın ve çocukluk arkadaşıydı. Mustafa Kemal'in etrafını iyice kuşatarak onu Çankaya'ya hapsettiler. Mustafa Kemal, onların gücünü gördükten sonra onlarla uzlaştı. Mustafa Kemal'in iki önemli denemesi var. İkisinde de başarılı olamadı. Kürtlere muhtariyet vermek istedi, bir de bir parti denemesi yaptı. Serbest Cumhuriyet Fırkasını biliyorsunuz Fethi Okyar'a kurdurttu, içinde Mustafa Kemal'in kız kardeşi de bulunuyordu. Menemen olayıyla birlikte denemesi de başarısız oldu.

Bunlar İngiltere'nin etkisiyle hareket ediyorlardı. İçinde Almancı kanat da vardı. Bunlar laikliği de yanlış yorumladılar. Kemalizm'i anayasaya koydular. Mustafa Kemal, bunlara, Kemalizm'e de karşıydı. Aynen Marks'ın kendi dönemindeki Marksizm'e karşı olması gibi. Bunlar kendi dışındaki herkesi, birçok kültürü, dili, azınlıkları, tarihi yok ettiler. Kendilerinden başka her şeyi düşman gördüler. Recep Peker, o dönemde Mussollini İtalya'sının kanunlarını çevirtip getirdi. Mustafa Kemal bunu istemiyordu ama gücü yetmedi, bunlar karşısında başaramadı. İnönü aldı götürdü. İnönü başbakandı. Onlardan birisini dışişlerine atadı. Fevzi Çakmak'ın da bu kadar süre görev başında kalmasının nedeni bundandır. Böylece kontrolü sağladılar.

Türkiye'de Ergenekon halen güçlüdür

Burada anlaşılması gereken şudur; 1925-45 arası İngiltere'nin mutlak hakimiyeti geçerlidir Türkiye üzerinde. 1945'ten sonra Amerika ve İngiltere'nin ortak hâkimiyeti kurulmuştur. Ta 5 Kasım 2007'ye kadar. 1940'larda bazı paşalar Alman yanlısı kanattı. 1944'te Almanya'nın savaşı kaybedeceği anlaşılınca 16 subay Amerika'ya eğitim için gönderildi. Amerikan hâkimiyeti gelişti. 1952'de de Türkeş Amerika'ya Özel Harp eğitimi için gönderildi. Amerika'ya gönderilen özel harpçıların hepsinin eğitim masrafları Amerika tarafından karşılandı. Bu özel harpçılar, 6-7 Eylül olaylarını provoke ettiler. Menderes de gösteri düzenlenmesini istiyordu ama kontrolden çıktı ve provoke edildi. Menderes de daha sonra biliyorsunuz idam edildi ama niçin idam edildiğini bile bilmiyordu. Talat Turhan'ın birkaç kitabı var bu özel harpçılarla ilgili. Bunların geçmişinin derin olduğunu belirtiyor. Amerika, birçok ülkede Rusya'daki komünizm tehlikesine karşı kurdurduğu bu özel harp dairelerini 1980'lerde tasfiye etti. Yunanistan'ınkini tasfiye etti. İtalya'dakini kısmen tasfiye etti. İtalya'daki özel harpçılar içerisinde Cossiga, Andronico onlar vardı. İtalya, kısmen temizlendi bunlardan. Halen Berlusconi'leri var. İspanya'da da temizlendi.

Türkiye'de de bunlar, özel harpçılar-Ergenekon, halen de güçlüdür. Yüzde yetmiş halen ordu içerisinde ve bürokraside güçlüdür deniliyor. Doğrudur, Hilmi Özkök dört tane darbeyi önlemiştir. Hilmi Özkök kendi döneminde kendi yemeğini kendi evinden getiriyordu zehirlenmeye karşı. Uçağa ve denizaltıya tek başına binerek cesaret gösterisi yapıyordu. Mustafa Balbay'ın günlüklerinde Hilmi Özkök için "biz doksan dokuzuz o bir, bize karşı ne yapabilir, dayanamaz" diyordu. Burada herkes Hilmi Özkök'e karşı, Hilmi Özkök tek başınadır. Aynısını Mustafa Kemal'e de yaptılar, o da tek başınaydı. Hilmi Özkök'ün bu tutumu, 60 yıllık darbe geleneğinin bozulması demektir. Hilmi Özkök, burada "siyaset rolünü oynamalıdır" diyordu. Orduyu siyasete karıştırtmayacağım, diyordu. Yani Hilmi Özkök burada hukuk ve siyaset rolünü oynamalı diyor, ordu siyaset ayrımını yapıyor. Mustafa Kemal de siyaset ve orduyu birbirinden ayırmıştı.

Ama siyaset rolünü oynamadı, oynamıyor. AKP ilk beş yılında Hilmi Özkök'ün bu tutumundan yararlanarak onu istismar etti. Ancak Ergenekon kendisine dokununca Amerika'ya şuraya buraya koştu. Yardım istedi. Sonra Ergenekon'a yöneldi. Karadayı'nın sözleri var, "ben Mesut Yılmaz'a iktidarı altın tepside teslim ettim ama değerlendiremediler". Benzer şekilde Kıvrıkoğlu da aynı şeyi Ecevit'e yapmıştır. Karadayı ve Kıvrıkoğlu da bazı şeyleri biliyordu. Onlar da kısmen adım atılmasından yanaydı. Onlar Hilmi Özkök'ten hemen önceydi, onların tavrı olmasaydı, yol açmasalardı Hilmi Özkök de bu şekilde davranamazdı.

Türkiye'de Demokratik Anayasacılar olarak bir girişim başlatılabilir

İspanya'da demokrasi karşıtı rejime karşı mücadele edenler kendilerini ne olarak adlandırmışlar biliyor musunuz? Demokratik Anayasacılar olarak. Türkiye'de de buna benzer Demokratik Anayasacılar olarak bir girişim başlatılabilir. İspanya'da bu mücadele sayesinde İspanya'da demokrasi gelişti. Zapatero ile birlikte daha da derinleşti. İspanya Avrupa'nın en demokratik ülkelerinden biri haline geldi. Kürtler, DTP, sosyalistler; bu üç grup bir araya gelip Demokratik Cephe'yi oluşturabilir. Tıpkı İspanya'daki gibi. Kendilerini Anayasal Demokratlar olarak nitelendirip bir demokrasi gi-

rişimi başlatabilirler. Bunların karşısındakileri de ulusalcı, milliyetçi, faşist çizgi olarak nitelendiriyorum. Bunları bürokratlar, askerler, CHP ve MHP temsil ediyor. Ulusalcılar bugün beyaz Türkler dediğimiz kesimdir. Ulusalcı, milliyetçi, faşist çizgi askeriyede, bürokraside ve sivil alanda çok güçlüdür. En çok sivil alanda örgütlenmişler. Şu an bunların bir kısmı tutuklanmış olsa da gücünü koruyor. İşte Dalan onlar Amerika'da. Bunlar zemin yokluyorlar. Fırsatını bulurlarsa iktidarı ele geçirirler. İktidarı ele geçiremeyeceklerini anladıkları zamanlarda da kaos oluştururlar. Demokratik Cephe başarılı olursa ulusalcı, milliyetçi, faşist cephe zayıflar. Aksi halde Amerika biraz destek verirse bunlar darbe de yaparlar. Ben, orduda herkes böyledir demiyorum. Orduda bunları bilen, çözüm isteyen kişiler var. İşte Hilmi Özkök, siyasi alan açılsın diyor. Deniz Kuvvetlerinden emekli Salim Dervişoğlu onlar konuyu biliyorlar, anlıyorlar. Ama bunlar zayıf. Özellikle bu son dönemde Almanların CHP üzerinde çok etkili olduklarını da unutmamak gerekir.

Meşru savunma evrensel bir hukuk ilkesidir

Başbakan'a söylüyorum; siz her türlü yetkiyle donatılmışsınız. Elinizde her türlü yetki var. Ben daha önce de size mektup göndermiştim. Burada çözüm için elimden geleni yapıyorum. Siz, eğer bu sorunu çözemezseniz sonunuz diğerleri, Menderes, Özal gibi olur. Sayın Başbakan, bu sorunu çözebilirsiniz. Tayin edici kritik rol alabilirsiniz.

1 Haziran'a kadar çatışmasızlık kararı alınmıştı. Bu PKK'nin kendi kararıydı. Bu dönemde yoğun operasyonlar yapılıyor. Meşru müdafaayı kimse yanlış anlamasın. Eğer kendinizi koruyamıyorsanız neden dağa çıktınız, ne işiniz var? Eğer kendini koruyamazsan böyle ölüp gidersin. Ama kendini savunmasını biliyorsan üstüne geleni sen yok edersin, bu da senin bileceğin iş. Her gerilla grubu otonom bir birimdir. İnisiyatif almalıdır, o anda ne yapacağına kendisi karar verir. Kimse bu konuda beni yanlış anlamasın. Biliniyor, daha önce yanlış anlamışlardı. 2002'de İsmail Beşikçi onlar benim için "Apo teslim olmuş" diyorlardı. Tabi onlar anlamıyorlardı. Ben meşru müdafaa derken hiç kimse savunmasız kalsın demiyorum. Meşru savunma evrensel bir hukuk ilkesidir. Dağda bir kuşatma olduğu zaman sen de bu kuşatmayı dağıtmak için her türlü savunmayı yaparsın. Hatta sen de saldırırsın. Bana burada görevliler belirtti, hatta biz dışarıdayken de bize bu yönlü dolaylı yoldan mesaj ilettiler. Burada benimle görüşen bir yetkili; "bizim içimizde de süreci provoke etmek isteyenler çıkabilir. Gerçek bir barış niyeti olduktan sonra sizler sonuna kadar meşru müdafaa hakkınızı kullanabilirsiniz." dedi. Bana bunu burada rütbeli bir asker söyledi.

Demokratik Toplum Kongresi'nin Daimi İcra Kurulu kurulabilir. Sürekli hareket halinde olur. Bu aralıksız çalışır. Onlarca komisyon kurulur. Tutuklamalar olunca yerini yenileri doldurur. Beş kişi tutuklanırsa yerine on kişi gelir. On kişi tutuklanırsa yerine yirmi kişi gelir. Yine tutuklanırlarsa yerlerine yüzlercesi binlercesi gelir. Süreç halka iyi anlatılmalı. Ayrıca halkın arasına bolca kadro gönderilebilir. Hem barışa ilişkin çalışmaları anlatırlar hem de barış sürecini provoke edecek oyunlara gelmemelerini anlatmalılar. Demokratik Toplum Kongresi'ne herkes katılsın; Şerafettin Elçi, Melik Fırat, hatta Sertaç Bucak onlar katılsın. Altan Tan ve onun gibi diğerleri de katılsın. Aleviler kurultay yapıyormuş, tartışıyorlarmış, bu yetmez. Gelip orada görüşlerini dile getirsinler. Onlara katılmaları için gidilip çağrı yapılır. Öyle gidip sağda solda ne idüğü belirsiz konuşmalar yapacaklarına gelip ne söyleyeceklerse burada halkın içinde söylesinler. İsmail Beşikçi'ye de gidilip çağrılabilir; "bu sorun hakkında çözüm önerin nedir İsmail?" diye sorulur. Çözüm projeleri ne ise onları söylesinler. Bunların bana Temmuz ortalarına doğru sonuçları iletilmeli.

Demokratik Siyaset Akademileri mutlaka kurulmalı

Daha önce de söylemiştim, Demokratik Siyaset Akademileri mutlaka kurulmalıdır. AKP'nin bile üç yüz tane var. Siz bir tane kurmayı bile beceremiyor musunuz? Bunlar anlamıyor ya da anlamak istemiyor. Bölgede başka sorunlar da var. DTP bunları da çözmelidir. Siyasetçinin bir görevi de toplumdaki sorunları çözmektir. Toplumdaki mikro sorunlara karşı mikro çözümler üretmektir. DTP bunlara dikkat etmeli, bunlarla ilgilenmelidir. Sorunların çözümü için onlarca heyet falan gönderilebilir. Bu tip sorunlarda barış aracılığı yapmalıdırlar. Hatta bizim köyde bile komşu aileler arasında birbirine düşen birçok aile var. Gidip bunları gidermeliler. Ben savunmamda on iki tane toplumsal sorundan bahsettim. Bunlar önemli tespitlerdir. Bunlar toplumda kangren haline gelmiş ve çözülmesi gereken sorunlardır. Bunlar tartışılmalı ve bunlara çözümler üretilmelidir. Ben söylüyorum anlamıyorsunuz, bir şey bilmiyorsunuz, beceremiyorsunuz. Eğer siyaset yapmasını bilmiyorsanız siyaset yapmayacaksınız.

Gandhi

Cumhurbaşkanı'na yargı yolunu açanlar, milletvekillerini çok rahat tutuklayabilirler, hapse atabilirler. Cumhurbaşkanı'na yargı yolunun açılması da öyle tek kişinin işi değil. Haso, Hüso'nun işi değildir. Cumhurbaşkanı'na dava açan kişi bunu göze alıyorsa bu öyle tek başına yaptığı bir iş değildir. Arkasında çok büyük bir güç var. Bunu iyi anlayıp iyi anlatmak gerekir. Siyaset soluk soluğa yapılması gereken bir iştir, öyle Haso, Hüso'nun işi değildir.

Bir yandan operasyonlar yapılıyor. Bir yandan DTP'yi boğmak istiyorlar; dokunulmazlığı olan milletvekillerini bile tutuklamaya çalışıyorlar. Bir yandan Cumhurbaşkanı'na yargı yolu açılıyor. Ben burada elimizi çabuk tutmamız gerektiğini söylüyorum. Madem tarihi bir süreçten geçiyoruz o halde herkes üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmelidir. Ama bir yandan operasyonlar yapılır, dağdakileri imha etmeye çalışırsanız, bir yandan da DTP'nin üzerine gidilirse bu işi çözemezsiniz. Siz milletvekilini bile tutuklamaya kalkarsanız o milletvekili de ya yurt dışına gider ya da dağa gider. Bunu ben söylemiyorum Ahmet Türk onlar kendileri söylüyor.

Siz Kürtlerin siyasi alanını bile kısıtlarsanız, operasyonlar da devam ederse, halkın üzerine bu kadar giderseniz, zaten iki yüz kişiyi tutukladınız, Kürtler de kendilerini savunmak için genel savunma'ya giderler. O zaman her taraf kan içinde kalır. Sayın Başbakan biz bölgeye iki milyar yatırım yaptık diyor. Siyasi sorun çözülmeden ekonomik sorun çözülmez, o paraya da yazık. Önce siyasi sorunun çözülmesi lazım. Türkiye'de iki yol var: Ya demokratik çözüm gelişir ya da mevcut çatışmalı durum devam eder.

Kürtler gayet tabi barışa hazırdır, Kürtler barış istiyor, devlet bir şeyler yapmıyor değil, yapıyor, yapmaya çalışıyor. Cumhurbaşkanı "herkes üzerine düşeni yapmalı" diyorsa, bunları boşuna söylemiyor. Herkes bunları iyi anlamalı. Yol haritası bunun için önemli. DTP hemen bir çözüm paketi hazırlayıp Cumhurbaşkanı'na sunabilmeliydi. Değişik çevrelerin herkesin görüşlerini de alarak Cumhurbaşkanı'na sunabilmeliydi. Cumhurbaşkanı'na ancak bu şekilde yardımcı olunabilir. Cumhurbaşkanı bu kadar işin içinde tek başına senin sorununu çözemez ki! Cumhurbaşkanı'nın yetkileri sınırlıdır. Sen yardımcı olmalısın. Asıl görev başbakanındır. Sen çözümüm budur, diye sunacaksın ki onlar da değerlendirsinler. Yoksa kimse bir şey yapamaz, sen yapacaksın. Ben burada üzerime düşeni yapıyorum. On beş yıldır çözüm için elimden geleni yapıyorum. Ama benim burada imkânlarım sınırlıdır.

Cevat Öneş, Cumhurbaşkanı'nın açıklamalarının bir konsept dahilinde söylendiğini, Sayın Öcalan'ın da bu ortamı iyi değerlendirebileceğini, yönlendirebileceğini, gerillaları sınır dışına çekerek bundan yararlanabileceğini belirtmiş. Sınır dışına çekmek, olmaz!! Böyle şey olmaz. Ben barış için daha ne yapayım? Daha önceki geri çekilmede yüzlerce arkadaşımızı kaybettik. Bu işler böyle gelişmez. Ben çözüm için gerekli şeyleri sunuyorum zaten.

Barışa bir şans tanı

Türkiye'nin Irak'la ve Güneylilerle iyi ilişki geliştirmesi her tarafı rahatlatır. 1 Haziran'a kadar PKK bir çatışmasızlık kararı almıştı. Bu PKK'nin kendi kararıydı. Sürekli bilerek operasyonlar yapılıyor. Yapma bu operasyonları, üzerlerine gitme, senin dağda ne işin var? Barışa bir şans tanı. Bu kadar gencin bu şekilde ölümüne sebebiyet veriyorsun. Bir yandan İran'ı üzerlerine saldırtıyorlar bir yandan Irak'la işbirliği yapıyorlar. Bir yandan operasyon yapıyorlar. Üzerlerine gelirlerse her türlü meşru savunmasını yapacaktır. Sana saldırana, seni imha edene sen de saldıracaksın sen de imha edeceksin. İster İran, ister Suriye ister Türkiye kim olursa olsun seni yok etmek isteyeni sen de yok edeceksin. Siz bu kadar üzerlerine giderseniz onlar da saldıracaktır bu da onların bileceği iş. PKK'ye de şunu söylüyorum: Durumu iyi değerlendirebilirler, meşru müdafaalarını sonuna kadar yapabilirler. Gerilla her türlü meşru müdafaasını yapar. Nicel, nitel bütün hazırlıklarını yapar. Kendini hazırlar.

Bu tip şeyler gelişebilir. Bu Zaman gazetesi çevresi süreci provoke etmek istiyor. Çünkü kendini tehlikede hissediyor, çözüm gelişirse elindeki şeylerin gideceğini düşünüyor. Bu tarz engeller çıkar. Beni de biliyorsunuz burada zorla yere çökerttiler. Mahkeme kararıyla bana on bir defa hücre cezası verdiler. Barış ve çözüm gelişirse Cumhuriyet demokratikleşir, demokratik cumhuriyete dönüşür. O zaman faziletli bir cumhuriyet olur. Türkiye bundan kaybetmez, hiç kimse bundan kaybetmez. Bilakis Türkiye büyük kazanır. Türkiye kendi Kürt sorununu çözerse Ortadoğu'da bir model haline gelir. Türkiye'de Kürt sorunu çözülürse bu diğer devletlere de örnek olur. Çünkü sorunun ve çözümün kökü burasıdır.

GAP İsrail projesidir

Başbakan hakkında çok fazla konuşmak istemiyorum aslında. Ama bu yapılan monarşide bile –ki tek kişinin yönetimidir- oligarşi de bile yapılamaz. Sen, halkın seçtiği parlamentoyu hiçe sayıyorsun. İki kişi oturup bütün bu iradeleri hiçe sayarak halkın kaderi hakkında karar veriyorsunuz. Bu diktatörlüktür. Bunu bana yutturamazsınız. Bunu hiçbir şeyle açıklayamazsınız. "Tarihi bir dönüm noktasıdır" diyor Erdoğan, bunu halkına açıklamak zorundadır. Bunun sorumluluğu altındadır. Kendi hükümetini ve parlamentoyu hiçe sayarak oturup kararlar alamazsın. Bu diktatörlükte bile yoktur. Ben orada ne konuşulduğunu tahmin ediyorum, büyük bir sır da değil bizim için. O görüşmede Kürtleri pazarlık konusu yaptılar. Erdoğan Kürtleri pazarlık konusu haline getirdi ve Kürtlere operasyon yapabilirsin, dedi. Benim üzerimden pazarlık yürütüyorlar. Öyle sanıldığı gibi bağımsız falan da değiller. Bu ülkede insanlar pek çok şeyi anlayamıyorlar. Anlayamayınca da çözemeyince de doğru mücadele veremiyorlar.

Ergenekon'un geçmişi aslında çok eskilere gider. Üç ayrı dönemi var: Biri 1905'ten 1918"e kadar olan dönem. Bu dönemde İttihat Terakki var, ardından 1920-25 arasında Cumhuriyetin kurulduğu dönemde bir özgürlük ihtimali vardı. Kurtuluş Savaşı dönemidir. 1921 Anayasası vardır. Ancak Mustafa Kemal'in etrafını kuşattılar. İkinci dönem

1925'ten 1944'e kadarki dönemdir. İki Dünya Savaşı dönemi de yaşandı. Bu dönemde ABD ve İngiltere politikaları izlendi. Üçüncü Ergenekon 1944'lerden 2007'ye kadar geldi. Erdoğan'ın ABD görüşmesi ardından ABD Ergenekon'dan desteğini çekti. Bütün ülkelerde özel harp daireleri tasfiyeye gitmişti ama Ergenekon'un tamamen tasfiye edildiğini düşünmek yanlış. Aslında AKP'nin de Ergenekon'u vardır. CHP'nin de MHP'nin de Ergenekon'u vardır. Kürtlerin de Ergenekon'u vardır. Ergenekon sanıldığı gibi sadece ordunun içinde değil, sivil Ergenekon da vardır ve sanıldığından daha güçlüdür bu adamlar. Türkiye'de Adnan Menderes niye asılacağını bilmiyordu. Deniz Gezmişler asıldı ama neden asılacaklarını tam olarak bilmiyorlardı. Muhsin Yazıcıoğlu da öldü, niye öldürüldüğü de bilinmiyor. Bunları çok ustaca yapıyorlar. En az on kez bana da suikast planları yaptılar. Aslında beni de ortadan kaldırmak istiyorlardı. Benim ölümüm onlar için yaşamımdan daha tehlikelidir. Bu yüzden bugün buradayım.

Bunların arkasında İngiltere ve İsrail sermayesi var. İsrail, çıkışından beri bizimle uğraşıyor. Beni, kendi çıkarlarına karşı bir çıkış olarak görüyorlar. 1980'lerde Kenan Evren bir röportajında 'işte bizim GAP projemiz var, Apo'nun nesi var?" diyordu. Ben o dönem GAP projesini inceledim. Buradan bir kanalla suyu direk Harran'a götürüyorlardı. Ben o zaman düşünüyordum. Etraf bu kadar kurakken niye Suruç, Bozova, Viranşehir hatta Mardin değil de suyu tek bir kanalla Harran'a götürüyorlar. Biliyorsunuz Harran Yahudiler için önemlidir. İbrahim'in kardeşi Harun'un isminden geliyor. GAP, İsrail projesidir. Onu direk Doğuş Grubu'na yaptırdılar. Arkasında Yahudi sermayesi vardı. Citibank, Garanti. Enka Koç grubu daha önce orda geniş topraklar almıştı. Topraklarına her yıl yeni topraklar katıyor. İşte o kırk dört yıllık sınır-mayın meselesinde de kim ne derse desin bunların istediği olacak. Hiç öyle muhalefet falan demesinler. Toprakları Kürtlerin ellerinden alacaklar. Bunlar halklara hep böyle yapıyor. Halkları dilenci durumuna düşürüyorlar. Namus, töre falan diyorlar aslında en büyük namussuzluk budur. Kürtleri Türkiye'nin dört bir yanında on dört yaşlarındaki kızlarını ırgatlığa mahkûm ediyorlar, ırgatlığa da razılar o bile ellerine geçmiyor. Biz bütün bunları açığa çıkarıyoruz. Onun için beni sevmiyorlar.

"Siyasal çözüm için yaptığımız bir sürü şey var. Gandhi Gandhi diyorlar ama Gandhi'nin barış için yaptığının on katını Kürtler ve barış için biz burada yaptık. Ben burada barışın yolunu açmak için nefes nefese bir mücadele yürütüyorum. Bunun büyük baskısı altındayım. Neredeyse geceleri uyuyamaz oldum. Halkın çok çalışması ve uyanık olması gerekiyor"

İsrail daha baştan beri kendisi için beni bir tehdit ve tehlike gördü

Bunlar AKP ile mutabakata varmışlar, müthiş bir şekilde planlı geliştiriyorlar. İşte Arap emirlikleri de büyük topraklar satın alıyor petrol sermayesi üzerinden. Onlar Saadet Partisi üzerinden etkili olamaya çalışıyorlar. Bu şirketlerin ismi Türk, sermaye Türk gibi görünüyor, her şey yüzde yüz yerli görünüyor ama tamamen yabancı sermayeye bağlılar, bugün de bunlar görünüyor. Binlerce dönüm araziyi bu şirketler aslında onlar adına kapattılar. Benim Urfalı oluşum, mücadeleyi bu bölgede 1980'lerde geliştirmemiz üzerine iki taraftan hem İsrail hem de Araplar üzerimize geldiler. İsrail daha baştan beri kendisi için beni bir tehdit ve tehlike gördü. Urfa seçimleri, Urfa'nın bu perişan hali de bu yüzdendir. Geleneksel Araplar Saadet Partisi üzerinden Urfa Belediyesi'ni kazandılar, etkili olmaya çalışıyorlar. Bu son seçimde de bu gelişme kendini gösterdi. AKP öyle sanıldığı gibi İslami bir parti de değil. AKP Müslümanların Evangelist'idir; Hıristiyanlığın kabul ettiği İslamiyet anlamında söylüyorum. Biliyorsunuz Avrupa ve Amerika'da da Evangelistler var. Saadet Partisinin Müslümanlığı Arapların geleneksel İslamiyetidir ve bu İslamiyet biraz ötelenmiş, dıştalanmıştır, şu an kabul görmüyor. Saadet Partisi'nin Müslümanlığı bu nedenle biraz kenara itildi. AKP'nin İslamiyeti İsrail ve ABD tarafından onay görmüş evangelist bir İslamiyet anlayışıdır. Ama her ikisi de Kürtlere karşıdır, ikisi de Kürtlerin topraklarını ellerinden almaya çalışıyor.

Barış için mücadele etmek zordur

Barış mücadelesi çok ciddiyet ister, eylemlilik ister. Yalnız teorik yaklaşımlar yetmez. Ben buna ilişkin son çözüm önerisi üzerinde yoğunlaşıyorum. Bunu yakında büyük bir hızla yazmaya başlayacağım. Bunu hem hükümete, hem orduya hem KCK'ye ve Kürt halkına sunacağım. Şimdi çok fazla söylemek istemiyorum ama tarihi sorumluluğum gereği son bir çaba olarak bunu hayata geçireceğim. Aslında ben bu barış mücadelesini on beş yıldır üzerimdeki bütün baskıya rağmen soluk soluğa sürdürüyorum. Özal'ın cesaretine cevap olmaya çalıştım. O dönem biraz bunları anlamaya çalıştım. Aslında sadece Özal değil ordu içinde de bize birtakım haberler geliyordu. İşte "çatı çökerse hepimiz altında kalırız, herkes barışıyor, dünya barışıyor biz niye barışmayalım. Türkler ve Kürtler tarih boyunca bir arada yaşamışlar, bin yıllık bir kardeşlik var, bunu yok etmeyelim. Her şeye rağmen halklar karşı karşıya gelmedi." Ben bütün bunları önemsedim.

Ben bu savaşı on beş yıldır sınırlıyorum. Aslında '93'lerden beri ateşkes süreçleriyle bunu yaptık. Yoksa gerilla çok farklı eylem ve savaş geliştirebilirdi. Aslında ordu içinde de Karadayı, Kıvrıkoğlu ve Özkök'ün yaklaşımları siyasetin önünü açmak yönündeydi. Biz buna hep şans verdik, üzerimize düşeni yaptık. Bugün de şans veriyoruz. Ancak eğer bunu doğru değerlendirmez, bunu tasfiye için bir araç haline getirir, yeniden işte bunlar güçsüz düşüyor, çözülüyor, şöyle ezeriz, bitiririz, "bulup yok ederiz" derlerse ben de Kürt halkına diyeceğim ki; "başınızın çaresine bakın, barış olmuyor. Bundan sonra buradan benim yapabileceğim bir şey yok. Fiziksel olarak da koşullarım uygun değil,

hukuki olarak da siyasi olarak da buradan bir örgütü yönetmem mümkün değil. İşte 1 Eylül'den sonra hala "giderim, arar, bulurum, yok ederim" dersen bu savaş gelişir. Bunun artık kenti kırı, ovası, dağı, sınırın ötesi berisi kalmaz. Ben PKK için de o zaman şunu söyleyeceğim. Kendi kararlarınızı kendiniz alın. Örgütünüz, yönetiminiz var, nasıl bir savaş geliştireceğinize kendiniz karar verirsiniz. Diyarbakır'da da toplanıyorlar. Bundan sonra kendi kararınızı kendiniz alırsınız. Eğer farklı bir barış çözümünüz varsa bunu da kendiniz yaparsınız. Bunu bir sosyolog olarak söylüyorum, bir sosyal bilimci olarak tespit yapıyorum. Bu bilimsel bir tespittir. Ben neler gelişebileceğini söylüyorum. Tamamen yok da edebiliriz, işte Tamiller gibi bunları ortadan kaldıracağız da diyebilirler, böyle de olabilir. Ama aksine gerillaya güçlü katılımlar olur, sayıları elli bine varır. Eski kadroları vardır, orta dereceli kadroları vardır, genç kadroları vardır. Güçlü bir çıkış gerçekleştirirler. Ben bunu daha önce de sorgudaki generallere de ifade etmiştim. Böyle de olabilir öyle de olabilir.

Gerillaya da söylüyorum. Dağa çıkarsan savaşmayı bilmiyorsan ölürsün, bundan tamamen sen sorumlusun. On beş yıldır Gandhi'yi solda sıfır bırakacak şekilde barış mücadelesi veriyorum, ama olmazsa sizler de varlığınızı ve özgürlüğünüzü koruma mücadelesini vermelisiniz. Vermezseniz ölürsünüz. Amaç varlıklarını ve özgürlüklerini koruma olmalıdır. Bu artık Kürtler için bir varoluş ve öz savunma savaşıdır.

Ben 1 Eylül'e ilişkin çözüm önerilerimde yoğunlaşıyorum. Buna yönelik yazdıklarımı barışın geçmişini de tartışarak ele alacağım. Daha önce mahkemeye sunduğum ve avukatlarıma verilmeyen 125 sayfalık savunmamda da bütün bunları tartışmıştım. Bizim sınırlarla bir sorunumuz yok. Biz ulus-devlete, tek devlete, tek bayrağa, üniter yapıya bir şey demiyoruz, üniter yapılarına karışmıyoruz. Burada Kürtler için demokratik alan açılmasını isteyeceğim. Sadece Kürtlerin serbest örgütlenme haklarına, seçimle kendilerinin belirleyeceği alanlar, yönetimlerine müdahale edilmemelidir. Ben Ağustos sonuna kadar yol haritasını çizeceğim. Bunu hem Hükümete hem de PKK'ye sunacağım, ondan sonra çekileceğim. Beni ilahlaştırmanın anlamı yok, ben tanrı değilim. Apollon var, savaş tanrısı. Ben Apo'yum Apollon değil. Ben siyaseten ve hukuken buradan pratik önderlik yapamam. Ben çözüm önerilerimde Kürtlerin özgürlük alanını tartışacağım.

Asıl provokatör Hakkari'de çocuğun başına dipçikle vurandır

Bu süreçte politikayı çok büyük bir ciddiyetle yürütmek gerekiyor. İşte Erdoğan, Ahmet Türk'e niye randevu vermiyor? Ahmet Türk ile görüşmesini 9 askerin mayın patlaması sonucu ölümü nedeniyle yapmadığını söylüyor. Ahmet Türk'ün bu olanlardan haberi bile yoktur. Sen Ahmet Türk'le görüşmeyerek Ahmet Türk'ü siyaseten bitirmek istiyorsun. Ahmet Türk'ü ezmeye çalışıyorsun. Ahmet Türk'ü ezerek ne kazanacaksın? Erdoğan bütünlüklü demokratik bir tavır göstermiyor, günübirlik adımlar atıyor. Barış mücadelesi ciddi bir iştir. Ben bunu sadece sayın Başbakan'a değil herkese söylüyorum; Ahmet Türk'e de söylüyorum, DTP'ye, aydınlara, KCK'ye de söylüyorum. Günü birlik davranmaktan vazgeçmeliler. Barış ciddi bir iştir, öyle günü birlik adımlarla, bu iş olmaz. Ben on beş yıldır büyük bir ciddiyetle barış mücadelesi yürüttüm. Erdoğan provokasyon diyor. Asıl provokatör, Hakkari'de çocuğun başına dipçikle vurandır. Biliyorsunuz komando üniforması giymiş bir polisti bunu yapan. Asıl Ergenekon budur. O şahsın komando elbisesi giydiğini, provokasyonu anlayan Asayiş kolordu komutanı, çocuğu gidip hastanede ziyaret etti. Aslında bunu onlar da biliyorlar ama açıklamıyorlar. O çocuğun kafasına dipçikle vuran emniyet içindeki Ergenekon'dur. İşte bunu açığa çıkaracaksın asıl provokatör odur. DTP'ye de operasyon yapıldı aynı gün, Genelkurmay "Türkiye halkı" deyimi kullandı; "Bizim için onlar düşman değil suçludur" diyordu. Diyarbakır savcılarının Genelkurmay'ın açıklama yaptığı aynı gün böyle bir operasyon yapmaları manidardır. Aslında devletin içinde DTP operasyonunun yapılmasını istemeyenler de vardı. Ama yapıldı. 9 askerin mayına basarak ölümünden sorumlu olan onları mayına basmaya gönderenlerdir. Aslında bu dönem bu tür provokasyonlara karşı dikkatli olmak gerekiyor. İki ay sonra neler olacağı belli değil.

Tek başına çatışmasızlık kararı yetmez

Ordunun içinde de tam olarak hâkim olamayabilirler. Yerelde komutanların askerleri gece vakti örneğin dışarı çıkarmaması bile ölmelerini engelleyebilir. Bu konuda Genelkurmay'ın bu tür davranışlara karşı dikkatli olması gerekiyor. Tek başına çatışmasızlık kararı yetmez. Tek taraflı olarak bunu engellemek mümkün değil. Geçmişte de bu durumlar yaşandı. PKK, ilk Mardin'e girdiği zaman Peçenek Köyü'nde yapılan bir eylem vardı. Ben o zaman bu nasıl gerillacılıktır, bu nasıl eylem anlayışıdır diyordum. Bu yüzden günlerce uyuyamadım. Sonra araştırdım, bu katliamı bizim adımıza Cemil Işık, Hogir yapmıştı! Sivas da benzer provokatif katliamlardır. İnanılmaz geliyor ama Mardin Bilge Köyü'nde yapılan müthiş bir provokasyondur. İçlerinden biri ölü numarası yapmış, bakmış kendisini tarayan şahıs, bir gün önce Diyarbakır'da birlikte kebap yediği akrabasıdır. İkisi de Çelebidir. Bunun dışında Muhtar da ölmeden önce "PKK'nin vebalini almayın bizi tarayan akrabalarımızdır" diyor. Bu şekilde provokasyon açığa çıkmasaydı bunu PKK'ye mal edeceklerdi. Halen de bizim adımıza buna benzer provokasyonlar yapabilirler. Bunlara karşı dikkatli olmak gerekir.

Aslında, ABD ve AB çok onaylamasa da, Türkiye, Suriye ve İran Kürtlere karşı üçlü gizli bir ittifak içindeler. Irak Başbakanı Maliki de buna dâhildir, hatta Maliki Kürtlere karşı Saddam'dan bile daha kötüdür. Kürtlerin bu büyük tehlikeyi görmesi gerekiyor. Eğer bu devletler Kürtlere yönelirlerse sadece PKK'yi değil tüm Kürtlerin sosyal ve siyasal varlığını, Kürt varlığını dağıtmak isteyecekler. Barzani ve Talabani bunu anlamıyor. Onları şiddetle uyarıyorum. Benim adıma onlara bu uyarıyı da içeren bir mektup da iletilebilir. Eğer bu

tehlikeyi göremezseniz ne Güney ne Kuzey ne Suriye ne de İran'da Kürtlerin elinde hiçbir şey kalmaz. Irak'taki mevcut kazanımlarımız diyorsunuz o da elinizden gider. Mesele sadece Kerkük değil, Kerkük deniliyor ama böyle giderse mevcut her şey elinizden gider. Ben bunun için Kürtlere Kürt Konferansı yapsınlar, Kürtlerin birliğini sağlasınlar demiştim. Bu konuyu daha önce formüle etmiştim, beş ilke dört pratik öneri demiştim. Bunu tekrar etmeyeceğim. İran, Türkiye, Suriye ittifakına karşı Kürtlerin birliği sağlanarak bu tehlike aşılabilir. Demokratik özerklik projesi bütün parçalardaki Kürtlerin bu bölgede yaşayan Süryanilerin ve diğer halkların özgürlük sorunlarının çözümünü sağlayacaktır. Bunu hayata geçirebilmek için bir an önce bir Kürt Konferansı yapılmalıdır.

TRT–6 üzerinden sahte bir Kürtlük yaratılmak isteniyor. İşte Rojin TRT-6'ten ayrılmış. Bir kadının bile özgürce bir iki haber verip program yapmasına tahammül edemeyenler, Kürtlüğün özgür hiçbir alanını tanımıyorlar. Bununla sen Kürtlere ne verebilirsin? Bununla ancak sahte bir Kürtlük yaratmaya çalışıyorsun. Bu televizyonun başındaki adam Şexan Aşiretindendir. Evet, birkaç dil biliyor, İbraniceyi de çok iyi biliyor, Kürtlükle bir ilgisi yok aslında. Geçmişte milliyetçi şeyleri de vardı. Şimdi Kürtlükle hiçbir ilgisi olmayan bu adamlarla sahte bir Kürt yaratmaya çalışıyorlar. Nasıl Türklükle hiçbir alakası olmayan sahte Türk yaratıldıysa, sahte bir Kürtlük yaratılmaya çalışılıyor.

Tarihi bir sorumluluğum var

Galiba Avni Özgürel' Öcalan Kuzey Kürtlerinin lideridir, beğenseniz de beğenmeseniz de durum budur. Öcalan'ın infaz şartlarında iyileştirme yapılması sorunun çözümünü kolaylaştırır, demiş. Sadece Kuzey Kürtlerinin değil, Kürtlerin. Eksik değerlendirme olmuş. Tabii tarihi bir sorumluluğum var. Murat Yetkin "Henüz bir çözüm planı yok. Ama bir çözüm süreci var" diyor. Ha tamam, çözüm planı yok. Fehmi Koru "AKP, CHP ve DTP bir uzlaşı zemini içindeler. Bu zemini genişletmek, diğerlerini de katmak lazım" demiş, yani diğer partileri de katmak lazım diyor. Ertuğrul Özkök gelmek istiyor, gelebilir tabii.

Bu Ufuk Uras onlar, onun partisi ne yapıyorlar? Solcular, Demokratik Sosyalizm Partisi ne yapıyor? Sol desen hala yüzde birlerde. Sol, kendi halk gerçekliğini tanımıyor, analiz edemiyor. Türkiye'de siyasetçi, aydın, devlet adamı, politika adamı, gerçek demokrat yok. Ben burada konuşuyorum. Demek ki konuşmamı istiyorlar. Ama ben de konuşunca mahkemelere veriyorlar, cezalar veriyorlar. DTP siyaset yapmasını bilmiyor. Ben olmasam tek bir belediye bile alamazlardı. Siyasi derinlikleri yok. Siyasi bilinçleri yok. Ben on yıldır buradan söylüyorum; siyaset böyle yapılmaz diye. Siyaset ciddi iştir. Siyasi güçlerinin farkında değiller. Arkalarında muazzam bir siyasi güç var. Bunca yıldır bu siyasi gücü ekonomik güce de dönüştüremediler. Bunun sanatını, siyasetini, felsefesini hatta ve hatta estetiğini çıkaramadılar. Kadınlarını eğittin mi? Kadın eğitimi, çocuk eğitimi, spor nedir, buna ilişkin politikan var mı? Daha önce belirtmiştim savunmamda toplumun on iki temel sorunu var. Savunmalarımdan da faydalanabilirler. Bunlara ilişkin politikaların var mı?

Ankara'da yapılacak olan bir Kongre'de de DİSK'i, ÖDP'si, solcular, aydınlar ve Kürtlerin dostları birlikte Türkiye'nin tüm sorunlarını konuşsunlar, tartışsınlar, çözüm önerilerini sunsunlar. Kendi anayasalarını önersinler. Kürtlere ilişkin çözüm önerilerini, projelerini sunsunlar. Kürt sorunu Türk sorunudur. Kürdistan sorunu Türkiye sorunudur. Anlamıyorlar Türklüğü Anadolu'ya hapsedecekler, Kürtlerle Türkleri çatıştıracaklar. Bu çatışma üzerinden tarihin intikamını alacaklar. Alparslan, Malazgirt Fatihi Alparslan'dan bahsediyorum. Kürtlerle ittifak yaparak Anadolu'ya girdi. Bugünkü durum Yavuz Sultan Selim'in Bitlis Şerefhan beyleriyle olan durumuna benziyor. Biliyorsunuz İranlılar Yavuz Selim'i sıkıştırmışlardı. Yavuz Selim, Bitlis beyi Şerefhan ile ittifak yaparak bundan çıkmışlardı. Mustafa Kemalin durumu da öyledir. Alparslan, Yavuz Selim ve Mustafa Kemal'in o dönem konuşmalarından da faydalanılabilinir. Projelerini hazırlarlar ve çözüm projemiz bu diye açıklarlar. Bunu sık sık işlerler, ben savunmalarımda da zaten dile getirmiştim. Savunmalarımdan da faydalanabilirler.

Ulus-devlet projesi İngiltere ve İsrail'in projesidir

Ben hep diyorum, siyaseti yapmak ciddi iştir, bilinç gerektirir, ciddiyet gerektirir, derinlikli tarihi analizleri gerektirir. O Kürt Konferansı vardı, niye olmadı biliyor musunuz? Çünkü Barzani'ye yaptırmadılar, İsrail yaptırmadı. PKK'nin silahsızlanmasını istemezler. ABD'de istemez, İsrail de istemez. Bunlar "tavşana kaç tazıya tut" derler. İran da istemez, hatta Talabani Barzani de istemez. Bunlar bir taraftan Türkiye ile anlaşırlar. Alttan alta da PKK'yle ilişkilenirler. Suriye'si de İran'ı da, Talabani Barzani'si de bunu yapar. Hatta İran bu konularda çok tecrübelidir. Şimdi bu mayın işini tartışıyorlar, işin içinden çıkamıyorlar. Benim buna ilişkin bir tespitim var. İçinde Amerika'nın da olduğu, İngiltere ve İsrail'in üç tane projesi var: Bir; ulus-devletçik projesi. İki; GAP projesi. Üç; mayınlı arazi projesi.

Ulus-devlet projesi İngiltere ve İsrail'in projesidir. Sonradan Amerika da buna katıldı. Ulus-devlet üzerinde birçok kişi, düşündü, çalıştı. Dostoyoveski ve Nietzche de çalıştı ama bu işin içinden çıkamadılar. Marks da işin içinden çıkamadı. İngiltere'nin ulus-devlet oyununu çözemedi. Lenin de aşamadı. Çin'de Mao da bu tuzağa düştü. Şimdi Amerikan emperyalizminin en büyük destekçisi Çin'in kendisidir. Yüz elli yıldır kapitalizmi ayakta tutan, dogmatik sosyalizm, reel-sosyalizm olmuştur. Marks, Lenin, Mao İngilizlerin ulus-devlet tuzağına düştüler. Ben, bu tuzağa düşmedim. Ben bunun alternatifini oluşturdum. Bunlara karşı Demokratik Ortadoğu projesini oluşturdum.

Biliyorsunuz İttihat ve Terakki'yi kuran dört kişiden hiç biri Türk değildir. Şimdi buna Beyaz Türklük diyorlar, daha doğrusu Beyaz Türklük dedikleri budur. İngiliz Yahudi işbirliğiyle Türk ulus-devletini kurdurttular. Bunu Mustafa Kemal'e dayattılar. Şimdi de Kürtlere ulus-devletçik kurdurtacaklar. Ben buna "devletçik" diyorum, devlet

de değil. Hatta biraz da genişletecekler. Bu, İngiliz, İsrail, ABD projesidir. İsrail Siyonizmi diyorlar. Ahmedinejad'ınki de Şii Siyonizmidir. Arap milliyetçiliği BAAS siyonizmidir. Türkiye'deki mevcut İslamcılık da onun karşıtı olan laiklik de bir tür siyonizmdir. Bunların hepsi çatışma, kavga üretir. Talabani, Barzani kendi ulus-devletlerini kurarlar, ben ona karışamam, kendileri bilirler. Onlar arkalarına başka güçleri almışlar. Bizim gücümüz onlara yetmez.

Bu mayın temizleme meselesi; kırk dört yıllığına İsrail şirketlerine verecekler. Bunu kimse engelleyemez. Erdoğan çırpınıyor, mecburum, diyor. Çünkü vermezse başbakanlığı tehlikeye girer. Bu mayın meselesini Erdoğan'a yaptıracaklar. Onun için başbakan olmasına fırsat verdiler. Baykal onlar da bunu biliyorlar. Baykal'ın, Bahçeli'nin sözleri, sözde muhalefettir, oy toplamaya yöneliktir. Suriye sınırı boyunca uzanan 800 km uzunluğundaki alandır. O toprakları alacaklar, bakir topraklardır, verimlidir. Organik tarımda kullanacaklar. O toprakları Kürtlerin elinden alacaklar. Kürtleri işsiz güçsüz bırakıyorlar. Kürtlerin 18 ve 20 yaşlarındaki genç kızlarını Karadeniz'e, Marmara'ya Ege içlerine gönderiyorlar. Her tarafa dağıtıyorlar. Namus cinayetleri diyorlar esas namus cinayeti budur, esas namussuzluk budur. Bu bin defa daha namussuzluktur.

Silah bırakmak demek barış demektir müzakere demektir

Ben şimdi sürece ilişkin değerlendirmelerde bulunacağım. Bunlar önemli Hükümetin çözüm planı yok. Bunların siyasi cesareti yok. Hükümet tasfiyeyi planlıyor. Siyasi ciddiyeti yok. Özal cesurdu. Erbakan da bir şeyler yapmak istedi. Hilmi Özkök, siyasetin önünü açmak istiyordu. Bununla siyasetin önünü açmak istiyordu, cesur davranıyordu. Sivillerin cesareti yok. Başbuğ silah bıraksınlar diyor, nasıl olacak bu? Silah bırakmak demek barış demektir, müzakere demektir. Başbuğ üniter devlet, ulus-devlet diyor. Ulus-devlet konusunda onlar kendi bildiklerini söylerler biz de kendi bildiğimizi söyleriz. Asker bu noktaya kolay gelmedi. Ben Cumhurbaşkanı Gül'e mektup yazmıştım. Çok açık bir şekilde olabilecekleri anlatmıştım. Tehlikelerden söz etmiştim. Çözümden söz etmiştim. Sanırım Gül bunu anlamış. Bugün konuştukları bunu anladığını gösteriyor. Ama Özal kadar cesareti yok. Bir söylüyor sonra geri adım atıyor. Erdoğan'ın da bir çözüm planı yok. '93'ten bu yana on altı yıldır çözüm için çaba sarf ediyorum. Binlerce insan öldü. Beş yüz milyar dolar gitti. Bunlar ekonomiden de anlamıyorlar. Bunlar ekonomik reçeteleri de dışarıdan alıyorlar, IMF'den alıyorlar.

Çözüm olmazsa devlet, arkasına ABD ve diğer güçleri alır. KCK, PKK de sonuna kadar savaşır. Herkes sorumlu davranmalıdır. Savaşta da barışta da ciddi olunmalıdır. 1 Eylül'den sonra kendi bilecekleridir, kendi kararlarıdır. Ben köşeme çekilirim. Hiçbir şeye müdahale etmem. Ne savaşın derim ne de savaşmayın. Zaten buradan da böyle bir şey demem, diyemem. 1 Eylül sonrası çözüm gelişmezse tarafsız kalacağım. Otuz yıldır ben bunların savaşını eleştirdim. Ben bu arkadaşların savaşını da anlayamadım siyasetini de anlayamadım. Ben bunları istediğim savaş çizgisine çekemedim. On yıldır ben burada nasıl siyaset yapılır diye anlatıyorum. Yirmi yıl dışarıda on yıl burada otuz yıldır ben bunlara nasıl siyaset yapılır, nasıl savaşılır, nasıl mücadele edilir anlatmaya çalıştım. Onları eleştirmek için söylemiyorum, onların doğası öyle. Ben dışarıdayken de eleştirdim; gerilla siz bize karışmayın, siz savaşın içinde değilsiniz, diyordu. Aslında hakları da vardı, doğru da söylüyorlardı.

Ben Cemal, Abbas ve diğerlerini, onları iyi tanırım; iradeli adamlardır, kararlı adamlardır, teslim olmazlar öyle. Devlet birkaçını öldürse bile yenisiyle yola devam ederler. Gerillalar dâhil Kürt halkı her alanda kendi liderlerini seçerler. Ben buradan şuna dikkat çekiyorum. Tasfiye mi? Çözüm mü? Bunu 15 Temmuz'a kadar biraz anlarız. Eğer çözüme dönükse 1 Eylül'e kadar gider. Yok değilse 1 Eylül'den sonra karar kendilerinindir. Şimdi burası çok önemli, açık söylüyorum, Savaş mı? Barış mı? 1 Eylül'e kadar bu netleşir. Benim bu görüşlerim derlenmeli, manşet yapılmalı, basında yayınlanmalı. Bundan sonra savaş olacaksa öyle eski tarz olmaz. Tekrar söylüyorum kimse yanlış anlamasın; ben dışarıdayken de bunların mücadele tarzını hep eleştirirdim. 15 Ağustos'tan önce aslında konuşmam gerekiyordu bilerek konuşmadım. Kıvrıkoğlu adına gelen biri vardı. Bana diyordu; "Apo, sen 15 Ağustos öncesi çözüm konusunda neden bizi uyarmadın?". Şimdi 15 Ağustos öncesi uyarıyorum. Eğer çözüm süreci başarılı olmazsa 15 Ağustos'tan kat be kat daha büyük yeni bir süreç başlar. KCK, PKK eskisinden daha güçlü savaşır. Teknikleri de var, silahları da var. Kurnaz savaşmasını da bilirler. Eski yeni bir sürü kadro vardır. Birçoğu tecrübeli, benim gibi altmışına dayanmış. Bunları iyi tanıyorum, teslim olmazlar. Bunlar iradelidir; bu arkadaşlar bana bile karşı çıkmışlardır. Osman, Botan olayında da bu arkadaşlar direnmişlerdi.

Savunmanı tam yaparsın pasif savunmanı da, aktif savunman da hatta üst aşamasını da. Ama bu eski tarz olamaz. Yıllardır tecrübe edinmişler. Eski, yeni ve orta kadroları bir araya getirirler. Israrla söylüyorum. Ben buradan savaş yürütmem, yürütemem. Devlet yürüt dese de yapmam, yapamam. Ben burada tutsağım. Ben buradan savaşı yönetemem, yönetebilmek için savaşın içinde olmak gerekir. Savaşı yürütmek için gerillanın içinde olmak gerekir. Peki, ne olur 1 Eylül'e kadar? Hala tasfiye denirse yeni muazzam bir süreç başlar. Bu 15 Ağustos'tan elli kat daha güçlü olur, her yerde olur. Ben bundan sadece Türkiye kaybeder demiyorum Kürtler de kaybeder. Bir on yıl daha kaybederler. Ama eninde sonunda emperyalizm kaybedecek halklar kazanacak.

Kürtlerin Gandhisi Var

Diyorlar ki Kürtlerin Gandhi'si yok mu? Ben on yıldır burada bu koşullarda barış için çözüm için kafa patlatıyorum. Manşet atılır "Kürtlerin Gandhi'si var" denilir. Gandhi benim yanımda solda sıfır kalır. Gandhi'nin kendisi de terörizme kurban gitmiştir. Kurduğu

ülke Hindistan-Pakistan şimdi ne halde bellidir. Kan gölüne dönüşmüş. Avukatların, biraz insani yönü vardır. Ben on yıldır buradayım, sesim, nefesim kesildi. Ben geceleri uyuyamıyorum. Artık yeni ölüm haberleri duymak istemiyorum. Her iki taraftan da şehit haberleri geliyor, duymak istemiyorum. Ben vicdanlı biriyim, insaflı biriyim, her şeyden önemlisi sorumlu biriyim. Bu sorumluluk çok ağır, daha fazla taşıyamıyorum. Beni niye anlamıyorsunuz. Ben de normal bir insanım, beni niye bu kadar ilahlaştırıyorsunuz? Beni bu kadar ilahlaştırmaya gerek yok. Ben artık neredeyse ölmek istiyorum diyeceğim, diyemiyorum. Ben artık zihinsel ve fiziksel olarak rahatlamak istiyorum. Benim de yaşamaya hakkım var demiyorum ama benim durumum da ortada.

Sağlığın nasıl, diye soruluyor. Ben burada deprem olsa ölsem devletten bilirler. Doğal olarak ölsem de devletten bilirler. Benim halkım beni buraya koyanları, tutanları sorumlu bilir. Avni Özgürel onlar boşuna konuşmuyor. Benim önemimden bahsediyorlar. Onlar devletten bilgi alıyorlar. Öyle benim infaz şartlarımı değiştirmekle, bir iki bina yapıp beş altı kişi getirmekle olmaz. Bu sorunun çözümüne katkı sunabilmem için önümün açılması lazım. İşimin kolaylaştırılması lazım. Biz altı yüz yıllık sorunu çözeceğiz. Bu ciddi bir iştir. Benim katkım alınacaksa benim önüm açılmalıdır. Benim tarihi bir sorumluluğum var. Sayın yargıca da söyledim; "Parlamento bir alt komisyon kurar. Ben o komisyona konuşurum. Çözüm önerilerimi söylerim. Eğer beğenmezlerse veya ikna olmazlarsa beni öldürsünler" dedim.

Erbakan onlar için milli görüş, millici diyorlar ama millici de değiller. Burada Bahçeli'nin Türklüğü konusunda da bir değerlendirme yapmak istiyorum. Bahçeli'nin Türklüğü nasıl bir Türklüktür? Yedi tane Türkî cumhuriyet on beş tane de özerk Türkî bölgeler var. Ben bu önerilerimi bu Türkî cumhuriyetlerden hangisine söyleyecek olsam kabul ederlerdi. Kazakistan, Kırgızistan, Aliyev bunlardan hangisine bu öneriyi götürecek olsam kabul ederlerdi. İşte bu kadar Kürt var, Türklerle birlikte yaşamak istiyor, derdim onlar da kabul ederdi. Ben Türkmenleri, Türkleri biliyorum. Türk halkı vicdanlıdır. Soykırım yapmaz.

"Ben burada doğal olarak ölsem de devletten bilirler. Benim halkım beni buraya koyanları, tutanları sorumlu bilir. Öyle benim infaz şartlarımı değiştirmekle, bir iki bina yapıp beş altı kişi getirmekle olmaz. Sorunun çözümüne katkı sunabilmem için önümün açılması lazım. Biz altı yüz yıllık sorunu çözeceğiz. Bu ciddi bir iştir. Benim tarihi sorumluluğum var"

Eğer demokratik çözüm gelişirse barış sağlanır

İlk defa Cumhuriyetin demokratikleştirilmesi süreciyle karşı karşıyayız. Türkiye'yi demokratikleştirmek gerekiyor. Türkiye'yi demokratikleştirmek için tarihi bir zemin var. Bunu değerlendirmek gerekiyor. Türkiye'yi demokratikleştirmek ve Kürtlerin kendi iradelerini ortaya koyup nasıl örgütleneceklerini tartışmaları ve bu konuda bir sonuca gitmeleri açısından önemlidir. Ben burada Türkiye'nin demokratikleşmesi gerektiğini hep söyledim. Aslında Cumhuriyet 1925'te dondurulmuştur. Biz, dondurulan bu Cumhuriyeti yeniden demokratik temelde canlandıralım diyoruz.

Mustafa Kemal Cumhuriyeti kurarken Kürtlerin rolü ve katkısı en az Türklerin rolü ve katkısı kadar önemlidir. Kürtler Cumhuriyetin asli kurucu unsurudur. Mustafa Kemal de bunun farkındaydı ve bu yüzden Kürtlerin desteğini aldı, Kürtlere en geniş muhtariyet verilmesinden bahsediyordu. Öyle zannedildiği gibi engel Mustafa Kemal, Kemalistler değildir. Ama ittihatçı kadrolarla Mustafa Kemal'i kuşattılar. Mustafa Kemal, Kürtler olmadan kurtuluş savaşının kazanılamayacağını çok iyi biliyordu. Bu yüzden gidip Diyap Ağa'nın elini sıkmıştı, onun gibi 60 önemli Kürt şahsiyetin desteğini aldı. Mustafa Kemal'in Diyap Ağa'nın elini sıkması çok önemlidir, bunun bir anlamı vardır. Mustafa Kemal Kürtlerin desteğini almadan Cumhuriyeti kuramayacağını, başarılı olamayacağını biliyordu. Bu yüzden Kürtlerin desteğini aldı. Bir de o dönemde İslami akım çok güçlüydü. Desteği alınmadan başarılı olmak mümkün değildi. Mustafa Kemal İslami kesimin desteğini aldı. Said-i Nursi aktif destek verdi Cumhuriyete. Mehmet Akif'in rolü biliniyor. Yine Komünistlerin desteğini aldı. Yani o süreçte Mustafa Kemal üç siyasal grupla Cumhuriyeti kurdu. Bunlar Kürtler, İslamcılar, M.Akif, Said-i Nursi onlar ve üçüncüsü Komünistler. Kürtler olmadan Cumhuriyet kurulamazdı, İslami kesim olmadan cumhuriyet kurulamazdı, Lenin'in yardımı olmadan Cumhuriyet kurulamazdı, Kurtuluş Savaşı kazanılamazdı. Lenin'in desteği olmadan asla başarılı olunamazdı. Ama İngiltere ve büyük devletler birçok önlem almışlardı. Cumhuriyeti kapitalistleştirmek için tüm önlemleri almışlardı. Cumhuriyeti kapitalistleştirdiler. Mustafa Kemal'i kuşattılar. Kürtler tasfiye edildi. Kürtler de o süreci tam anlayamadı. İslami kesim tasfiye edildi, Said-i Nursi sürgüne gönderildi, Mehmet Akif'in durumu biliniyor. Komünistler tasfiye edildi, Mustafa Suphilerin durumu biliniyor. Mustafa Suphi ile ilgili ileride geniş değerlendirmeler yapacağım.

Sahte bir Türkçülük yaratıldı. Bu Türkçülüğün sosyolojik olarak Türklükle bir alakası yok. Tarihteki Türk ulusuyla bir alakası yoktur. Bunların gerçek Türklükle Türk ulusuyla bir alakaları yok hatta bunların çoğu Türk bile değil. Yanlış anlaşılmasın ben Türk yok demiyorum, Türk ulusu, Kürt ulusu tabii ki var. Hatta birkaç Türk kültürü var. Benim bahsettiğim bu sahte Türkçülük ittihatçı anlayıştır. Türkçülük bir din haline gelmiştir.

Bunların arkasında sadece Yahudiler de değil başka güçler de var. Öyle dünyada her şeyin nedeni Yahudilerdir gibi bilinen teoriyi dillendirmiyorum. Burada farklı bir şey söylüyorum. Yahudiler her yerde çok iyi örgütlenmişler. Hitler'in bile yüz eli tane Yahudi yardımcısı vardı. Bunlar tüm her yere yöneldiler. Benim söylemek istediğim şudur; Yahudilerin

bir Hitlerist tarafı vardır. Hitler'in kapitalizm içindeki rolü halen aydınlatılmamıştır, karanlıkta kalmış bir olgudur. Halen Hitler'in ne anlama geldiği tam olarak anlaşılmış değildir. Yahudiler sadece Mustafa Kemal'i değil, Marks'ı Lenin'i bile çarpıttılar, yönlendirdiler.

Doğru demokratik adım atmazsanız her şeyinizi kaybedersiniz

İşçiler bugün kapitalizmin en büyük destekçileridirler. Kapitalizmi besleyen en büyük, en önemli unsurdur. Şurası çok trajiktir ki, Marksistler tarafından kapitalizmin düşmanı olarak nitelendirilen işçiler bugün kapitalizmin can dostudur. Bugün tek bir iş için, iyi bir iş için, iyi bir maaş için işçi arkadaşını ezmeyen, satmayan, yolda bırakmayan bir işçi var mıdır?

Kürtlere karşı Şeyh Sait'ten beri hep aynı güçler aynı oyunları oynuyor. Şeyh Sait olayı 15 Şubat'ta başlıyor. Bana ilişkin uluslararası komplo da 15 Şubat tarihlidir. Şeyh Sait 29 Haziran'da idam edildi, benim hakkımdaki idam kararı da 29 Haziran'da verildi. Bunun aynı tarihlere denk getirilmesinin anlamı vardır. Bunlar tesadüfi şeyler değil. Aynı tarihlere denk getirilmesi bilinçlidir. Bunları yapanların hepsi aynı zihniyettir. Bu anlayış sadece askeriyede değil sivil, bürokraside, ticari ve her alanda örgütlüdür.

Başbakan'a buradan tekrar sesleniyorum. Türkiye'yi demokratikleştirelim diyorum. Ben Başbakan kötü niyetlidir demiyorum, iyi niyetlidir. Ama onun danışmanları ona yanlış ve eksik bilgi veriyorlar. Biz kendisine doğru bilgi vermeye hazırız. Bu nedenle ben burada direk Başbakan'a sesleniyorum. Eğer siz doğru adım atmazsanız, demokratik adımlar atmazsanız her şeyinizi kaybedersiniz.

Türkiye'de de bu sorunu çözmek isteyenler var. Cumhurbaşkanı samimidir ve bu sorunu çözmek istiyor. Başbakan duruma göre tavır alacak herhalde. Ordudan anladığım kadarıyla ordu, bu savaşı sınırlandırmak istiyor. Genelkurmay Başkanının konuşması bunu gösteriyor. Üç genelkurmay başkanı Karadayı, Kıvrıkoğlu ve Özkök demokratik alanın açılmasını istiyordu. Kıvrıkoğlu "biz Mesut Yılmaz'a iktidar sunduk ama değerlendiremediler" diyordu. Yine Özkök, "siyasi alanın genişletilmesi gerektiğini" söylüyordu. Bunun için oldukça cesur davranıyordu. Yüzde 99'a karşı tek başına mücadele veriyordu. Şimdiki Genelkurmay Başkanı da siyasi alanın rolünü oynamasından bahsediyor. Hükümet, ordudan destek mi istiyor, al sana destek. Bütün bunlar destektir. Eğer Hükümet siyasi alanda rolünü oynamazsa biter. Ecevit Hükümeti bir şeyler yapmak istiyordu ama MHP engelledi onu, rolünü oynamadı. Benim o dönemdeki konuşmalarımı açın bakın, ben "Hükümet siyasi adım atmazsa dağılır, gider" demiştim. Ecevit Hükümeti siyasi adımları atamadı, nitekim dağıldı, bitti. Şimdi de aynı şeyi söylüyorum, eğer Hükümet demokratik adımlar atmaz, Türkiye'yi demokratikleştirmezse, bu sorunları çözmezse kısa sürede dağılır, biter.

Faşizmden uzak dursunlar sürecin önünü kapatmasınlar

Ortalıkta bir belge var. Bu belge yüzünden birbirlerine girdiler. Genelkurmay da şaşkın, belge onun ayaklarına dolandı. Bu belgenin nereden çıktığını çözmeden bu sorunu da çözemezler. Bütün bunları çözmeden bu belgenin nereden çıktığını da bilemezler. DTP bunu çözebilir mi? Çözemez. Başbakan, hükümet bunu çözebilir mi? Çözemez. Genelkurmay çözebilir mi, çözemez. Bu belge başlarında dolanıyor, sonu nereye varacak bilemiyorum.

Bilge Köyü olayını iyi anlamak gerekir. Mutlaka romanı yazılmalı. Basına yansıyan iddianamede iki cümle olarak geçiyor; orada olayın içinde olan koruculardan biri örgütten iki kişiyi arıyor, onlarla irtibatta. Her şey ayarlanmış. Olay olduktan sonra suçu örgüte atacaklar, örgütten iki kişi de ayarlanmış, hazır.

Evet, her şeyi hazırlamışlar, örgüte yıkacaklar, olayı örgütün üzerine atacaklar. Ben Başbakan'a söylüyorum, Sayın Başbakan, bu sorunu çözmek istiyorsanız, olayı tüm yönleriyle aydınlatmalısınız. Örgütten bu iki kişi kim? Daha önce yine Mardin Peçenek Köyü'nde yaşanan olaydan bahsetmiştim. O korkunç olayı PKK anlayışının yapması mümkün değildi. Ben PKK'nin yaptığını rüyamda görsem inanmazdım. Araştırdım Muşlu bir genç olan Hogir onlar yapmıştı. Yaşlı çocuk demeden öldürmüşlerdi. Dehşet içinde kaldım.

Ergenekon nasıl her tarafa bulaşmışsa PKK içinde de bazı kişilere uzanmış olabilir. Hatta bazı yabancı güçler de PKK içinde bazı kişileri kontrol ediyor olabilir. Sayın Başbakan, siz PKK diyorsunuz, ben de soruyorum hangi PKK? Öyle siz PKK deyip genelleştiriyorsunuz, bu doğru değil. Hangi PKK'den bahsediyorsunuz? İlişkide olan örgüt içindeki iki kişiyse bunlara ben de karşıyım. Bu PKK'ye ben de karşıyım. Ama demokrasiyi esas alan, demokratik çözümü isteyen, silahlı mücadeleye son vermek isteyen bir PKK var. Bununla neden diyalog kurmuyorsun? Gel beraber Türkiye'deki Ergenekon'u da PKK'nin içinde çözümü istemeyenleri de ortaya çıkaralım. Benim sınırlı da olsa bir gücüm var.

Genelkurmay'ın konuştuğu gün 14 Nisan'da DTP operasyonu oldu, bu manidardır. Genelkurmayın konuşmasını sabote etmek, etkisiz kılmak için yapılmış bir operasyondur. Ben ilk başta onların bilgisi dâhilinde yürütüldüğünü sanıyordum, sonra anladım ki olay başkadır. Bu operasyondan Genelkurmay'ın, Başbakan'ın sorumlu olduğunu söyleyemem. Bu Türkiye'de halen etkin olan ittihatçı kadroların işidir. Genelkurmayın da haberi olmayabilir, Başbakan'ın bu operasyondan haberi bile yoktur. Başbakan'ın imzasıyla yapılan bir operasyon olduğunu zannetmiyorum. Genelkurmay Başkanı'nın ikinci konuşmasını yaptığı tarihten, 29 Nisan'dan bir gün önce mayın patladı. Bu olayın çok iyi araştırılması gerekiyor. Oradaki arkadaşlarımızı suçlamıyorum. O askerleri oraya kim gönderdi? Böylesine büyük bir patlayıcı oraya nasıl yerleştirildi? O üçgende daha önceki yıllarda da anlayamadığımız birtakım kuşkulu eylemler, olaylar oluyordu. Nasıl olduğu anlaşılmayan patlamalar oluyor, bazı arkadaşlarımız bulunduğu yerden bomba patlatılarak havaya uçuruluyordu.

Başbakan DTP'ye "PKK'ye terör örgütü demeden görüşmem" diyor. Böyle şey olmaz. Sorunu çözmelidir Başbakan. Herkesle müzakere etmelidir. Hegemon-

yacı davranmamalıdır, demokratik güçlerin gelişmesi ve kendini ifade etmelerine imkân tanımalıdır. Ben burada yedi yıldır tahammül ettim. Sorunun demokratik çözümü için onlara önerilerde bulunuyorum. En son Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'e on altı sayfalık bir mektup göndermiştim. Orada da sorunun çözümüne ilişkin görüş ve önerilerimi sunmuştum. Sayın Başbakan'ın süreci olumlu yönde ilerletmemesi ve operasyonları durdurmaması durumunda onun iyi niyetinden şüphe ederim. Genelkurmay Başkanı operasyonları sınırlandırmayı istiyor gibi ama onu da aşan şeylerin olduğu anlaşılıyor. Yedi yıldır sabrediyorum. İki ay daha süreci izleyeceğim. Eğer çözüm için önüm açılmazsa benim yapabileceğim başka bir şey yok diyeceğim, çekileceğim. Eğer adım atmazsa Başbakanı buradan Ergenekon'un bir numarası olarak ilan edeceğim. Baykal ve Bahçeliye fazla söylenecek bir şey yok. Ancak kendilerine şunu söylemek istiyorum; faşizmden uzak dursunlar, sürecin önünü kapatmasınlar.

Sayın Başbakan Erdoğan tüccar mantığıyla yaklaşıyor. Yüzde on ithalatla ve bazı ihalelerle para pul peşindeler. Yüzde on ithalatta korkunç paralar kazanıyorlar. Bu nedenle halkı falan düşündüğü de yok, Türk halkını da düşündükleri yok. Hatta Türk işçilerini uluslararası ucuz piyasalara mahkûm etmişler. Kürtlerin de Türklerin de 85 yıldır eşek gibi sırtlarına biniyorlar, kullanıyorlar.

Asıl değişimi gerçekleştirebilecek güç radikal demokratlardır

Ben muhafazakâr demokratlığa destek verdim. Bunun olabileceğini belirttim, olabilir de, hatta onları anlamaya da çalışıyorum. Ama tüm toplumu etkisi altına alan hegemonik bir yapı kurmalarına da karşıyım. Türkiye'de Liberal demokratlar da var, her zaman da oldu. Liberal demokratlar, tarihin her döneminde var olmuşlar. Bir de Radikal demokratlar var. Radikal demokratlar toplumda ve siyasette rolünü çok iyi kavramalı ve oynamalıdır. Muhafazakâr, liberal ve radikal demokratların bir demokrasi paydasında buluşabileceklerini daha önce söylemiştim. Muhafazakâr demokratlar, bir kesimi, bir kültürü temsil ediyor ama şu an yaptıkları İslami de değil. Ben İslamiyet'i biliyorum, İslamiyet'in özü, muhafazakâr demokratların yaptıkları işlerle bir ilgileri yoktur. Liberal demokratlar da hep var olmuştur ancak değişimi gerçekleştirebilecek güçleri yoktur. Asıl değişimi dönüşümü gerçekleştirebilecek güç radikal demokratlardır. Radikal demokratlar bu gücünü iyi kavramalıdır. Onlar değişime, demokratikleşmeye öncülük yapmalıdır. Bu üç grup da demokrasi prensipleri çerçevesinde bir araya gelebilirler. İspanya'daki gibi demokratik bir anayasayı gerçekleştirebilirler.

Diyarbakır'da olduğu gibi bir de Ankara'da Demokratik Cumhuriyet Kongresi yapılmalıdır. Kürtler ve demokratlar buna aktif destek olmalıdır. Türkiye'nin demokrasi güçleri harekete geçirilebilir, bu Kongre'ye yönlendirilebilir. Bu öncelikle Kürtlerin kendi demokratik toplum kongrelerinin başarılı olmasına bağlıdır ve her iki Kongre paralel yürütülmelidir.

Her ilde, ilçede ve beldelerde Kent Konseyleri kurulmalıdır. Zaten bu yasada da vardır. Büyük şehirlerde üç yüz kişilik, diğer şehirlerde iki yüz kişilik, ilçelerde ve beldelerde ise elli veya yüz kişilik Kent Konseyleri oluşturulabilir. Bu kent konseyleri derhal kurulmalıdır. Toplumun sorunları ve çözümü için bunların kurulması önemlidir. Belediyeler de bu Kent Konseyleriyle birlikte demokratik bir işleyişe ve çalışmaya kavuşturulabilir. Belediyelerimiz doğru temelde ve halka dayanarak demokratik bir şekilde büyük bir hızla çalışmalarını yürütmelidirler. Öyle kapitalizme dayanarak, kredilerle, kredi peşinde koşmakla bu işi başaramazlar. Halka dayanarak, halk gücünü harekete geçirerek ancak başarılı olabilirler.

Siz nasıl bir yaşam istediğinizi biliyor musunuz? Siz bu mevcut kokuşmuş yaşamdan kurtulmak için ne yapmanız gerektiğini biliyor musunuz? Siz Kültürel soykırımın tarihte ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Siz kültürel soykırımın fiziksel soykırımdan daha tehlikeli olduğunu biliyor musunuz? Siz kültürel soykırımla nasıl mücadele edileceğini biliyor musunuz? Siz dostunuz kim düşmanınız kim biliyor musunuz, tanıyor musunuz? Siz toplumunuz için halkınız için gerekli olan demokratik anayasanın, yasaların nasıl olması gerektiğini biliyor musunuz? Bu konuda çalışma yapabiliyor musunuz? Siz demokratik anayasanın hangi yöntemlerle hazırlanacağını biliyor musunuz? Siz toplumsal haklarınızın hangi yöntemlerle kazanılacağını biliyor musunuz? Siz tek bir dürüst yurtsever çocuk yetiştirebiliyor musunuz? Siz tek bir çocuğunuzu dahi anadilinde yetiştirebiliyor musunuz? Siz bütün bunları bilmiyorsanız, çözüm üretemiyorsanız ben de diyeceğim ki bunlar bilmiyorlar, yapamıyorlar üzerlerini çizeceğim, dikkate de almayacağım, almadığım gibi.

Ülkelerine kültürlerine yönelik bir aşkları heyecanları çabaları yok

Seni yok sayıyorlar, dilin, kültürün yok. Hiçbir şeyin yok. Ama çocuk yapmayı biliyorlar! Aşk, sevgiden bahsediyorlar! Ama bir tek çocuklarına anadillerini doğru dürüst öğretemiyorlar, bir tek çocuklarını iyi yetiştiremiyorlar. Ülkelerine, dillerine, kültürlerine yönelik bir aşkları, heyecanları, çabaları yok, ülke sevgisi yok, bunun için büyük mücadele yok. Ben Yahudileri çok eleştiriyorum ama sevdiğim yönleri de vardır. Örneğin kendilerine ilişkin bir felaket olduğunda kendilerini çamura atıyorlar, üstlerini başlarını her tarafını çamura batırıyorlar, her tarafları kapkara oluyor, dünyayı velveleye veriyorlar, böylece o olayı unutmuyorlar ve intikamını alana kadar hatırda tutuyorlar. Aşk ve sevgi varsa bu, ülkeye, halka dönük olmalıdır. Nasıl bir toplum istiyorlar? Nasıl bir sanat, kültür, nasıl bir yaşam istiyorlar? Buna dönük büyük çabalar olmalı.

Ben burada pratik önderlik yapamayacağımı, pratik önder olmadığımı söylüyorum. Kendi kararlarını kendileri alsınlar. Ben sadece düşüncelerimi ifade edebilirim. Kendilerine savunma yapmayın diyemem. Örgütlülüklerinden vazgeçin diyemem. Bu, en büyük alçaklık olur. Kararlarını kendileri almalılar. Kürtler kendi savunmalarını kendileri yaparlar.

Ben herkesin kendi savunmasını yapması gerektiğini her zaman söyledim. Savunma iki türlü yapılır. ***Bir***, kendi varlıklarını korumak amacıyla yapılan meşru savunma. ***İki;*** kendi özgürlükleri için yapılan savunma ve mücadele.

Çatı Partisi gibi bir oluşum Türkiye'nin demokratikleşmesi için gereklidir

Ufuk Uras, istifa etmiş. Yeni bir hareketten bahsediyor. Bu olumlu ve gereklidir. Ben bunları destekliyorum. 10 Aralık Hareketi içinde birçok isim var, milliyetten Derya Sazak gibi bazı isimler de var. Bunlar da olsun hatta daha geniş kesimler de içinde yer alsın. TKP eğer demokrasiyi savunuyorsa, içinde demokrat kesimler de yer alabilir. Eğer Mustafa Suphilerin anısına bağlıysalar demokratik bir şekilde içinde yer alırlar. Sol, kendini Ergenekoncu soldan arındırarak bu temelde demokratik sol olarak Türkiye toplumunda kendilerini örgütlemeliler. Böyle bir oluşuma ihtiyaç var. Çatı Partisi gibi bir oluşum Türkiye'nin demokratikleşmesi için gereklidir.

Çatı Partisi Girişiminin yapacağı Konferansla daha geniş bir kesime ulaşabilirler. Her kesim katılabilmeli, yüzlerce değişik düşünce kendini ifade edebilmeli, Alevilere kadar değişik inanç grupları, azınlıklar, etnik gruplar, çevrecilere kadar yer alabilmeli. Türkiye'deki tüm demokratik çevreler katkılarını sunmalıdırlar, içinde yer almalıdırlar.

Kongreye Yaşar Kemal, Vedat Türkali, Mihri Belli -gerçi çok yaşlıdır- onları çağırmak gerek. Hepsine özel selamlarımı yolluyorum. Gelip Kongre'de düşüncelerini ifade etsinler. Kürtlerle dayanışmasını göstersin. Benim adıma Yaşar Kemal Van'ı ziyaret etsin. Van muazzam bir gelişme, demokratik bir gelişme içerisindedir. Van'daki kurumlarımızı ziyaret etsin, onlara, belediyeye düşüncelerini aktarsın. Kürtlerle olan dostluğunu, dayanışmasını göstersin. Kongre'ye de düşüncelerini sunsun, denilebilir. Eşi de Babanzadelerdendir, selamlarımı iletiyorum. Babanzadeler, ilk Kürt isyanını başlatanlardandır. Atalarının anısına da Kürtlerle diyaloglarını geliştirsin.

Bireysel haklar toplum haklarıdır, toplumsal haklardır. Toplumsal haklar bireysel haklardır. Bunlar birbirlerinden ayrılamaz. Bireysel haklar toplumsal haklarla anlam kazanır. Bu şu demektir; Kürt var Kürt toplumu yok. Böyle bir şey olamaz. Siz bunları birbirinden ayıramazsınız. Birey toplumla anlam kazanır, toplum da bireylerden oluşur.

Halklar çatışırsa herkes acı çeker bundan hiç kimse kârlı çıkmaz

İran'da da işler karışmış. Ahmedinecad'ı Hitler'e benzetiyorlar. Doğrudur benzer yanları vardır fakat Hitler değildir. Hitler'e benzetmeleri ilginçtir. Niye benzettiklerini de bilmek gerekir. İran'ın da oradaki halkımızın demokratik haklarını tanıması gerekiyor. Kürt sorununu kim çözerse, sadece Türkiye'de değil tüm Ortadoğu'da hatta Avrupa'da etkin olur. Türkiye'deki hegemonyalar çatırdamaya başlamıştır. Bundan sonra eski tarz hegemonya anlayışı zor.

Sayın Erdoğan'a, sayın Gül'e bir kez daha çağrıda bulunuyorum. Korkmalarına gerek yok. Bu iki halk, Kürt ve Türk halkı birbirine girmezse hiç kimse bize bir şey yapamaz. Bu sorunu iki halk olarak çözersek Türkiye'nin önü açılır, Türkiye fırlar, Ortadoğu'nun lider ülkesi haline gelir. Avrupa bunu istemiyor, bozgunculuk yapıyor. Eğer Türkiye'de bu sorun çözülürse zengin, refah içinde, sorunlarını çözmüş bir ülke olur. Hepimizin istediği bu değil mi? Ben burada karşılıksız, yurtseverliğin gereği olarak bunun için çabalıyorum.

Ben vicdanlı davranıyorum. Vicdansızlık yaparsam ben de topluma deli gömleği giydirebilirim, milyonluk ordu çıkarabilirim. Beni de dinlerler çatışırlar. Her iki taraftan da çatışma oldu diyelim, bir milyon insan öldü, bundan kim kazanacak? Halklar çatışırsa herkes acı çeker, bundan hiç kimse bir şey elde edemez. İki ay daha müddet var. Eğer soruna doğru yaklaşılır, demokratik çözüm gelişirse barış sağlanabilir. Ancak bu bir oyunsa, boşa çıkarmaysa kaybederler. Bunlar PKK pratiğini bilmiyorlar, yerle bir ederler. Erdoğan süreci doğru ele almalıdır. Biz gereken katkıyı sunarız. Ama benim önümü açmaları gerekir. Ben bu şartlarda pratik-politik önderlik yapamam. Eğer çözüm yönünde adım atılmazsa ben halkımıza da buradan pratik ve politik önderlik yapamayacağımı açıklayacağım. Barış olmuyor, savaş mı barış mı kendi kararlarınızı kendiniz vermelisiniz diyeceğim.

Misilleme eylemlerinin ordunun siyasetteki ağırlığını arttırdığı iddiası doğru değil. Öyle değil. Çok basit ele alıyor. Ben politikayı bilirim. Ahmet Altan bu kadar basit ele almamalıdır. Bana politika öğretmeye kalkmasın. Kürtlerin direncini kırmak istiyorlar. Kürtlerin direnci kırılırsa Avrupa, Türkiye, ABD, İsrail aç kurtlar gibi pusuda bekliyorlar, bizi bitirirler, Kürtleri bitirirler. Barış niyeti olursa biz bunların önüne geçeriz, o basittir. PKK içerisinde de, devlet içerisinde de barışı istemeyen kesimler ortaya çıkarılır, uzlaşma sağlanır.

DEMOKRATİK SİYASİ MÜCADELEYLE ZAFERE ULAŞILACAKTIR

"Oldukça önemli, tarihi gelişmelere açık, fakat tehlikeler de ihtiva eden kritik bir süreçte olduğumuz ortadır. Süreci doğru ve yeterli anlar, üzerimize yüklenen görevleri etkili bir biçimde ve doğru bir tarzla başarılı olarak harekete geçirirsek biz kazanacağız. Bugün özel savaş kapsamında tavizler vermek zorunda kalan inkâr ve imhacı güçler, karşıt yönetimler giderek tavizlerini arttıra arttıra, zorlana zorlana daha ileri kabullere, çözümlere razı olacaklar. Kürt sorununun çözümü biraz da böyle gelişecek. Yani öyle birden bire yüzde yüz çözüm, masa başında oturup anlaşmalı çözüm olma ihtimali azdır"

1 Haziran Özgürlük Atılımımızın altıncı yılına girerken, öncelikle bu atılımın hazırlayıcısı ve yaratıcısı olan Önder Apo'yu selamlıyor, tüm atılım şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. İç ve dış gericiliğin birleşerek saldırdığı ve artık Kürdistan özgürlük hareketini yok edeceğine dair kendini inandırdığı bir ortamda büyük bir çıkış yaparak bu beş yıllık süreçte önemli sonuçlar ortaya çıkartan direnişi yaratan tüm özgürlük mücadelesi güçlerini, halkı, gençleri, kadınları başarılarından dolayı kutluyoruz, selamlıyoruz. Gerçekten de onlar bütün hesapları bozdular. En zor ortamlarda yeniden başlangıç yapma ve mücadeleyi geliştirme gücünü gösterdiler. Kürt halkının mevcut inkâr ve imha sistemi temelinde yok edilemeyeceğini, özgürlük ve demokrasi hareketimizin tasfiye edilemeyeceğini, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamdan başka her hangi bir yaşamı kabul etmeyeceğini herkese gösterdiler. Bu yeniden büyük bir çıkış oldu. Özgürlük mücadelemizin bir kere daha kendini güçlü bir biçimde kanıtlaması oldu. 1 Haziran 2004 Atılımı, Özgürlük hareketimizin genel plânda bu üçüncü büyük çıkışı, pratik direniş anlamında ise 15 Ağustos Atılımından sonra ve onun yirmi yıl sonrası gerçekleşen ikinci büyük direniş hamlesi olarak halk tarihimizde, mücadele tarihimizde yer aldı. Kürdistan'daki koşulların öngördüğü gelişme tarzını ve diyalektiğini bu durum bir kere daha bize gösterdi. Bütün eksiklikleri ve hatalarına rağmen bu atılım Önderlik çizgimizin, Apocu çizginin başarılı bir uygulaması oldu. Önder Apo her zaman şunu söyledi, *"PKK'li olmak her gün yeni başlangıçlar yapabilmektir"* dedi. Kürt halkı taktik plânda her gün yeni yeni eylem biçimleri, tarzları ortaya çıkardığı gibi, stratejik plânda da 1 Haziran Atılımıyla her türlü imha ve tasfiye amaçlı konseptlere karşı yeni başlangıç yapabileceğini netçe ortaya koydu. Dolayısıyla Önderlik çizgimiz hem mevcut gelişmeleri bir kere daha yönlendiren oldu, hem de bu pratikle doğruluğu bir kez daha kanıtlandı.

Birinci önderliksel doğuş Kürt halk tarihinin en büyük özgürlük çıkışıydı

Parti ve mücadele tarihimizin genelde üç büyük çıkışı var: *Birincisi*, ideolojik çıkıştı. Buna önderliksel doğuş da diyoruz. İnkâr ve imha sistemine karşı Kürdistan üzerinde hüküm sürdüren, askeri işgal, ekonomik-siyasi sömürgecilik ve kültürel soykırıma karşı özgür ve demokratik yaşam için direnme bilincinin, ruhunun, bilgisinin ve örgütünün ortaya çıkartıldığı süreçti. Kürt halk tarihinin belki de en büyük özgürlük çıkışıydı. En zor koşullarda, herhangi bir fırsata, imkâna dayanmak bir yana, ciddi bir tarihsel mirasa sahip olmadan, koşulların genel planda hemen hemen bütünüyle olumsuz olduğu bir ortamda, sadece insan bilincinin, erdeminin gücüne, gerçeğine dayanarak büyük bir düşünsel ve pratik emekle yaratılan bir çıkış oldu. Bunun 1970'lerde gerçekleştiğini biliyoruz. Önderliksel çizginin uzun ve çelişkili bir mücadele ve hazırlık süreci içerisinde 1970'ler başındaki Türkiye ve Kürdistan'ın çok çatışmalı, çelişkilerinin derinleştiği bir ortamda oluştuğunu, doğuş yaptığını, Kürdistan'ı aydınlatarak Türkiye ve bölgedeki gerçeği daha doğru ve anlaşılır bir duruma getirdiğini biliyoruz. Bu büyük çıkış bir aydınlanma hareketiydi. Kürdistan gerçeğini aydınlattı, Kürdistan üzerinde oluşan gericilik yumağını çözümledi. Bu temelde bu gericiliğe karşı duracak, onun dışında yaşayacak, ona karşı mücadele edecek insanı ve örgütü yarattı. Büyük bir devrim hareketi olarak doğup gelişme sağladı. İnsanı ruhuyla, duygusuyla, bilinciyle, davranışıyla bir yaşamdan başka bir yaşama çekerek yeniden yarattı. Kürt toplumunu işgal ve sömürgecilik altında oluşan değer ölçülerinden, yargılarından tamamen çıkartarak özgür ve demokratik yaşamın ölçü, anlayış ve yargılarıyla donatıp yeniden yarattı. Gerçek anlamda özgür toplum dirilişini sağladı. Bunun sonuçları felsefi, ideolojik ve siyasi çizgi olarak önderliksel doğuşun gerçekleşmesi oldu. Bu temelde bir ideolojik gruplaşmadan giderek halkın özgürlük mücadelesine öncülük eden bir partileşmenin yaratılması sağlandı. Önderlik ve parti öncülüğünde Kürt halkı '70'lerin sonunda Önderlik çağrısına olumlu yanıt vererek bir kitlesel başkaldırı sürecine girdi. Kısaca bu ilk çıkış bütün zorluklara, zayıflıklara, engellere, olumsuz koşullara ve bunla-

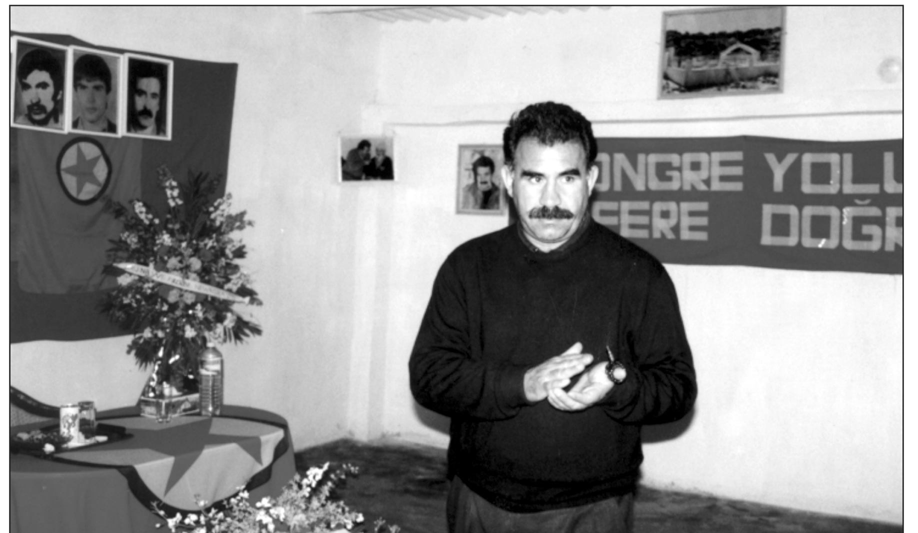
rın yarattığı hatalara, eksikliklere rağmen başarılı sonuçlar veren bir çıkış oldu. Burada şunu bir kere daha ve açık söylemekte yarar var. Önder Apo hep bu döneme dikkat çekti. Önderlik gerçeğini, PKK gerçeğini, Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesini anlamak isteyenler için doğru bilince ulaşmanın yeri olarak bu dönemin anlaşılmasına dikkatleri çekti. İlk doğuşu, başlangıcı, Kürdistan'da özgür ve demokratik insan ve toplum duruşunun ilk çıkışını doğru anlamayı, bugün yaşanan mücadelenin doğru ve yeterli anlaşılması açısından önemli gördü. Şimdiye kadar yaşanan bütün gelişmelerin temelinde esas itibariyle bu başlangıcın yattığını hep vurguladı. Bunu bizim için söyledi; bu mücadelenin sahipleri, militanları, fedaileri olmak isteyenler için böyle bir anlam derinliğine ulaşmanın başarı için şart olduğunu ifade etti.

Yine dostlarımız için, halk için söyledi; Önderlik ile PKK gerçeğinin doğru ve yeterli anlaşılmasının, dolayısıyla onunla doğru dostluk, sempatizanlık, taraftarlık ilişkisi içine girilmesinin, bu dönemin yeterli anlaşılmasından geçtiğini ifade etti. Aynı şeyi Önderlik ve PKK düşmanları için de söyledi; bize karşı düşmanlık yapmak isteniyorsa bunun da doğru yapılabilmesinin koşulunu bu ilk doğuş sürecinin doğru, gerçekçi, hiçbir çarpıtmaya ve kendini aldatmaya yer vermeden anlaşılması gerektiğini Önder Apo her zaman belirtti. Bu nokta önemlidir. Bugün üçüncü büyük atılımın altıncı yılına girerken, elbette bütün süreçlere yön veren bu ilk başlangıç çıkışıdır. Hala kendini yenileyip somut koşullara göre yeniden şekillendirerek bugünün mücadelesinin gelişmesini canlı olarak yönlendiriyor. Bundan asla kuşku duymamak, bu gerçeği doğru anlamak, mevcut durumu böyle bir bakış açısıyla ele almaksızın değerlendirmeye çalışmamak lazım. Çünkü öyle yapılırsa gerçek çarpıtılır, olgu tersyüz edilmiş olur. Bu da gerçekleri doğru ve yeterli bir biçimde ele almayı, anlamayı, dolayısıyla doğru yaklaşım geliştirmeyi önler. Hata, yanlış ve yanılgı yaratır. Bu nedenle Önderliğimizin bu vurgusunu her zaman hatırlamamız, öngördüğü biçimde parti ve mücadele gerçeğimizi, Önderlik gerçeğimizi doğru ve yerinde değerlendirmemiz herkesten çok bizim için gerekli oluyor.

İkinci büyük çıkışın askeri yanı başat bir gerilla çıkışıdır

Mücadele tarihimizin, Özgürlük hareketimizin ikinci büyük çıkışı bilindiği üzere 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımıdır. Birinci çıkışın ideolojik esasları üzerinde olması yanında, bu ikinci büyük çıkışın askeri yanı başattır, öndedir, esastır. Bir gerilla çıkışıdır. Birinci partileşme hamlesinin ortaya çıkardığı sonuçları ezip tasfiye edebilmek için inkâr ve imha sisteminin geliştirdiği 12 Eylül faşist askeri darbesine karşı Kürt halkının özgürlük ve demokrasi çizgisinde gerilla direnişi geliştirme sürecidir. Evet, bir askeri direniştir, ama birinci çıkışla, yani ideolojik doğuşla bütünüyle iç içe geçmiş, onun pratikleştirilmesi olan bir çıkıştır. Yani dar, başka ülkelerde, toplumlarda gerçekleştiği gibi sadece askeri boyutları olan bir çıkış değildir. 15 Ağustos Atılımı, gerilla temelinde Önderlik çizgisinin, onun içerdiği felsefenin, ideolojinin, siyasetin, örgüt ve yaşam tarzını Kürt halkına, emekçisine, kadınına, gencine, gerilla tarzıyla ulaştırılmasını, dolayısıyla ulusal demokratik devrimin birey ve toplum şahsında derinliğine geliştirilmesini öngören, ifade eden ve gerçekleştiren bir çıkıştır. Askeri boyut saldırıları önlemeye ve kendini savunmaya dönüktür. Önder Apo'nun geliştirdiği ideolojik ve politik çizginin topluma ulaştırılmasının başka her hangi bir yol ve yöntemi kalmamış olmasıyla ilişkilidir. Şunu çok iyi biliyoruz, başka bir yol ve yöntemle Apocu ideolojik-politik çizgi Kürt insanına, toplumuna ulaştırılabilse, insanlar bu temelde bilinçlendirilip, eğitilip örgüt ve mücadeleye çekilebilseydi, inkâr ve imha sisteminin yarattığı rejim buna izin ve fırsat verseydi elbette o zaman silahlı direniş hiçbir şekilde gündeme gelmeyebilirdi. 15 Ağustos, gerilla atılımı biçiminde bir direniş olmayabilirdi. Başka yol ve yöntemlerle bu ikinci büyük hamle yürütülebilirdi. Önderlik çizgimiz buna açıktı. Parti örgütlenmemiz böyle bir çizgi temelinde geliştirilmişti.

Fakat çok iyi biliniyor, Birinci Dünya Savaşı ardından Kürdistan üzerinde oluşan inkâr ve imha sistemi normalde ideolojik, siyasi çalışma yürütmeye fazla açık olmadığı ve izin vermediği gibi, bir de 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesi bu koşulları tümden ortadan kaldırmıştı. 12 Eylül faşist askeri rejimi koşullarında ulusal demokratik düşünceyi, bilinci, anlayışı, yaşamı temsil edebilmek, yaşatabilmek, ve bunları topluma taşıyabilmek, örgütleyebilmek için, 15 Ağustos Atılımında olduğu gibi, silahlı gerilla direnişinden başka her hangi başka bir yol kalmamıştı. Bu gerçeği de bütün yönleriyle ve çok ayrıntılı bir biçimde Önder Apo değerlendirdi. Aslında herkes görüyordu; artık 1980'ler ortamında Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliğin karakteri de, Kürdistan'ın, Kürt halkının, Kürt toplumunun içinde bulunduğu durum da çıplak göz-

le görülebilecek kadar açık ve aydınlık hale getirilmişti. Belki 1970'lerin başı bu bakımdan bulanıktı, muğlaktı, sömürgeci terör ve soykırım rejimi kendisini demokrasi söylemiyle gizlemeye, bazı sivil kurumlaşmalarla maskelemeye çalışmıştı. Bu bakımdan karanlık durum, maskelilik, muğlaklık, örtbas etme o zaman önemli ölçüde vardı. Fakat bu durumu birinci partileşme hamlesi, yani önderliksel doğuş süreci giderdi. Karanlıkları aydınlattı, çarpıtmayı düzeltti, muğlaklığı ortadan kaldırdı, büyük bir aydınlanma devrimi yaptı. Tersyüz edilmiş durumları, baş aşağı edilmiş durumları ayağı üzerine dikerek gerçekleri netçe ortaya çıkardı.

Zindan direnişinden alınan güçle 15 Ağustos Atılımı gerçekleştirildi

'80'ler sürecine gelindiğinde öyle çok görünmeyen, bilinmeyen, halen maskeli, örtülü olan pek fazla bir şey kalmamıştı. Buna bir de 12 Eylül faşist askeri darbesi ve bu temelde gelişen katliam rejimi eklenince, artık Kürdistan'da yaşananları da, onun karşısında ulusal kimliğiyle özgür ve demokratik yaşamanın nasıl olacağı da çok büyük ölçüde açıklık ve netlik kazanmıştı. Bunu herkes görüyordu. Aslında 12 Eylül sonrasını anlamak, değerlendirmek öyle çok zor değildi. Gerçekler kendisini çok yalın bir biçimde insanın gözüne sokacak denli açık ve saldırgandı. Fakat bir nokta önem taşıyordu; gerçekler böyle yalın olmasına rağmen, o gerçekleri olduğu gibi görmek, sahiplenmek, ifade etmek, o gerçeklere göre kendini aldatmadan tutum ve tavır geliştirebilmek ve bunun cesaretini, yürekliliğini, fedakarlığını gösterebilmek önemliydi. İşte burada birçok yanlış ortaya çıktı. Kendini aldatanlar, çok çıplak gözle görülebilecek kadar yalın hale gelmiş gerçekleri yok saymaya çalışanlar, bile bile olay ve olguları tersyüz etmeye çalışanlar oldu. İşte böylelerinin çok olduğu bu ortamda, bu yalın gerçeği kapsamlı değerlendirmelere tabi tutma, onu çözümleme kadar, onun karşısında özgür ve iradeli insan duruşunun nasıl olması gerektiğini ortaya koyma ve bunu temsil etme gücünü, cesaretini, fedakârlığını Önder Apo gösterdi. Dolayısıyla PKK hareketi 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı 15 Ağustos şanlı gerilla atılımının başlatılması ve yürütülmesi gücünü ortaya çıkardı. PKK'nin ilk çıkış hamlesinden ve onu zirveye taşıyan büyük zindan direnişinden aldığı güçle inkâr ve imha rejimine karşı 15 Ağustos büyük atılımını gerçekleştirme gücünü gösterdi.

Tıpkı ilk felsefik, ideolojik çizgi doğuşu, önderliksel doğuş gibi, Kürdistan'da 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı gerilla hamlesini yürütmenin de ciddi zorlukları, engelleri, zayıflıkları söz konusuydu. Gerilla direnişi de öyle çok imkânlar ortamında, birçok güce, fırsata dayanarak, içten ve dıştan çok fazla destek alarak yürütülen bir direniş olmadı. Belki ilk önderliksel doğuşa göre biraz daha avantajlıydı. Çünkü koşulları aydınlatan, yol gösterici olan bir felsefik, ideolojik, politik çizgi vardı, bu çizgi etrafında oluşmuş bir parti vardı. Önderliksel doğuş gerçekleşmişti. Kürdistan koşulları bir kere daha 20. yüzyılın son çeyreğinde netçe aydınlatılmıştı. Bu durum insana bilinç, güç, cesaret veriyordu; iddia ve irade kazandırıyor, bir çekim merkezi olma rolü oynuyordu. Doğru ile yanlışın, iyi ile kötünün, güzel ile çirkinin, özgür yaşam ile köleliğin ne olup olmadığının netçe ayrıştırılması ve anlaşılması bu temelde açığa çıkmış ve mümkün hale gelmişti. Bunları küçümsememek lazım. Dolayısıyla gerilla atılımının elbette en zor olan aydınlatmanın gerçekleşmiş olmasına dayanma, ondan güç alma durumu vardır ve bu da önemli bir güçtür. Bu bakımdan gerilla kendi başına, baskı ve katliamlar, zulüm ve işkence var diye ona bir tepki olarak ortaya çıkmış değildir. Kürdistan'da işkence, baskı ve katliamlar karşısında tepki hareketleri Birinci Dünya Savaşı ardından gelişen süreçte, 20. yüzyılın ortalarında yaşandı. Önce Kuzey'de, Doğu'da, sonra Güney'de bu tepkiler Kürdistan'ın bütün parçalarında ortaya çıktı ve bunlar ezildiler, imha edildiler, katledildiler. Artık 1970-80'ler Kürdistan'ında inkâr ve imha sisteminin geliştirdiği katliam ve baskıya, işkenceye karşı tepkisel çıkış yapmanın maddi koşulları tümüyle ortadan kalkmış, yok olmuş durumdaydı. Bu bakımdan şunu bilmek lazım: 15 Ağustos Atılımı da tıpkı ilk önderliksel doğuş gibi, kendiliğinden veya bazı zorlamaların sonucunda sadece baskı ve katliamlara karşı tepki biçiminde ortaya çıkan bir gelişme ve hareket değildir. Tersine ideolojik-politik çıkış gibi, gerilla çıkışı da büyük bir bilince, cesarete, fedakârlığa dayanan, insanın düşünsel ve maddi emeğinin ve çabasının ürünü olan bir çıkıştır.

Özgürlük için direnen yeni bir halk ortaya çıkartılmıştır

Bu ikinci hamlenin de sonuç itibariyle yaşanmış olan ağır zayıflıklara, hata ve eksikliklere rağmen, bunları yol açtığı kayıplara rağmen, esas itibariyle bazı amaçları, hedefleri gerçekleştirdiği, büyük ve ciddi, kalıcı başarıları Kürdistan'da yarattığı tartışmasızdır. 15 Ağustos Atılımıyla birlikte Önderlik ve Parti çizgisi Kürt halkına, kadınına, gencine, emekçisine, Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında bulunan tüm Kürt insanlarına taşınmıştır. 15 Ağustos Direniş mücadelesinin etkisiyle nerede olursa olsun bütün Kürt insanlarının bilinci, duygusu, ruhu, düşünce sistemi, yaşam ölçüleri ciddi değişiklikler yaşamıştır. Yani ilk atılımda, ilk hamlede bir parti düzeyinde, kadrolar düzeyinde yaratılan, sağlanan yeniden yaratma, yeni insan ve bu temelde parti topluluğu oluşturma düzeyi 15 Ağustos gerilla atılımıyla halklaşmaya dönüşmüş, benzer bir biçimde ruhuyla, duygusuyla, bilinciyle, eylemiyle özgürlük için direnen ve özgür yaşamdan başka hiçbir şey kabul etmeyen yeni bir halk ortaya çıkartılmıştır. 1990'ların başından itibaren gelişen serhıldan hareketi, bunun temsil ettiği ulusal diriliş devrimi böyle bir halk gerçeğinin oluşması ve gelişmesini ifade ediyor. Bu tamamen önderliksel çıkışa bağlı, parti öncülüğünün yarattığı bir sonuç, gerillasal gelişmeyle gerçekleşen bir düzeydi. Demek ki bu ikinci hamlede de özgürlük için temel savunma ve direnme kuvveti olarak gerillanın gelişmesi ve bu temelde özgür yaşam için direnen halk gerçeğine ulaşılması sağlanmıştı.

1 Haziran Özgürlük Atılımımız esas olarak siyasi ağırlıklıdır

1 Haziran Atılımı diye tanımladığımız üçüncü büyük çıkış bu gelişmeler üzerinde gerçekleşmiş bulunuyor. Büyük bir halk özgürlük çıkışı olma gerçeğini ifade ediyor. Birinci çıkışın ideolojik karakteri, ikincisinin ise gerilla ve direniş karakterine karşın, bu üçüncü atılımımız, yani 1 Haziran Özgürlük Atılımımız esas olarak siyasi ağırlıklıdır. Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünü gerçekleştirmeyi ve bu temelde başta Türkiye olmak üzere İran, Irak, Suriye ve tüm Ortadoğu'nun demokratik devrimi yaşamasını öngören ve hedefleyen bir büyük siyasi mücadelenin geliştirilmesini ifade ediyor. İdeolojik-politik çizgi öncülüğünde ve meşru savunma temelinde Kürt toplumunun özgür ve demokratik yaşama kavuşmasını, bunun için en başta Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün gerçekleştirilmesini hedefliyor. Elbette birinci ve ikinci hamle dönemlerindeki mücadelelerin yarattığı büyük birikime ve güce dayalı olarak gelişmiş bulunuyor. Böyle sıfırdan başlayan, yeni ortaya çıkan bir durum değildir. Bu anlamda nasıl ki önderliksel doğuşla 15 Ağustos Atılımı etle tırnak gibi iç içe geçmiş bir bütünü ifade ediyorsa, 1 Haziran Atılımı da bütün bu kendinden önceki iki büyük çıkışla etle tırnak gibi iç içe geçmiş bütünü ifade etmektedir. Fakat süreç farklıdır, koşullar farklıdır, dolayısıyla mücadelenin karakteri ve hedefleri farklıdır. Birincisinin ideolojik, ikincisinin askeri karakterine karşın, üçüncü atılım sürecimiz siyasi karakterlidir. Buna göre de kendi özelliklerini, ölçülerini, sistemini yaratmıştır. Böyle bir atılımın gerçekleşebilmesi için gerekli olan bütün ideolojik yenilenme, paradigma değişimi, yine stratejik değişim ve örgütsel yeniden yapılanma gerçekleştirilmiştir.

1 Haziran Özgürlük Atılımı, siyasi mücadele ve demokratik çözüm atılımı böyle bir gelişme, yenilenme, değişim ve yeniden yapılanma temelinde gelişmiş ve gerçekleştirilmiş bir atılımdır. Fakat bu şu anlama gelmiyor: bu atılım diğer atılımların üzerinden gelişti, o zaman ilk iki hamle döneminde önemli gelişmeler, birikimler sağlandı, dolayısıyla 1 Haziran Atılımı çok rahat bir ortamda, imkânlar dahilinde kolaylıkla gerçekleşen bir atılım oldu. Hayır. Böyle değerlendirmek kesinlikle yanlıştır. Kuşkusuz imkânsızlıklar, zorluklar başlangıçta daha fazladır. Bunu her zaman böyle bilmeliyiz. Onun için de 1970'lerin başındaki önderliksel doğuş en zor koşullarda, en ağır imkânsızlıklar altında gerçekleşen bir doğuştur. Fakat bir de şu gerçek var: Başlangıçtaki doğuşlar imkânsızlıklar ve ağır zorluklar ortamında olur, ama ortada her hangi bir birikim olmadığı için de tehlikeler ve tehditler daha sonraki süreçlerde ortaya çıktığı kadar fazla değildir. Buradan baktığımızda 1 Haziran Atılımı elbette daha önceki hamlelere göre daha fazla imkâna ve fırsata sahipti. Önderliksel doğuş vardı, partileşme, gerillalaşma vardı, özgürlüğü için direnen halk vardı, otuz yılı bulan bir mücadele deneyimi, tecrübesi, onun ifade ettiği dersler vardı. Kısaca düşünce vardı, örgüt vardı, tecrübe vardı, maddi-manevi imkânlar vardı, bir miras ortaya çıkmıştı. Dayanılacak, çözümlendiğinde doğruların bulunmasına hizmet edecek, doğru yolu bize gösterecek ve o yolda yürümek için güç verecek bir tarihsel mücadele mirası ortaya çıkartılmıştı.

> **"1 Haziran Atılımı daha önceki atılımlara göre elbette daha fazla imkâna ve avantaja sahip olan bir atılımdır. Ancak her ne kadar önemli bir birikime, gelişmeye dayalı olarak gerçekleşse de, zor koşullarda ortaya çıkan, büyük zorluk ve engellerle boğuşarak, onlara karşı mücadele ederek gerçekleştirilen bir atılım olmuştur"**

1 Haziran Atılımı sürecinde imkânlar ve avantajlar daha fazladır

Bütün bunlar doğrudur. 1 Haziran Atılımı bu bakımdan daha önceki atılımlara göre elbette daha fazla imkâna ve avantaja sahip olan bir atılımdır. Ancak burada da şöyle bir tehdit ve tehlike var: Bu gelişmeler ve birikim, çeşitli yönlerden onu etki altına almak için daha fazla saldırıyı ortaya çıkartmakta, gündeme getirmektedir. Bu bakımdan da baskı ve saldırı anlamında yaşananlar ilk iki dönemdekinden hiç de az değildir, dolayısıyla tehdit ve tehlike başlangıçtakine göre hiç de zayıf veya az bir durumda olmamıştır. Başlangıçta her hangi bir imkân yok, dolayısıyla onu ele geçirmek ve kendi çıkarına kullanmak için her hangi bir saldırı da söz konusu değildir, ama üçüncü hamle sürecinde, 1 Haziran Atılımına giderken var olan, gerçekleşmiş olan birikimleri ele geçirmek, kendi çıkarları için kullanmak üzere çok yönlü, çok kapsamlı müdahalelerin, saldırıların olduğu, bunun da büyük bir emekle, çabayla, kanla, terle yaratılmış olan değerlerin tümden heba edilmesi, yok edilmesi riskini, tehlikesini içinde taşıdığı tartışma götürmez bir gerçektir. Dolayısıyla 1 Haziran süreci de her ne kadar önemli bir birikime, gelişmeye dayalı olarak gerçekleşse de, zor koşullarda ortaya çıkan, büyük zorluk ve engellerle boğuşarak, onlara karşı mücadele ederek gerçekleştirilen bir atılım olmuştur. Bu gerçeği de böyle bilmemiz ve görmemiz lazım. Böyle ele almazsak 1 Haziran Özgürlük Atılımını bu güne bakarak şu kadar gelişme var, düşman bu kadar geriletilmiş, örgüt, mücadele, halk böyle bir etkinlik kazanmış, o zaman demek ki işler iyi gidiyor, ciddi bir tehdit, tehlike olmamış, zorluklarla, zayıflıklarla mücadele edilmemiş, her şey imkânlar ortamında rahatlıkla yürütülmüş sanırız ki; bu sanı, içinde girilebilecek en büyük hata ve yanılgı olur. Gerçek öyle değildir, o yaklaşım gerçeğin saptırılmasını ifade eder. İkincisi, böyle sanmak, kendini gerçeklerden kopartmayı, yanıltmayı ifade eder ki, şimdi koşullar elverişli, imkânlar fazla, güç büyük de olsa, bu koşulları, imkânları, gücü doğru değerlendirmeme-

ye götürür. Onları doğru anlamamak, doğru değerlendirmemek, dolayısıyla çarçur etmek, heba etmek, kazanma sürecine girilmiş bir durumdayken kaybetmek gibi bir riski ve tehlikeyi beraberinde getirir. Bu duruma da kesinlikle düşmemeliyiz. Bu bakımdan 1 Haziran Atılımının da, pratik olarak ikinci büyük atılım, genel mücadele tarihimiz olarak üçüncü çıkış, üçüncü atılım diye tanımladığımız bu büyük atılımının da doğuş koşullarını, önünde var olan zorlukları, engelleri, bunları aşıp gideren mücadele gerçekliğini ve bugüne kadar nasıl bir direniş ve mücadeleyle, ne tür bir cesaret ve fedakârlıklar yaratıldığını iyi görmemiz, anlamamız, değerlendirmemiz gerekli.

Atılımın beş yılı mücadelede önemli bir kesiti ifade ediyor

Bu atılımımız altıncı yılına giriyor. Beş yıllık büyük bir mücadele süreci var. Beş yıl bir devrimci hareketin, mücadelenin tarihi açısından az bir süreç değildir. Belki toplum tarihi bakımından dar bir süreçtir, çok uzun bir mesafe olarak görülemez, ama hem insan yaşamında, hem de bir mücadele tarihinde, devrimci hareket tarihinde azımsanacak bir süre kesinlikle değildir. Belki her türlü sonucun alınabileceği bir süreçtir demek hatalı olur, abartı ifade eder, onun için az bir süreç sayılabilir, ama sonucun nasıl olacağının belirlenmesi, az çok gidişatın hangi yönde olduğu ve hangi sonuca varılacağının görülmesi açısından da yeterli bir süreçtir. Gerçeklerin görülmesi, gidişatın anlaşılması, sonuçların nasıl olacağının az çok belirlenmesi açısından kesin sonuçları ortaya çıkartabilecek düzeyde bir süreçtir. Bu bakımdan önemlidir. Bir yıl, iki yıl, üç yıl başlangıçtır, yeni adım atıyoruz, eksikliği, hatası çok olur, telafi ederiz, gelişme sağlarız, ilerletiriz, önümüzde daha zaman var dedik, ama beşinci yıl dönümü öyle değildir. Beşinci yıl dönümü önemli bir kesiti ifade ediyor. İlk büyük değerlendirme yapma dönemini içeriyor aslında. Dönüp toplu bir değerlendirme yapmayı kesinlikle gerektiriyor. Şimdi biz bunu yapıyoruz. Çünkü beş yıl, artık sonucun az çok ne olacağının belirlenmiş olduğu bir süreci içeriyor. Başlangıçtaki gibi diyemeyiz artık, daha zaman var, yeni başladık, geleceğin nasıl olacağı konusunda şimdiden çok fazla bir şey söylenemez. Beş yılı tamamlanmış bir mücadele hakkında konuşmak, değerlendirmek, hem varsa hata ve eksikliklerini bütünüyle bulup, onları giderecek bir yaklaşım geliştirmek, hem de gidişatın derecesini, düzeyini, nereye varıp varmayacağını tartışmak, bu konuda az çok görüş oluşturmak gereklidir. Zaman bunun için yeterlidir; böyle yapmak, bundan sonrasını başarıyla yürütmek açısından zorunludur. İşte biz de şimdi bu süreçte, 1 Haziran Özgürlük Atılımımızın beşinci yıl dönümü sürecinde hareket olarak bunu yapmaya çalışıyoruz.

Dikkat edilirse, her zamankinden farklı bir yaklaşım gösteriyoruz. Daha geniş üzerinde duruyoruz, tartışıyoruz, çeşitli toplantılar, değerlendirmeler yapmaya çalışıyoruz. Ne yaptığımızı, dolayısıyla bundan sonra neler yapabileceğimizi anlama çabası yürütüyoruz. Bu zorunludur. Yanılmamak için, gerçekleri doğru anlamak için, önümüzdeki imkânları ve fırsatları iyi görebilmek için, onları doğru ve başarılı değerlendirmenin yöntemini, tarzını doğru bulabilmek için, en önemlisi de bizi bu temelde yürütmekten alı koyacak engellerle, başarıya götürecek temel dayanakları, güçleri doğru tespit edip bu temelde kendimizi yanıltmamamız için önemli bir çaba harcıyoruz. Bu gereklidir, çünkü en büyük engeli yanılgı ve hata oluşturuyor. Bütün zayıflıklar, başarısızlıklar ve kayıplar hata ve eksikliklerden kaynaklanıyor. Bütün hata ve eksikliklerin arkasında da yeterince anlamama, kendini aldatma vardır. Yanlış ve yetersiz anlayış, yaklaşım, düşünce vardır. Buradan kaybediyoruz. Kayıp etkenlerimizi azaltmak, başarı etkenlerimizi çoğaltmak için de süreci doğru ve yeterli anlamamız gerekiyor. Geleceği doğru kestirip, değerlendirip ona göre hareket etmemiz kadar, bizi gelecekte başarıyla yürütecek tarzı, üslubu, tempoyu ve geçmişin kapsamlı değerlendirmesini, irdelenmesini eleştiri-özeleştirisiyle ortaya çıkarmamız da gerekiyor.

Sadece geleceğe ilişkin görüşler oluşturmak, varsayımlarda bulunmak fazla bir şeyi ifade etmez. Eğer onları hayata geçirecek bir duruş, örgütlülük, irade ve iddia var olursa, bu, öngörüler bir perspektif olarak ön açıcılık ifade eder, yön verir, kolaylık sağlar, başarının bir etkeni haline gelir. Elbette yürüme iradesi, iddiası, gücü de geçmişin kapsamlı değerlendirmesi, analizi, eleştiri ve özeleştirisiyle ortaya çıkartılır, pratiğin tecrübesinden edinilir. Bu nedenle de elbette bu süreci bu dönemde kapsamlı değerlendirmeye alıyoruz, alacağız ve de almış durumdayız. Bütün hareket olarak, özelde de bu üçüncü atılıma da temel bir güç olarak katılmış olan gerilla hareketimiz olarak bu beş yılın meşru savunma duruşu, pratiği, mücadelesi neydi, ne değildi, neyi içerdi, hangi dersleri çıkardı, ne tür başarılar yarattı, ne tür kayıplara yol açtı, doğrusu neydi, yanlışı neydi, bunları derinliğine sorguladığımız, çözümlediğimiz ve derslerini çıkardığımız bir süreç oluyor ve daha çok da böyle olacaktır. Bu konuda engeller ve zorluklar var. Bunlar ağırlıklı olarak bizden kaynaklanıyor, ama onun yanında büyük imkânlar, fırsatlar var, ciddi ve tarihsel gelişmeler ortaya çıkartılmıştır. Bunları da doğru ele alıp yürütmemiz gerekiyor. Bunları yaratan, ortaya çıkartan temel değerler, güçler var. Onları iyi görmemiz lazım. Her şeyden önce bunları doğru gördüğümüz ölçüde bu günü doğru anlar, yarını doğruya yakın öngörür, bir de güçlü yürüme konumuna kendimizi ulaştırırız. Yoksa gerçeğimizi doğru göremezsek en büyük hatayı yaparız. Alevilik diyor ya "aslını inkâr eden haramzadedir" diye, kendi gerçeğini doğru çözümleyemeyen, yeterli gelecek öngöremeyeceği gibi, güçlü ve etkili de yürüyemez. Bazı öngörülerde bulunsa da onları pratiğe geçirme gücünü bulamaz.

Üçüncü büyük hamle de Önderlik tarafından hazırlanıp yürütüldü

Buradan baktığımızda tabi bütün Parti tarihi boyunca bu büyük üç çıkışa öncülük eden, yön gösteren temel değerlerimiz var. Her şeyden önce Önderlik gerçeğimiz var. Bütün bu süreç,

çıkışlar her zaman Önderlik tarafından hazırlandı, çözümlendi, örgütlendirildi ve yürütüldü. Her zamankinden daha çok bu üçüncü büyük hamle Önderlikçe hazırlanıp yürütüldü. Burada yanılgıya düşmemek gerekiyor. Bu yönlü bazı yetersiz, hatalı yaklaşımlar ortaya çıkabiliyor. Bu kesinlikle yanlıştır. Kuşkusuz zor olan, ilk çıkıştı ve tümüyle Önderlik tarafından gerçekleştirildi. Bu doğal bir durumdu da. Başka türlü zaten olamazdı. Bir önderliksel doğuş oluyordu, bunun başka bir biçimde gerçekleşmesi de zaten mümkün değildi. Aslında olması gerekenden çok daha fazla Önderlik çabasıyla, Önderliğin üzerinde gerçekleşti. 1 Haziran Özgürlük Atılımı, bu üçüncü büyük çıkış da, tıpkı ilk iki büyük çıkış gibi, hatta daha fazla bir önderliksel çıkışı ifade ediyor. Bütünüyle Önderlik gerçeğimiz tarafından hazırlanan, örgütlenen, yönlendirilen, aydınlatılan, yönetilen, yürütülen, en büyük zorlukları yenen mücadelenin bizzat Önderlik tarafından gerçekleştirilmesi oluyor. 1 Haziran Atılımı her zamankinde daha fazla bir Önderlik atılımıdır; Önderliğin yürüttüğü, geliştirdiği bir atılımdır. Zorluklarını her zamankinden fazla Önderliğin yaşadığı, gelişmelere her zamankinden fazla Önderliğin yön verip yarattığı bir atılımdır. Öyle bazı mekansal duruşlar yanıltıcı olmasın. Çünkü böyle görüşler olabiliyor. Bunlar yanlıştır, büyük hatadır. Gerçeği doğru ve bütünlüklü ele almamayı ifade ediyor ki, sonunda kesinlikle yanlış değerlendirmeye, yanılgıya götürüyor. Önemli bir kendini yanıltma noktası burasıdır. Kendimizi yanıltmak istemiyorsak, doğru anlamak, doğru katılmak ve başarıyla yürümek istiyorsak her şeyden önce bu gerçeği doğru ve yeterli anlamamız, derinden bilince çıkartıp özümsememiz ve bütün düşüncemizi ve pratiğimizi bu temelde geliştirmemiz gerekir.

Her şeyden önce yine Önderlik gerçekleşmesini sağlayan, önderliksel gelişmeyi oluşturan büyük değerlerimiz, kahraman şehitlerimiz var. Tüm bu mücadele boyunca yaralanmış, gazi olmuş çok sayıda arkadaşımız var. Halk büyük cesaret ve fedakârlık gösterdi, kayıplar yaşadı, ağır işkencelerden, eziyetlerden geçti, imkânsızlıklar ve acılar yaşayarak böyle bir mücadeleyi geliştirdi. Bu temelde direnen bir halk var. Bunlar içerisinde elbette şehitler gerçeğimizi iyi görmemiz lazım. Önder Apo her zaman ifade etti, ***"PKK bir şehitler partisidir"*** dedi. PKK'yi Haki Karer'in anısına oluşan bir partileşme süreci olarak tanımladı. Şehitlerin anılarının canlı olarak yaşayıp halka ve mücadeleye önderlik ettiği zemini partileşme olarak tanımladı. Öyle iddialı, iradeli çıkışlar olmasa, cesur ve fedakâr bir direniş içine girilemeseydi, elbette ki ortada ne bu kadar güçlü söylenmiş bir söz, ne de bu düzeyde yaratılmış bir parti söz konusu olabilirdi. Haki Karer'le başlayan, Halil Çavgun, Cuma Tak, Salih Kandallarla devam eden, zindanlarda Mazlum, Kemal, Hayri, Ferhat yoldaşlarla büyük bir direnme ve kazanma gücüne dönüşen şehitler gerçeği aslında bu gelişmeyi ortaya çıkardı.

15 Ağustos'la Kürt halkının büyük kahramanlıkları ortaya çıkmıştır

İkinci atılım, 15 Ağustos atılımı, Agitlerin, Bêrîtanların, Zilanların dönemi Önder Apo tarafında halk kahramanlığı dönemi olarak tanımlandı. Gerçekten de Kürt halkının büyük kahramanlarının, gözü pek komutanlarının, fedailerinin ortaya çıktığı bir dönemdir. Kürt halkı örgütlü, bilinçli ve planlı olarak askeri kurallara uygun bir biçimde verdiği en büyük savaşı 15 Ağustos Atılımında gerçekleştirdi. Bu gelişmeleri 1980'lerin o karanlık ortamında gözünü kırpmadan, hiçbir bireyci, bencil çıkar öngörmeden öne atılan ve kendini feda eden kahraman şehitlerimiz yarattı. Karanlıkları aydınlattı. 1990'lı yıllarsa gerçekten de her yönüyle büyük bir savaştı. Binden fazla şehit verdiğimiz büyük savaş yıllarıydı. Gerilla gerçeğinin, ölçülerinin, özelliklerinin, savaşının, dolayısıyla Kürdistan'da savunma anlayışının ve askeri bilincin derin bir tecrübeyle en çok ortaya çıktığı dönem bu dönemdir.

Gerilla Önderlik çizgisinde büyük bir direniş yürüttü

Şimdi 1 Haziran atılımımız da bu çizgi temelinde gelişti ve yürümeye devam ediyor. Büyük şehitler vererek bu atılıma hazırlandık. Hazırlık sürecinde Erdallar, Mahirler şehit düştüler. Baştan itibaren de her he kadar siyasi temelde gelişen bir atılım olarak tanımlasak da, bütünüyle meşru savunma savaşına dayalı olarak ve meşru savunma temelinde gelişen ve bugüne kadar gelen bir atılım oldu. Bu süreçte de gerilla kendisini Önderlik çizgisi temelinde yenileyip yeniden yapılandırarak büyük bir direniş yürüttü. Halk direndi, hem gerilla, hem halk şehitler verdi. 1 Haziran Atılımı, daha önceki atılımlardan ayrı olarak gerilla ve halkın iç içe geçme temelinde birleşik olarak direnişi sürdürdüğü bir atılım oldu. Gerilla büyük şehitler verdi, halk serhıldanlarda şehitler verdi. Bu beş yıllık mücadele içerisinde sekiz yüz civarında şehit verdik. Ki bunların her biri gerçekten de büyük bir bilincin, birikimin, tecrübenin sahibiydiler, cesaret ve fedakârlık küpüydüler. Her hangi bir bireysel arayış, tutum, çıkar içinde değildiler. İnsan yüceliğini en üst düzeye çıkaran, sınıflı ve cinsiyetçi toplum düzeninin kirletip bitirme noktasına getirdiği insanı özgürlük, eşitlik, demokrasi, paylaşım ilkeleri temelinde yeniden kendi doğal-komünal özüne yaklaştırmayı temsil eden bilinç ve ölçünün temsilcileriydiler. 2004 yılından itibaren bu temelde Botan'dan Dersim'e, Doğu Kürdistan'a kadar birçok alanda büyük şehitler verdik. Kürdistan'ın dört parçasında şehit verdik. Bugün de bu durum devam ediyor. İşte son gelişmeler görülüyor. Botan'da **Garısa komutanı Şervan arkadaş** başta olmak üzere çok sayıda şehit verdik. Amed'de **Ali, Bêrîtan, Rizgar** arkadaşların içinde olduğu ağır şehitler verdik. Mücadelenin her anı bu temelde yaşanıyor. Her türlü gelişme bu temelde gerçekleşiyor. Bunu görmemiz, değerlendirmemiz, anlamamız, gelişmeleri yaratan değerleri, gerçekleri doğru tanımlayıp saygıyla yaklaşmayı, doğru anmayı, sahiplenmeyi

ve onların doğru izleyicisi olmayı becermemiz gerekiyor. Genel bir değerlendirme olarak 1 Haziran Atılımı parti ve mücadele tarihimizde neyi ifade ediyor hususunda bunları belirtebiliriz.

"1 Haziran Atılımı her şeyden önce, küresel sermaye adına Büyük Ortadoğu Projesiyle Ortadoğu'yu fethetmek isteyen ABD müdahalesine karşı, Kürt sorununun demokratik çözümü temelinde Demokratik Ortadoğu Birliği projesiyle geliştirilen bir devrimci müdahale olma özelliğini taşıdı"

1 Haziran Atılımı tasfiyeciliği tasfiye etme hamlesiydi

Güncel siyasi planda neyi ifade etti, ne tür gelişmeler yarattı ve bugünkü durum nedir, satır başları halinde onlara da değinirsek:

1 Haziran Atılımı bölgeye ve Kürdistan'a dönük bazı müdahalelere karşı 1 Haziran Atılımı devrimci, özgürlükçü bir müdahale olma gerçeğini ifade etti. Neydi bu müdahaleler? *Birincisi*, ABD'nin Ortadoğu'ya dönük Üçüncü Dünya Savaşı denen müdahalesiydi. Afganistan ve Irak savaşıyla gelişen bu müdahalenin bütün Ortadoğu'ya yönelik olduğu ve bunun içerisinde Kürdistan'ın da bulunduğu, dolayısıyla müdahalenin Kürt özgürlük hareketini de içerdiği tartışma götürmezdi.

İkincisi, 3 Kasım 2002 seçimleriyle siyasi İslam'a dayalı AKP'nin iktidara getirilmesi durumudur. Bu da uluslararası komplonun başarıyla yürütülmesi için komplo yönetiminin bir müdahalesi olma durumunu ifade ediyordu. Çünkü İmralı çürütme politikasını yürüten Ecevit başkanlığındaki koalisyon hükümetinin yenilgisi ardından AKP hükümete getirildi. Ecevit hükümetinin başarısızlığını, yenilgisini önleyerek, siyasi İslam'a dayalı bir çabayla Önderlik ve Özgürlük hareketi karşısında uluslararası komployu başarıya götürme göreviyle hükümete getirilmiş bir partiydi AKP. Diğer yandan, bu iki gelişmeye dayanarak, onların amaçlarını yürütmek üzere ve onlar tarafından planlanıp yürütülen ve içten dayatılan provokatif-tasfiyeci saldırı vardı. Bu eğilim de tamamen ABD müdahalesine ve AKP hükümetinin Türkiye'de yarattığı duruma kendini dayandırıyordu. Güney Kürdistan'daki ortaya çıkan durumdan, milliyetçi-devletçi çizgiden güç alıyordu. Bu temelde hareketi içten bölüp parçalamayı, eritmeyi öngören bir saldırı, müdahale vardı. 1 Haziran Atılımı bu koşullarda gerçekleşti. Bütün bu müdahalelere karşı devrimci bir müdahaleydi, bir Önderlik müdahalesiydi. Her şeyden önce, küresel sermaye adına Büyük Ortadoğu Projesiyle Ortadoğu'yu fethetmek isteyen ABD müdahalesine karşı, Kürt sorununun demokratik çözümü temelinde Demokratik Ortadoğu Birliği projesiyle geliştirilen bir devrimci müdahale olma özelliğini taşıdı 1 Haziran Atılımı.

Diğer yandan, AKP çıkışına, AKP'nin iktidara getirilişine karşı, AKP eliyle ideolojik, siyasi imhayı gerçekleştirmeyi ve çürütme politikasını başarıya götürmeyi öngören plana karşı bir direnme çıkışıydı. Öte yandan 1 Haziran Atılımı bu iki iç ve dış gücün örgütleyip hazırlayarak içten dayattığı provokatif-tasfiyeci saldırılara karşı Önderlik çizgisinde hareketin yenilenme, yeniden yapılanma sürecini başarıyla gerçekleştirmeyi öngören bir çıkıştı. Yani tasfiyeciliği tasfiye etme hamlesiydi. İdeolojik, örgütsel cepheden hareketi tasfiye etmek üzere geliştirilen saldırıya karşı büyük bir ideolojik ve örgütsel çizgi mücadelesiydi. Bütün bunları doğru ve yeterli değerlendiremeyen, bunlara karşı örgütlü, etkin tavır ve mücadele geliştiremeyen, görev ve sorumluluklarına yeterince sahip çıkıp gereğini yapamayan bireyci, örgütsüz, geri çekilmeci, tepkici, dar yönetim ve kadro yaklaşımlarına karşı, zayıf ve iddiasız insan duruşuna karşı büyük bir bilinç, irade ve iddia çıkışıydı. Dikkat edilirse, her ne kadar önemli bir güce, imkâna, fırsata dayansa da, zor ve ağır koşullarda gerçekleşmiş bir atılımdır. Öyle çok iyi hazırlanılmış, planlanmış ve o temelde gerçekleşmiş bir atılım değildir. Tam tersine saldırıların yoğunlaştığı, ağır zararlar verdiği, hareketin ideolojik, örgütsel ve pratik bakımdan bir dalgalanma, savrulma, parçalanma, erime yaşadığı, tasfiye olmakla yüz yüze geldiği, ciddi tehditlerin, saldırıların, engellerin var olduğu bir ortamda, bunları yenmek üzere geliştirilen, gerçekleştirilen bir mücadele atılımı oldu.

Atılım temelinde mücadele ağır ağır adım adım gelişerek büyüdü

Bütün zorluklara, zayıflıklara rağmen, Önder Apo'nun büyük çabasıyla bütün bu müdahalelere karşı güçlü bir direnişi gerçekleştirdi ve önemli sonuçlar kazandı. Başlangıçta belirsizlikler çoktu, adımlar zayıftı, pratik etkisizdi, tehlike ve tehdit çoktu, onun için mücadele ağır ağır, adım adım gelişerek büyüdü, ilerledi. Netsizliği, muğlaklığı giderdi. Yere daha sağlam basan ve daha planlı hareket eden, daha örgütlü ve geniş bir cephede mücadeleye geçen bir düzey kazandı. Yıl yıl önemli görevler başararak beşinci yılın sonunda önemi bir gelişme düzeyi ortaya çıkartıldı. Bütün bu saldırılara karşı direnerek başarılı olan, kazananın 1 Haziran Atılımı olduğu gerçeğini bugün bu altıncı yıla girerken netçe ortaya çıkardı.

Birinci yılda provokatif tasfiyeci eğilimi tasfiye etti. İçten ve dıştan saldırıların önünü aldı. Üçüncü önderliksel doğuş temelinde hareketi yeni ideolojik çizgide kendini yeniden yapılandırma, örgütleme, toparlama, stratejik değişim temelinde yeni bir mücadele sürecine girme, demokratik konfederalizm sistemi içerisinde halkın özgür demokratik yaşamının örgütlenme sürecini başlatma gibi önemli gelişmeleri yarattı. İkinci yılda, "Önder Apo Siyasi İrademdir" referandumunu başarıyla yürüttü. Hareketin kendini toparlayıp ideolojik yenilenmesi, stratejik değişim ve örgütsel yeniden yapılanma temelinde geliştirdi-

ği yeni mücadelenin Önderlikle kenetlenme düzeyini ortaya çıkardı.

Üçüncü yılında, Önder Apo dahil bütün harekete dönük topyekûn saldırı konsepti temelindeki imha operasyonunu kırdı. Bu operasyon ki, Önder Apo'ya zehirleme dayatmıştı. Yönetimimizi çeşitli komplolarla, ajan faaliyetleriyle katletmeyi öngörmüştü. Gerillayı ezmek için büyük bir askeri saldırı planlamıştı. Halka dönük tutuklama, eziyet, işkenceyi had safhaya çıkarmıştı. Başbakan Tayyip Erdoğan'ın ağzından, "kadın da olsa, çocuk da olsa özgürlük isteyenlere gereken yapılacak" dedirtecek kadar bir saldırganlık düzeyi ortaya çıkmıştı. Bütün bunlara karşı bir büyük direniş oldu ve bu saldırılar kırıldı. Dördüncü yılda, ABD-Türkiye-İran ittifakına dayalı olarak geliştirilen ve askeri planda gerillayı ezerek siyaseten PKK'yi teslim almak isteyen planı yenilgiye uğrattı. En son Zap direnişiyle bu askeri saldırı planı yerle bir edilmiş oldu. Beşinci yılında da, önce Önder Apo'ya dönük İmralı'da geliştirilen baskıyla ideolojik planda hareketi geriletip teslim almayı öngören saldırıları boşa çıkartıp büyük bir ideolojik zaferi-1982 Amed zindan zaferinde olduğu gibi- yaratarak önemli bir gelişme sağladı. Sonunda 29 Mart yerel seçimi etrafında örgütlenen, PKK'yi siyasi olarak tecrit etmeyi ve bu temelde tasfiyeyi öngören planın başarısız kılınıp boşa çıkartılması sağlandı.

Bu beş yıllık süreçte her alanda komple bir mücadele yürütüldü

Dikkat edilirse, beş yıl gerçekten de dopdolu geçti. Öyle dar, sınırlı, içeriksiz bir mücadele süreci kesinlikle değildi. Hemen hemen her türlü yol yöntemin denendiği, her türlü taktiğin gündeme geldiği, her alanda komple bir mücadelenin yürütüldüğü dopdolu bir mücadele sürecidir bu. Dolayısıyla dersleri çoktur, zengin bir pratik tecrübeyi içeriyor. Doğru ele alınır, iyi çözümlenir ve dersleri iyi çıkartılarak anlaşılırsa bir toplumu, bir hareketi başarıdan başarıya yürütecek kadar büyük bir birikimi kesinlikle içinde taşıyor. Hiç hafife almayalım, küçümsemeyelim, basit görmeyelim. İdeolojik, siyasi, örgütsel, diplomatik, askeri her türlü mücadele vardır bu beş yıllık pratiğin içinde. İmha ve tasfiye planları düşman tarafından defalarca hazırlanıp uygulamaya konmuştur. Bu planlar ki, bir yere, bir alana özgün değil, ideolojik, felsefik, psikolojik, askeri, siyasi, sosyal, ekonomik, kültürel boyutu var. Bunları Türk Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ çok iyi ifade ediyor. PKK'ye karşı mücadelenin çok geniş, zengin bir mücadele olması gerektiğini defalarca söylemiş bulunuyor, kendi savaş planlarını ona göre oluşturuyorlar. Düşman karargâhı bu temelde çalışıyor ve bunları ifade ediyor. Demek ki, çok yönlü bir mücadele süreci yaşandı. Özgürlük mücadelesi tarihimizin en kapsamlı, en geniş, en zengin, çok yönlü pratiğinin yaşandığı dönem, 1 Haziran Atılımı temelinde geçen bu beş yıllık dönemdir. Bunu böyle bilmemiz, görmemiz, değerlendirmemiz gerekir. Bu bakımdan öyle basite alınacak, dar yaklaşılacak, küçümsenecek bir süreç değildir. Zengin dersleri olan, büyük bir birikimi ifade eden bir mücadele sürecidir.

Bütün bu zengin, kapsamlı, amansız mücadelenin sonuçları nasıl olmuştur? 29 Mart yerel seçimleri ardından ortaya çıkan siyasi durum aslında bu sonuçları böyle bir adaletsiz terazide tartarak ortaya çıkardı. Terazi demek bile zor aslında, çünkü adalet, eşitlik, demokratik yaklaşım yok. Bir taraf ağır baskı ve saldırıyla, aslında hak etmediği sonuçları almış gibi kendini kamuoyuna göstermek istedi, ama bütün buna rağmen yine de başaramadı. Her türlü imkânı, baskıyı kullanmasına rağmen gerçekleri çarpıtamadı, tersyüz edemedi. Halkı aldatamadı, satın alamadı ve korkutamadı. Sonunda yeterli olmasa bile belli bir sonuç ortaya çıktı. Nedir bu sonuç? Elbette ki AKP'nin yenilgi alması gerçeğidir. AKP'nin başarısına bağlanan bütün siyasi hesaplar bozuldu, siyasi umutlar kırıldı. Kimdi AKP'nin başarısına umut bağlayanlar, hesap yapanlar? ABD, AB, Genelkurmay Başkanlığı, Irak, İran, Suriye, Güney Kürdistan yönetimiydi; işbirlikçilerdi, ajanlardı, hainlerdi. Kim yoktu ki içinde! Bilcümle gericiliğin hepsi de vardı. Sonuçta hepsinin hesapları yerle bir oldu. 29 Mart akşamı sandıklar açıldığında, referandum düzeyinde dediğimiz seçimlerin sonuçları belirginleştiğinde bu gerçek ortaya çıktı. Referandumu DTP kazandı, DTP'nin temsil ettiği Kürt sorununa demokratik özerklik çözümü kazandı. Kürt halkı bu kadar baskıya rağmen yüzde ellinin üzerinde bir oyla bu durumu ortaya koydu. DTP'nin demokratik özerklik projesini desteklediğini gösterdi.

29 Mart seçim sonuçları meşru savunma savaşıyla direnişle yaratıldı

Aslında biraz demokratik bir seçim olsaydı bu sonucun yüzde yetmiş-seksenin üzerinde olacağı tartışma götürmezdi. Bunu sadece biz söylemiyoruz, herkes söylüyor. Ama bütün engellemelere rağmen sonuç bu oldu. Referandumda kazanan Kürt sorununa demokratik özerklik çözümü oldu; kaybeden, Bağ-

dat planı temelinde PKK'yi siyasi tecride uğratıp marjinalleştirerek imha ve tasfiye etmeyi hesaplayan siyasetler oldu. Bu, kapsamlı bir ittifaktı. Uluslararası komplo ittifakının neredeyse yeniden canlandırılmış, diriltilmiş haliydi. Bu ittifakın hesabı, AKP'nin yenilgisiyle netçe bir kere daha bozulmuş oldu. Bu önemli bir sonuçtu. Aslında "bir seçimden de bu kadar siyasi sonuç çıkar mı, çok abartılı değerlendirme olmuyor mu" diyenler, ya da demeseler de içten içe böyle düşünenler var. İçimizde de, dışımızda da var. Bu düşünce kendi başına ele alınsa doğru olabilir, ama seçimi önünden ve sonundan kopartarak değerlendirirsek böyle olabilir; oysa gökten düşer gibi yalnız bir olay değildi 29 Mart yerel seçimi. Beş yıllık 1 Haziran Atılımı temelinde gelişen mücadelenin ve meşru savunma savaşının sonucunda ortaya çıkmıştı. Biz daha baştan 29 Mart seçiminin beş yıllık mücadelenin, meşru savunma savaşının siyasi finali olacağını ifade ettik. Gerçekten de seçim böyle bir siyasi final oldu. Beş yıllık mücadele içerisinde kimin kazandığını, kimin kaybettiğini seçim terazisinde tartarak ortaya çıkardı. Yani öyle sadece oyla yaratılan siyasi sonuç değildi. Savaşla yaratıldı, meşru savunma savaşıyla yaratıldı bu. Büyük bir ideolojik mücadeleyle, direnişle yaratıldı; İmralı direnişiyle, büyük bir siyasi mücadeleyle oldu. Gece gündüz demeden, halk gözünü kırpmadan, yiyip içmeden hep serhıldan halinde bulundu. Bütün bu mücadelelerin sonucu birleşti 29 Mart seçimi sonrasındaki siyasi durumu yarattı. Her şeyden önce ABD-Türkiye-İran ittifakının askeri olarak hareketimizi ezip tasfiye etme isteyen planı Zap direnişiyle boşa çıkartılınca, bu askeri sonucun siyasi anlamı 29 Mart seçimi sonrasına taşındı. Yine bu siyasi sonucun arkasında İmralı direnişi vardır. İmralı'da Önder Apo'ya dayatılan baskı, işkence, tehdit ve bu temelde hareketi teslim almak amacına karşı Önderliğin, halkın, hareketimizin geliştirdiği direnişle kazanılan ideolojik zaferin sonuçları vardır. O sonuçlar da 29 Mart yerel seçim sonrasındaki siyasete taşındı. En son seçim üzerinde yürütülen siyasi mücadelede sandıktan bilindiği gibi çıkınca, işte böyle etkili bir siyasi sonuç ortaya çıktı. Yani bu siyasi sonuç sandıktan çıkmadı, meşru savunma savaşının yenilmezliğiyle çıktı. İmralı'da kazanılan ideolojik zaferle çıktı. Siyasi mücadelede halkın gösterdiği birlik ve bütünlükle çıktı. Bütün bunlar birleştiler 29 Mart seçimi sonrasındaki siyasi durumu oluşturdular.

Türkiye yönetimi seçim sonrasında gelişen siyasi ortamdan rahatsız

Bu sonuç temelinde şimdi iki aylık bir dönem geçmiş de bulunuyor. Bu iki ay boyunca seçim sonuçlarını ifade eden bir mücadele yaşandı. Dikkat edilirse, ilk elden Bağdat planı boşa çıktı. O plana umut bağlayan, plan içine giren ittifak dağıldı. ABD hemen seçim ardından başkanlık düzeyinde DTP Eşbaşkanı ile görüşerek politika değiştirdiğini ortaya koydu. Seçime kadar PKK'yi ve DTP'yi cepheden karşısına alarak tasfiye etme mücadelesi yürüten ABD, seçimde DTP'nin başarı kazandığını, ideolojik ve askeri mücadelede de PKK'nin başarı kazandığını görünce bir hafta içerisinde politika değiştirip bu kez DTP ile görüşerek uzlaşma temelinde Kürt özgürlük hareketini Ortadoğu politikaları önünde engel olmaktan çıkartma siyaseti izlemeye yöneldi. Bu önemli bir değişiklikti. ABD'nin Kürt politikasının sadece Güney Kürdistan'la sınırlı kalmadığını, Kürdistan'ın diğer parçalarına taştığını da gösterdi. ABD'nin Ortadoğu'da zor durumda olduğunu, artık bir gün bile erteleyecek durumda olmadığını, sıkışık bir halde olduğunu gösterdi. Yine Türkiye politikasının aksine Kürt özgürlük hareketinin zorla tasfiye edilemeyeceğini değerlendirerek uzlaşmayla yol alma eğilimine yöneldiğini gösterdi. Türkiye yönetiminin baskı ve şiddet politikasına, DTP'yi reddeden yaklaşımına karşın ABD, görüşme yaparak Türkiye'yle ayrı bir politikada olduğunu ortaya koydu.

Bunun sonucunda Türkiye yönetiminin refleksleri, tepkileri gelişti. Bir yandan görüldü ki, seçim sonuçları önemli bir siyasi mücadele zeminini ifade ediyor. PKK buna dayanarak Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü yönünde önemli bir siyasi mücadele hamlesi geliştirebilir. Bunu herkes görüyor ve değerlendiriyordu. Türkiye yönetimi bundan ciddi bir korku duydu. Buna bir de ABD'nin DTP'yle görüşen, dolayısıyla siyasi uzlaşmaya açık bir politik yaklaşıma yöneldiği gerçeği ortaya çıkınca Türkiye yönetiminin korkuları daha çok arttı ve seçim ardından başlayıp iki ay boyunca geliştirilen yoğun askeri ve siyasi saldırı, baskı politikasını gündeme getirdi. İki aydır ordu operasyon halindedir, gittikçe bu operasyonlarını tırmandırıyor. Bu iki ay boyunca halka sert ve vahşi yönelimler oldu, Ağrı'dan Amara'ya, Hakkari'den Gever'e, Cizre'ye kadar, İstanbul'a, Sakarya'ya kadar birçok alanda açık katliamlara, linç girişimlerine varan saldırı düzeyleri ortaya çıktı. Bütün bunlara bir de 14 Nisan'da başlayan DTP operasyonu eklendi. DTP'lileri tutuklama operasyonu başlatıldı ve halen devam ediyor.

Mazıdağı katliamı çok iyi planlanmış bir kontrgerilla marifetidir

Bütün bu saldırılar neyi içeriyor? Türkiye yönetiminin 29 Mart seçim sonrasında oluşan siyasi ortamdan büyük bir korku ve endişe duyduğunu gösteriyor. Dolayısıyla o siyasi zeminin yok edilmesi, eritilmesi, ortadan kaldırılmasını gerçekleştirmeye dönük saldırılar oluyor. Türkiye yönetimi bu temelde saldırıyor. PKK Kürt sorununun siyasi mücadelesini mi dayatacak, ABD siyasi uzlaşmaya açık bir yaklaşım mı gösteriyor, bütün bunlar Kürt halkının direnişiyle mi ortaya çıktı, bu noktada çözüm argümanı DTP mi oluyor, işte Türkiye yönetimi bu iki gücü hedefliyor. Halka öfkeyle, kinle, nefretle saldırıyor, ezmeye, katletmeye çalışıyor. DTP'yi tutukluyor, etkisizleştirmeye, tasfiye etmeye çalışıyor. Seçimde, sandıkta yapamadığını, tutuklayarak, polis baskısıyla, hukuku kullanarak yapmak istiyor. Seçimde DTP karşısında yaşadığı yenilgiyi, hukuka dayanarak, polisi kullanarak zafere dönüştürmek istiyor. Açıkça yapılan budur. Bu konuda her türlü provokasyon, terör, baskı, oyun gündemdedir. Bu baskı sürecini Mazıdağı katli-

amına kadar taşıdılar. O da bu gelişmelerle bağlıydı ve şunu ifade ediyordu: Halk üzerinde baskı olmuş, gerillaya dönük operasyonlar var, DTP operasyonu başlatılmış, tutuklanıyor, çeşitli yönlerden darbe vurulmuş, sonuçta bir de Mazıdağı katliamıyla PKK aleyhine kullanılacak bir ortam yaratılırsa, Türkiye yönetimi buna dayanarak bir siyasi saldırı geliştirmeyi hesap ediyordu. Bu bakımdan Mazıdağı katliamı çok iyi örgütlenmiş, planlanmış bir kontrgerilla marifetidir. Bundan kuşku duymamak lazım. Eğer gizli olarak yapılması başarılsaydı, ardından Türk yönetimi PKK katliamı diye içte ve dışta yoğun bir propaganda, psikolojik savaş geliştirecekti. DTP tutuklanmış, halk üzerinde baskı var, gerillaya karşı operasyon var, PKK'ye karşıda böyle bir propaganda ve psikolojik savaş geliştirilirse, işte o zaman 29 Mart seçiminin ortaya çıkardığı siyasi sonuçlar eritilmiş olacaktı. Zemin yok edilecek, gündem değiştirilecek, böylece Türkiye yönetimi seçimde yaşadığı yenilgiyi gidermiş olacaktı. Hesap, umut buydu, fakat dikkat edilirse bunlar tam tutmadı. Mazıdağı katliamı, provokasyonu, komplosu açığa çıktı. Halk baskılar karşısında direndi, yılmadı, DTP saldırılar karşısında direniyor, gerilla saldırılar karşısında direniyor, dolayısıyla oyunlar önemli ölçüde bozuldu.

AKP seçim yenilgisi alınca Kürt ulusal konferansı gündemden düştü

Hareketimiz, Türk devleti daha bu duruma adım atmadan, 13 Nisan'da 1 Haziran'a kadar süren bir çatışmasızlık ilanında bulunarak adeta Türkiye yönetiminin planlarını boşluğa düşürdü, deşifre etti, siyasi çözüm arayışçılarına büyük güç ve destek verdi. Türkiye yönetiminin bu saldırı planını suçüstü yakalar bir durum yarattı. Ardından 5 Mayıs'ta açıkladığımız demokratik siyasi çözüm bildirisi bu konuda Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü için yapılması gereken, kendi cephemizden daha çok yapmamız gereken görevleri net ortaya koydu. Halkın ve siyasi güçlerin izlemesi gereken politikaları belirledi. Seçim öncesi çok tartışılan ve seçimden sonra AKP yenilince gündemden kalkan Kürt ulusal konferansının yapılmasını gündemleştirdi. Eğer seçimde AKP kazansaydı en geç Nisan ortasına kadar böyle bir konferans olacaktı. Hiç haberimiz ve hazırlıklarımız yok deniliyor, ama öyle değil, hazırlıklar tamdı. Ama seçim AKP'nin yenilgisiyle sonuçlanınca bu da ortadan kalktı. ABD planı bozulmuş oldu, dolayısıyla ABD planı temelinde Güney Kürdistan yönetimine oynatılmak istenen rolün oynanma zemini yok oldu. Şimdi biz bu politikayı, çalışmayı yürütmeyi gündeme aldık. Olgunlaşan siyasi zemine dayanarak böyle bir ulusal siyasi durum ortaya çıkarmak istedik. Diğer yandan, Türkiye'de demokratikleşme, Kürt sorununun çözümü tartışılıyordu, tartışılacaktı. Onlara çözüm üretmek, proje sunmak, demokrasi hareketi yaratmak üzere bir demokrasi konferansını geliştirmeyi öngördük. Tabii bir de demokratik konfederalizm sistemi içersinde, tutuklamalar ne olursa olsun, halkın tabandan demokratik komünal örgütlülüğü mutlaka geliştirmek ve bu dönemin seçim sonuçlarının imkânlarına da dayanarak bu temelde değerlendirilmesi gerektiğini belirledik. Bunlar önemli açılımlardı. Bizim bu çabalarımız, gerillanın, halkın, DTP'nin direnişi, hareketimizin bu yönlü çabaları Türkiye yönetiminin provokasyonlarının bir kısmının da boşa çıkmasıyla birleşince son tartışma süreci gündeme geldi.

ABD geçmiş iki yılda PKK'yi tasfiye etmeyi denedi ama başaramadı

Bunların yanında bir de ABD baskısı var. Bunu da bilmemiz, dikkate almamız lazım. Bu süreçte ABD'nin de kendi politikaları doğrultusunda Türkiye yönetimi üzerinde belli bir baskısının olduğu anlaşılıyor. Çünkü Obama yönetimi Ortadoğu'da öngördüğü siyasetleri mevcut durumda uygulayamıyor. Aslında seçimde Bin Ladin'i yakalama sözü vermişti. Seçimi bu temelde kazanmıştı. Seçim ardından hemen Afganistan savaşını tırmandırmak istiyordu. Onun için Türkiye ve Irak'a geldi, NATO'ya gitti. Buralardan alacağı askeri destekle Afganistan'da savaş başlatmayı umut ederken, dikkat edilirse bu desteği alabilmiş değildir. Henüz Afganistan'da ciddi bir savaş yürütemiyor. Pakistan'da bazı operasyonlar geliştirdi, ama çok sonuç verdiği söylenemez. Bu konuda her halde en büyük çıkmaz Türkiye ve Kürdistan'da yaşanıyor. Türk ordusunu ve Kürtlerin gücünü bu politika doğrultusunda kullanmak istiyor, ama henüz PKK sorununu çözemediği için ikisini de kullanamıyor. Türkiye, ABD'nin izlediği politikayı kabul etmiyor. Görüşme ve uzlaşma eğiliminde değildir. PKK'nin tasfiyesini gerçekleştirmek istiyor. Bunu da ABD geçmiş iki yılda denedi ve başaramadı.

Türkiye'de üç eğilim gittikçe belirginlik kazanıyor ve ayrışıyor

Mevcut durumda Cumhurbaşkanı da, Başbakan da Kürt sorunundan ve çözümünün gereğinden söz ettiler. Türkiye'de çok yönlü tartışmalar var. Üç eğilim gittikçe belirginlik kazanıyor ve biraz da ayrışıyor. Bunlardan *birincisi*, bildiğimiz katı klasik inkâr ve imha eğilimi. Bunu savunanlar var ve hiçbir tartışmayı bile gündeme getirmek istemiyorlar. Ordu içinde, sivil bürokrasi içinde, CHP ve MHP içinde varlar. Bunlar faşist-şoven milliyetçi çevrelerdir. *İkincisi,* Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini esas alan bir eğilim gittikçe gelişiyor. Çeşitli çevreler, aydınlar, yazarlar, sanatçılar, siyasetçilerin içinde var. Bazıları demokrat olduğu için bu düşüncededir, bazıları da şimdiye kadar yürütülen mücadeleyle sonuç alınamadı, Kürt özgürlük hareketi imha ve tasfiye edilemediği için artık çaresiz kalarak bir çözüm üretmek gerektiğini dile getiriyor. Böyle olanlar da var.

Üçüncü eğilim, bu ikisinin arasındadır. Buna daha çok da özel savaş eğilimi de diyebiliriz. Yani esas yürürlükte olan, Türkiye yönetiminin siyaseti de budur. Mevcut katı, baskıcı, ideolojik, askeri, siyasi yöntemlerle sonuç alınamıyor, PKK imha ve tasfiye edilemiyor. Özellikle son iki yılda bu konuda çok yoğun ve planlı bir çaba harcandı, ama başarılı olunamadı. Artık özel savaş yöntemlerini deneyerek, daha ince yak-

laşarak tasfiyeyi gerçekleştirmek istiyorlar. Mesela seçim öncesinde de AKP seçimi kazanabilmek için TRT-6 diye yirmi dört saat Kürtçe yayın yapan bir TV kanalı ortaya çıkardı. Bir özel savaş yöntemiydi. Şimdi bu tür yöntemi arttırarak, TV kanallarını arttırarak, radyo kanalları geliştirerek, Kürtçe basına izin vererek, Kürtçe konuşma ve öğrenmede bazı kolaylıklar getirerek, bazı çözümler ürettiğini söyleyip ayrı bir Kürt siyaseti oluşturarak Kürt özgürlük hareketi dışlanıp tecrit edilmek ve tasfiye edilmek isteniyor. Böyle bir politika izlenmeye çalışılıyor. Özel savaşın geldiği nokta budur. Mevcut tartışmalar bu tür tavizler vererek aslında demokratik siyasi çözümü tasfiye etmeyi amaçlıyor. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün "tarihsel fırsat" dediği herhalde budur. Genelkurmay Başkanı da buna açık olduğunu, bu tür politikaları desteklediğini birçok kez ifade etti. Cumhurbaşkanı, sorunu biz çözeceğiz derken de bunu kastediyor herhalde. Zaten halk üzerindeki baskı, DTP'ye dönük operasyonlarda esas yaklaşımın bu olduğunu gösteriyor. Yoksa karşılıklı diyaloga ve uzlaşmaya dayalı çözüm aransa her halde bunu DTP'yle yapmaları gerekirdi, onu için de DTP operasyonu sürmezdi.

Günlük olarak siyasi gelişmeleri izlemek değerlendirmek gerekiyor

Şimdi tartışmaların düzeyi böyledir. Mevcut durumu bu boyutlarıyla iki aydır değerlendiriyor ve tartışıyoruz. Çünkü askeri alan bu dönemde çok daha hassas ve dakik olmaya ihtiyaç duyuyor. Boşluk bırakmak tehlikeli oluyor ve kayıp veriyoruz. Küçük bir boşluk ağır sonuçlar veriyor. O nedenle boşluk bırakmamak, sürekli planlı ve örgütlü hareket etmek zorundayız. Onun için biz öncelikle başladık, çok değişik toplantılar yaptık. Askeri yönetimimiz tartıştı görüşlerini oluşturdu, siyasi yönetim toplantısı yaptık, parti yönetimiyle toplandık, tartıştık, kadın ve gençlik hareketi toplandı ve tartıştı. Sonuçta şöyle bir durum ortaya çıktı ki, günlük olarak siyasi gelişmeleri değerlendirmek, tartışmak, izlemek gerekiyor. Gelişmeleri iyi takip etmeden hemen şöyledir diye bir karar almak ve siyasi süreci öyle tanımlamak mümkün değil. Her gün yeni politikalar ortaya çıkıyor, çok yoğun ve kapsamlı bir siyasi mücadele yaşanıyor. Anlık olarak bu gelişmeleri izleyen, değerlendiren, karşı politikalar oluşturarak uygulamaya koyan bir siyasi yönetim ve mücadeleye ihtiyaç var. Böyle yürütmeye çalıştık, çalışıyoruz da. Eksikliklerimiz oldu, inisiyatif geliştirmede geç kaldık. Durum nedir, ne değildir biraz açığa çıksın, anlayalım diye ihtiyatlı, tedbirli yaklaşırken- çünkü riskler vardı, böyle olmak gerekiyordu, Önderlik de bu riskleri bir çok defa ifade etti- bu durum bazen geç kalmaya, dolayısıyla başka güçlerin müdahale ederek gündemi kendi eksenlerinde yönlendirmelerine yol açtı. Biz zaman zaman siyasi süreci yönlendirmede, tartışmalar içine girmede de zorlandık. Bunları şimdiye kadar hep tartıştık. Çeşitli toplantılarla sürekli bir değerlendirme ve tartışma içinde olduk.

Çatışmasızlık kararını devletin yaklaşımları belirleyecektir

Sonuçta 1 Haziran süreci geldi. Hem tarihi atılımımızın, üçüncü partileşme ve direniş hamlemizin altıncı yılına giriyoruz, hem de öngördüğümüz süreç tamamlandı. Bunları değerlendirdik, tartıştık. Çok yönlü görüşler alındı tartışmalar oldu. Önderlik bilgiler topladı, değerlendirmeler yaptı ve bir süreç tanımladı. Önderliğimiz, mademki Cumhurbaşkanı, Başbakan Kürt sorunundan ve çözümünden söz etti, o zaman ben de yol haritası hazırlarım, diyerek kamuoyuna taahhütte bulundu. Herkesten görüş istiyor ve görüş belirtmeyeceklerin daha sonra eleştiri yapma haklarının olmayacağını söylüyor. Bu sürecin bu biçimde değerlendirilmesini öngördü. Biz de yönetim olarak çeşitli biçimlerde bunu tartıştık. Mevcut durumuyla bu sürecin Temmuz ortasına kadar, çatışmasızlık diye tanımladığımız sürecin uzatılmasını öngörüyoruz. Ondan sonrası için bu sürede yaşanacak gelişmelere bakacağız. Gelişme olacak mı, olmayacak mı, bir şey var mı, yok mu ya da en azından bizim mücadele etme koşullarımız ne kadar işliyor, imkânlarımız ne kadar elverişli oluyor, onları görmek istiyoruz. Eğer olumlu bulursak, en azından biraz topyekûn imhayla, açık oyunla, faşist saldırılarla üzerimize gelinmezse, sonrasını da bu temelde değerlendirip devam ettirebiliriz. Fakat öyle olmazsa, durumu yeniden değerlendireceğiz. Böyle bir yaklaşım Önder Apo'nun değerlendirmeleriyle, planlamasıyla çelişmiyor. Ona bağlıyız ve sonuna kadar açığız. Fakat tabii karşı tarafa öyle istediği, kullanacağı peşin bir taahhüt de vermek istemiyoruz. Çünkü tutarlı değildir, çok fazla bir dürüstlük yok. Son dönemde gelişen operasyonlar, hem DTP'ye karşı saldırıların kesintisiz sürdürülmesi, hem de gerilla üzerindeki imha operasyonlarının yaygınlaştırılarak sürdürülmesi bunu açıkça gösteriyor. Durum böyle olunca biz de tabi ihtiyatlı yaklaşma gereği duyduk, duyuyoruz. Bu konuda bazı arkadaşlar "bir çelişki olamaz mı" diye endişe duyuyorlar. Hayır. Öyle bir çelişki olmaz, endişe duymaya gerek yoktur. Önderlik yaklaşımlarını anlayabilecek gücümüz var. Elbette her zaman süreci Önderlik yönlendirdi, yönetti, yönetiyor, böyle olmaya da devam edecek. Fakat karşı tarafı, inkâr ve imha politikalarını çözüp demokratik siyasi gelişmeler yaratmak için de mücadele etmemiz gerekiyor. Ona uygun yol ve yöntem geliştirerek mücadeleyi ilerletmemiz, baskılarımızı arttırmamız gerekli.

Karşı tarafta ana eğilimin özel savaş kapsamında olduğu tartışmasızdır

Diğer yandan, bazı arkadaşlar "oyun var, hile yapılıyor, her hangi bir olumlu gelişme yoktur, biz boşa çıkartılmak isteniyoruz" diyorlar. Bu eğilim HPG'de çok daha güçlü. Haklı olarak arkadaşlar askeri cepheden bakıyor ve bu sonuca ulaşıyorlar. Ulaşmaları anormal değil, anlamsız da değildir. Biz bunları da ele aldık, değerlendirdik. Yönetimimizin çeşitli kademeleri bütün bunları dikkatle inceliyor, değerlendiriyor. Öyle şu doğru şu yanlış diye kestirip atan bir tutum kesinlikle yoktur. Bu anlamda bazı yönetimlerimizin, arkadaşların kaygı ve

kuşkularının olduğunu ifade etme durumları söz konusudur. Kaygılıyız, kuşkuluyuz, düşman oyun yapıyor olabilir, diyorlar. Şimdi örgütsel-siyasi kaygı ve kuşku, kuşkusuz olmalı, çok daha derin de olmalı. Onsuz olunursa doğru olmaz zaten. Fakat onun dışında, politik değerlendirme yerine, kaygılarımız var, oyuna mı geliyoruz, oyuna gelmemek için o zaman dümdüz yaklaşmamız gerekir biçiminde de ele alınamaz. Kaygıdan öteye, gerçekler ortada zaten. Öyle açığa çıkmış, netleşmiş, karşılıklı anlayışa dönüşmüş her hangi bir şey söz konusu değil ki. Böyle bir kaygı belirtirken arkadaşlar, karşı tarafın niyeti bizi tasfiye etmektir, diyorlar. Niyeti değil, politikası, planı ve bütün çalışmaları bu temeldedir. Bunu görmeyen göz kördür. Bunun ötesinde bir şey yok ki, kim böyle olmadığını söylüyor? Biz bu gerçeklerle hareket ediyoruz. Türkiye yönetimindeki genel eğilim, yönlendirici eğilim kesinlikle budur. Böyle olmadığını sanan varsa yanılıyor, düşüncesini düzeltsin. İçlerinde farklı düşünceler, farklı eğilimler de var. Çözüm eğilimleri de gelişiyor. Tartışma var, tartışılıyor. Biz bunları dikkate alıyoruz. Bunlar da var, ama henüz tartışmalar sonuçlanmış değil. Bir çözüm projesi oluşmuş değil. Çözümü taahhüt eden bir durum söz konusu değil. Ana eğilimin özel savaş kapsamında olduğu tartışma götürmezidir. Bunlara rağmen, bunları bilerek biz bu politikayı izlemeyi kararlaştırdık, doğru bulduk ve uygulamak istiyoruz. Yoksa düşman oyun yapmaz, tasfiyeden vazgeçmiş, Kürt sorununa çözüm kabul etmiş düşüncesiyle, böyle değerlendirerek bu kararı almıyoruz. Bunu bilelim. Çeşitli olasılıkları tartıştık, değerlendirdik, bütün verileri ortaya koyduk, izlenebilecek bütün politik ihtimalleri; ne kazandırır, ne kaybettirir, bizi nereye götürür, nereye götürmez, hepsini hesapladıktan sonra böyle bir politika izlemenin bu koşullarda daha doğru olacağı kanaatine vardık. Başka politikaların zorlayıcı ve yanlış olacağını değerlendirdik.

ABD-Türkiye-Irak ittifakı PKK'yi ezmeyi gerçekleştirememiştir

Örneğin, kuşkular, kaygılar var, karşı tarafın oyunları var diye siyasi mücadeleyi biraz geriye çeken, daha çok şiddeti öne çıkartan bir mücadelenin bu süreçte bize kazandırmaktan çok kaybettireceği kanaati bizde hakim oldu. Şöyle ki, karşı taraf son iki yılda, 2007 ve 2008 yılında iç içe geçmiş bir sürü ittifak oluşturmuştu. B*irincisi*, ABD-Türkiye-İran ittifakı, fiili- askeri ittifakı. *İkincisi*, ABD-Türkiye-Irak ittifakı. Bu, Ortadoğu'da ABD politikalarının yürütülmesi için oluşan ittifaktı. *Üçüncüsü*, İran-Suriye-Türkiye ittifakı. Buna Irak'ı da katmaya çalışıyorlardı. Bu tamamen PKK'ye karşı bir mücadele ittifakıydı. Son iki yılda bu tür ittifakların en ileri düzeyde olduğu bir saldırıyla yüz yüze geldik ve bunlara karşı mücadele ettik. Şimdi geldiğimiz noktada bu ittifaklar en zayıf durumunu yaşıyor. ABD-İran-Türkiye ittifakı zayıflamıştır. Türkiye ABD ilişkileri, Türkiye İran ilişkilerinde zayıflıklar var. ABD-Türkiye-Irak ittifakı PKK'yi ezmeyi esas alan bir ittifaktı, fakat bu gerçekleşmemiştir. PKK'yle uzlaşarak ittifaklar oluşturma eğilimi gibi bir sonuç seçimden sonra ABD'de biraz daha ağırlık basıyor. ABD, PKK'nin ezilerek tasfiye edileceğine inanmıyor. Eskiden de bunu söylüyordu, 2007-2008 yıllarında Türkiye'yle birlikte "PKK ortak düşman" diyerek her türlü askeri saldırıyı yürüttü, fakat sonuç alamadı. Bu anlamda Türkiye ile ABD politikalarında değişiklikler oldu. Şimdi aralarında çelişkiler var. Avrupa ile çelişkiler var. Türkiye İran ilişkileri geçen iki yıldaki kadar iyi değildir. İran da Türkiye'nin duruşundan kuşku duyuyor, ABD politikaları kendisini zorluyor. Şimdi bütün bunları bizim de değerlendirip yararlanmamız gerekiyor. Mevcut durumda siyasi avantajlarımız varken, onu kullanmadan yalnızca şiddet içeren bir politika dayatırsak, bu, karşımızdaki güçlerin mevcut durumunu değiştirebilir, yeniden bize karşı değişik ittifakların güçlenmesini gündeme getirebilir. Bu da aleyhimize olan bir durum olur.

Demokratik siyasi mücadele stratejimiz var olan siyasi imkânları değerlendirmeyi gerekli kılıyor

Aynı şey Türkiye halkı içinde geçerlidir. AKP oyun yapıyor, hile yapıyor, ama şimdi gelişimini tamamlamış, inişe geçmiş bir AKP var, zayıf bir durumda. Genelkurmay ile uzlaşıyor, ama MHP ve CHP ile çelişkilidir. Toplum içerisinde bir taraf oluşturuyor. Gücü zayıflamış ve eskisi kadar bütünlüklü politika yürütemiyor. Biz şiddetle üzerlerine gidersek karşımızdaki yönetim daha despotik ve bütünlüklü bir yönetim haline gelebilir. Örneğin MHP'yi bile iktidara taşıyabilirler. Yani şunu değerlendiriyoruz: Şu an Türkiye yönetimi zor durumdadır. Bu tespiti yapmak hatalı değildir. Ekonomik kriz var, askeri olarak başarısız kalmış, gerillayı ezememiş, dünyadan destek alıp taahhüt etmesine rağmen siyasi olarak seçimde umut bağladığı iktidar, yani AKP darbe yemiş, zayıflamış, yenilgi almış. Siyasi ve ekonomik olarak kriz var, askeri olarak başarısız, ideolojik olarak yenilgi almış bir Türkiye yöne-

timi var. Biz bu yönetimi zorlayabiliriz, şiddetle üzerine gidebiliriz de, fakat sonrasında ortaya ne çıkar fazla belli değildir. Diğer yandan, hareket olarak bir stratejik değişim yaşadık. Mevcut stratejimizde zaten ona el vermiyor. Çünkü demokratik siyasi mücadele stratejisi, siyasi imkânlar var olduğu ölçüde onları kullanma ve değerlendirmeyi gerekli kılıyor. Bütün bunları değerlendirerek şimdilik üzerimize topyekûn imha saldırısıyla gelinmedikçe öyle bir şiddetli direnişe geçmenin, şiddeti öne çıkarmanın doğru ve gerekli olmadığı kanaati, görüşü bizde hakim oldu. Buna karşı çeşitli riskler, tehlikeler, oyunlar var olsa da, demokratik siyasi mücadeleyi dayatmak, süreci böyle bir mücadeleyle kazanmayı öngörmek daha doğru, koşullara daha uygun, akıllı bir politika olacağı kanaatine vardık. Çatışmasızlık diye tanımladığımız, ifade ettiğimiz işte böyle bir politika oluyor. Öyle bir kelimede gelip düğümleniyor ve bir askeri deyimmiş gibi oluyor; öyle değildir, o, bir politik duruşun bir kelimede izahı, ifadesidir. Neden çatışmasızlıkta bu kadar öne çıkıyor, ifade ediliyor? Demek ki, her şey hala meşru savunma temelinde oluyor, meşru savunma çizgisine göre hareket ediyoruz. Meşru savunma savaşı içindeyiz aslında. Siyaseti bu temelde yapıyoruz, demokratik siyasi mücadeleyi buna göre yürütüyoruz. Onun için politikanın ifadesi çatışmasızlık gibi bir askeri deyimde kilitleniyor, gerçekleşiyor. Bu da anlaşılır bir durumdur.

Çatışmasızlık pasif savunmayla aktif savunma arasındaki bir duruştur

Böyle bir politikanın riskleri yok mudur? Vardır, hem de ciddi biçimde vardır. Bu bir mücadele durumudur; öyle müzakere, diyalog durumu değildir, bir anlaşmaya kesinlikle dayanmıyor. Bizde demokratik siyasi çözüm denilince şöyle algılanılıyor: Bir yere oturulacak, masanın başında tartışılacak, maddeler belirlenecek, anlaşma imzalanacak, böylece bu iş bitecek. Bu yanlıştır. Demokratik siyasi çözüm bu değil. Bu, programımızı da, izlediğimiz stratejiyi ve siyaseti de anlamamak oluyor. Böyle bir müzakere belki hiç olmaz. Ama sanki siyasetle çözüm dendiği zaman öyle olduğunu sanma eğilimi var. Hayır. Biz bir mücadele yürütmek istiyoruz. Çatışmasızlık, bir mücadele duruşudur. Bunu pasif savunmayla aktif savunma arasındaki bir duruş olarak tanımlayabiliriz. Ne tam pasif, ne de tam aktif bir savunmadır. İkisi arasında bir yerde durma ve bu temelde siyasi mücadeleyi geliştirmeyi ifade ediyor. Kesinlikle bir mücadele duruşudur, bir mücadele tarzıdır ve riskleri vardır. Eğer biz doğru ve tam alamaz, onun gerektirdiği mücadeleyi ideolojik, siyasi, diplomatik, örgütsel, askeri alanda planlayıp başarıyla hayata geçirmez, bu anlamda gelişme sağlamazsak, sağlam bir meşru savunma duruşumuz, gerillanın güçlü hazırlıkları olmazsa, siyasi açılımlar diye öngördüğümüz ulusal konferans, demokrasi konferansı, demokratik konfederalizmin inşası gibi görevleri başarıyla yürütemezsek kaybederiz. Bu mücadelenin şartları var. Yani böyle bir siyaset izlendiğinde oturduğumuz yerde başarı kazanacağız diye bir ölçü yoktur. Ancak biz bazı çalışmaları bütün saldırı ve oyunları boşa çıkartarak başarılı bir biçimde yürütürsek kazanırız.

> "Gerilla nicelik olarak kendini büyütecek. Geleceğin kazanılması için bu gereklidir. Gerillaya katılımlar arttırılacak. Yine komutanın, savaşçının ideolojik ve askeri eğitimi geliştirilecek. Meşru savunma stratejisini doğru anlayan, onun taktiğini, tarzını kavrayan, özümseyen, örgütsel sistemini buna göre kuran, günlük pratiğini bu temelde yürüten bir HPG gerçeği, gerilla gerçeği ortaya çıkartılacak"

Nedir bu koşullar? Askeri alanda yapılması gerekenler olarak: *Bir*, gerilla sağlam duracak. Meşru savunmasını sağlam yapacak, saldırılar karşısında ezilmeyecek, kayıp vermeyecek, saldırılara anında cevap verecek, misilleme hakkını kullanacak, savunma pozisyonunda olacak, saldırıyı derhal karşılık vererek cevaplayacak. *İki*, kendini nicel ve nitel olarak büyütecek, geliştirecek. Gerilla nicelik olarak kendini büyütecek. Geleceğin kazanılması için bu gereklidir. Gerillaya katılımlar arttırılacak. Nitel olarak büyütülecek; yani komutanın, savaşçının ideolojik ve askeri eğitimi geliştirilecek. Meşru savunma stratejisini doğru anlayan, onun taktiğini, tarzını kavrayan, özümseyen, örgütsel sistemini buna göre kuran, günlük pratiğini bu temelde yürüten bir HPG gerçeği, gerilla gerçeği ortaya çıkartılacak. Bunlar olur ve yapılırsa, çatışmasızlık durumu askeri alanda bize zarar vermez, tersine biz kârlı çıkabiliriz. Zaten mevcut Genelkurmay savaşmayı hiç düşünmüyor aslında. Savaş ve çatışma üzerine kurduğu bir planı yoktur. Sadece gerillanın varlığı üzerinde plan kuruyor ve stratejik başarısını iki şeye dayandırıyor: *Bir*, dağa çıkışları engellemek, *iki*, dağa çıkmış olanları çeşitli yöntemlerle kaçırtmak. İlker Başbuğ yönetiminin stratejisi bu temeldedir. Bu alanda mücadele ederek bu strateji boşa çıkartılabilir. Dağa çıkışları arttırırsak, dağdakilerin kaçışlarını önlersek, demek ki biz başarı kazanabilir, Genelkurmayı stratejik yenilgiye uğratabiliriz. Bunun için de katılımları arttırmak ve ideolojik askeri eğitimi derinleştirmek temel yöntem oluyor. Yani bunu HPG'nin nicel ve nitel olarak büyütülmesi hamlesi olarak da tanımlıyoruz. Askeri alanın buna göre bir çalışma yürütmesi gerekiyor.

Siyasal alandaki mücadele halk örgütlülüğüne dayandırılmalıdır

Siyasi alanda yapılması gerekenler olarak: *Bir*, saldırılara karşı halk serhildan duruşunu gösterecek, direnecek. Teslim olmayacak, tedbirsiz davranmayacak. *İki*, her koşulda demokratik halk örgütlülüğü sürdürülecek. Demokratik konfederalizmin inşasını tabanda geliştireceğiz. Bu şarttır. Halkı örgütlemezsek hangi siyaseti izlersek izleyelim başarısız kalırız, ama halkı örgütlü hale getirirsek her türlü düşman

oyununu boşa çıkartacak bir halk duruşu ortaya çıkar. *Üçüncüsü*, Ulusal konferansın gerçekleştirilmesidir. Bu konferans önem taşıyor. Mevcut yönetim özel savaş kapsamında bazı tavizler vererek ayrı bir Kürt politika alanı yaratıp Özgürlük hareketini tecrit, teşhir ve tasfiye etmek istiyor. Şimdi ulusal konferans demek, Türkiye yönetiminin bu politikasını boşa çıkartmak, Türkiye yönetimini kullanacağı bir Kürt siyasetine izin vermemek demektir. Eğer bütün Kürt siyasi gücü ortak bir ulusal konferansla toparlanırsa, o zaman Türkiye yönetiminin istediği gibi kullanacağı bir Kürt siyaseti kalmaz. *Dördüncüsü*, demokrasi konferansıdır. Demokrasi konferansı iki bakımdan önemlidir. *Birincisi*, Kürt sorununun siyasi çözümüne dönük yanlış yaklaşımları ortadan kaldırabilirdi. *İkincisi*, bir demokrasi hareketi geliştirebilirdi. Koşullar uygun, boşluk var, imkânlar oluşmuştur. Demokrasi hareketinin gelişmesi sürecin demokratik güçler lehine, Türkiye'nin demokratikleşmesi, Kürt sorununun demokratik çözümü lehine işlemesi için şarttır. Aslında çözümden biraz da bunu anlamamız gerekiyor.

Görevlerimizi yerine getirirsek bu siyaset bize kazandırır

Çözümü mevcut devletle oturup anlaşmak, yada bunu herkesi demokratik düşünceli yapmak olarak görmek yanlıştır. Mücadele ederek mevcut oyun yapan siyasetleri, özel savaş siyasetlerini daraltacağız, kuşatacağız, etkisizleştireceğiz, ona karşı demokratik siyasi hareketi geliştireceğiz, bu güçlenecek, etkili hale gelecek ve Türkiye'nin, Ortadoğu'nun demokratikleşmesi Kürt sorununun demokratik çözümüyle iç içe bu biçimde gelişecek ve gerçekleşecek. Bunlar birbirine çok bağlı ve iç içe geçmiş süreçlerdir. Bu koşullar yerine getirilirse siyasi alanda da biz kazanırız diyoruz. İdeolojik mücadeleyi bu çerçevede planlayıp yürütmek gerekiyor. Propagandayı, sanat-edebiyat çalışmalarını çok daha boyutlu geliştirmemiz gerekiyor. Biz onları da epeyce tartışıp planlamış durumdayız. Diplomatik faaliyetler, yani diğer bütün faaliyetlerin bu temelde yürütülmesi gerekiyor. Eğer bu görevler yerine getirilirse o zaman siyasi mücadeleyle çatışmasızlık temelinde yürüttüğümüz siyasetle biz kazanırız diyoruz. Planımız ve hesabımız budur. Bu bir mücadeledir. Mücadeleden kim kazançlı çıkacak? Bu görevleri yerine getirirsek bu siyaset bize kazandırır diyoruz. Kazandırma şansı ve imkânı daha fazladır. Diğer siyasi olasılıklara göre bunun bize kazandırma ihtimali daha fazladır. Onun için böyle bir siyaseti yürütmeyi uygun gördük. Bir kere bunun böyle ele alınıp, doğru anlaşılması lazım.

Çatışmasızlık doğru anlaşılmalı ve ona göre bir yaklaşım sergilenmeli

Öte yandan, son yaşanan olaylar sonucunda içimizde çatışmasızlığın doğru anlaşılmadığı gerçeği ortaya çıktı. Yine Önderlik çok sert eleştiriler ortaya koydu. Önderlik o koşullarda o eleştirileri söyleyebiliyorsa, yaşanan bu son olayların ne kadar sert eleştiri konumunda olduğunu anlamamız gerekiyor. O kadar anlayışsız olamayız, yani. Fakat bazı olaylar sürecin anlaşılmamasından kaynaklanıyor gibi geliyor bize. Çatışmasızlığı yanlış anlamalar var. Çift yanlı ateşkesmiş gibi, anlaşmaymış gibi görenler var. Oysa dikkat edilirse biz ateşkes bile demiyoruz, çatışmasızlık diyoruz. Yani şunu ifade ettik: Biz, sabit hedeflere, askeri hareketlilik içerisinde olmayan, gerillaya saldırmak üzere harekete geçmeyen, ana yollardaki hareketler, sabit hedefler, karakollarda olan düşmana saldırmayacağız. Çatışmasızlık bu kadardır. Bunun dışında bizi tasfiye etmek için askeri çalışma yapan, hareket halinde olan, operasyona çıkan, bize saldıran tüm güçlere karşı bizim de mücadele etmek hakkımız ve de görevimiz var. O seni imha etmek istiyorsa, sen de onu imha edeceksin. Bu sadece Türkiye'den de değil, İran'dan da gelse, Irak'tan, Suriye'den, kimden gelirse gelsin onu yapacaksın. Sadece askeri boyutlu da değil; siyasi olarak, ideolojik olarak yapacaksın. Şimdi çatışmasızlık bunu ifade ediyor. Bu anlamda biraz yanlış ve yetersiz anlamalar var. Çatışmasızlık tam anlaşılmıyor ve bir mücadele biçimi olarak kabul edilip ona göre bir yaklaşım geliştirilmiyor. Ret var, baştan anlamaya çalışmamak var. Bu zordur veya anladığımız mücadele biçimlerine uygun düşmüyor, onun için kabul etmeyiz demek doğru değildir. Kabul etmemiz gerekiyor. Anladığımız mücadele biçimleri gibi olmaz, ama bir mücadele biçimidir, Önderlik ve yönetim önümüze koyuyor, o zaman anlayacağız ve onun gereklerine göre hareket edeceğiz. Öyle olmazsa siyaset yapamayız.

Bizim görevimiz düşmanı boşa çıkartmaktı

'93 ateşkes sürecini gerillanın ateşkesi yürütemeyen konumu süreci sabote etti. Bingöl 33 asker olayını böyle sorguluyoruz. Her gün beş-on çatışma olursa, beş-on gerilla şehit olursa bir yönetim ateşkes içindeyiz diyebilir mi? Dolayısıyla Önderlik bunu diyemedi. O kadar sürdürmek istedi, ama sürdüremedi. Elbette '93 ateşkes sürecinde komplolar vardı, düşman saldırdı ve sonuç böyle oldu. Bu doğru, bunu düşman yaptı, ama bizim görevimiz de düşmanı boşa çıkartmaktı. Düşman ne yapıyorsa ona ön açmak, düşmanın istediğine yol vermek değildir. Onun zemini olmak değil, onu boşa çıkartmak, etkisiz kılmaktır. Gerillanın görevi budur. Yoksa düşman bizi yönlendirmiş olur. Demek ki görevimizi başarıyla yerine getirememişiz. Şimdi de öyledir. Gerilla doğru duruş gösteremezse, çatışmasızlık doğru anlaşılmaz, uygulanamazsa, biz demokratik siyasi mücadeleyi bu sürece dayatamayız. Dayatmaya kalkarsak kaybederiz, başarısız oluruz. Aksine düşman başarılı olur. Bunu kesinlikle bilelim. Onun için anahtar gerillanın elinde. Gerillanın bunu doğru anlayıp sağlam yürütmesi ancak siyasi alana, sosyal, ekonomik, ideolojik alana çalışma yapma imkânı veriyor. Zaten meşru savunma temelinde çalışmak, mücadele etmek, siyaset yapmak da buna deniyor. Meşru savunma siyasi mücadeleye zemin sunamazsa, imkân yaratamazsa siyasi mücadele de başarıyla yürümez.

Şimdi gündemimiz budur, bunları tartışıyoruz. Zor bir iştir, karmaşıktır. Düz ve kolay yürütülecek bir mücadele biçimi değildir. Kürdistan'ın koşulları bizden bunu istiyor. Bu zor, karmaşık mücadele biçimini başarıyla hayata geçirmemizi gerektiriyor. Bu konuda gerillanın duruşu gerçekten belirleyicidir.

93 provokasyonu bizi uluslararası komploya götürdü

Son iki üç görüşmedir Önderliğin ne kadar zorlanmış durumda olduğunu her halde herkes anlıyor, görüyor. Daha fazla yanlış ve yetersiz yaklaşımlar ve sonuçlar yaşanırsa artık bu durumu yürütemez duruma gelebilir. '93'teki duruma düşebiliriz. Önderlik başta '93 uyarısını bunun için yapmıştı. Önderlik '93 sürecini niye söyledi diye birkaç defa tartışma gündemine geldi. Bunu söylemek istedi Önderlik. Buna fırsat verilmemeli, provokasyonlara alet olmamalı, dolayısıyla stratejik değişimden geri adım atmamalıydık, derinleştirmeliydik dedi. Öyle olsaydı uluslararası komployu da önlerdik. Önleyememek bizi uluslararası komploya kadar götürdü. Şimdi de Kürt sorununun demokratik siyasi çözüm mücadelesi bu temelde gelişiyor. Bunun gerillacılığı bu temeldedir. Herkesten önce ve en çok gerillanın bu gerçeği görmesi, anlaması, kendini buna göre eğitmesi, örgütlemesi ve bir tarz haline getirmesi gerekiyor. Tarzını, üslubunu, temposunu yaşamda, harekette, çalışmada, üslenmede, mevzilenmede buna göre oluşturması lazım. Eksiklerimiz buradadır, zorluklar burada ortaya çıkıyor. Biz bu eksiklikleri giderdiğimiz ölçüde bu mücadele sürecini başarıyla yürüteceğimize inanıyoruz.

Sonuç olarak, oldukça önemli, tarihi gelişmelere açık, fakat tehlikeler de ihtiva eden kritik bir süreçte olduğumuz ortadır. Süreci doğru ve yeterli anlar ve üzerimize yüklenen görevleri etkili bir biçimde ve doğru bir tarzla başarılı olarak harekete geçirirsek biz kazanacağız. Süreç kesinlikle demokratik siyasi çözüme doğru ilerleyecek. Bugün özel savaş kapsamında tavizler vermek zorunda kalan inkâr ve imhacı güçler, karşıt yönetimler giderek tavizlerini arttıra arttıra, zorlana zorlana daha ileri kabullere, çözümlere razı olacaklar. Kürt sorununun çözümü sanki biraz da böyle gelişecek. Yani öyle birden bire yüzde yüz çözüm, masa başında oturup anlaşmalı çözüm olma ihtimali azdır. Küçük küçük tavizler ortaya çıkararak, giderek onu büyütme temelinde bir inkârcı, imhacı sistemin çözülmesi temelinde gerçekleşecek bir demokratikleşmeye ulaşılabilir.

Gerilla konumunu sağlam tutturursa çatışmasızlık sürecini başarıyla yürütür yönetir ve kazanırız

Birçok alanda da böyle oldu. Güney Afrika ve benzeri yerlerde bu tür rejimler böyle çözüldüler. Onun için de küçük tavizler, özel savaş kapsamında da olsa düşmanın inkâr ve imha güçlerinin attığı adımları da küçümsemememek lazım. Bu süreçte ciddiye almalı ve dikkatle yaklaşmalıyız. Cumhurbaşkanı ve Başbakan Kürt sorunu ve çözümünden söz etti, Kürtlüğü kabul etti, açıkça herkes de tartışıyor. Bu Kürtlüğü ve Kürt sorununu en üst düzeyde bir kabuldür. İnkârcılık kırılıyor, yıkılıyor. İstediğinden ve demokrat olduğundan değil, mecbur kaldığından yıkılıyor ve artık yeni bir düşünce oluşuyor. Bunu devam ettirdikçe, giderek daha derinleştirip adım adım Kürt sorununu da siyaseten çözen, Türkiye'yi ve İran, Suriye, Irak gibi ülkeleri de demokratikleştiren bir siyasi gelişmeye dönüştürebiliriz. Mücadeleyi de böyle anlamamız gerekir. Bunu anladığımız ve pratiğe geçirdiğimiz ölçüde kazanacağımızı da bilmeliyiz. Mevcut koşullar böyle mücadele etmeyi gerektiriyor. Bunun dışında başka yol yoktur. Bizim için başka yollar olsa diye beklemek değil, niye böyle oluyor, zorlukları var diye yakınmak değil; somut koşullarımızdan çıkan bu gerçeği doğru ve derinliğine anlayarak, bunun gerektirdiği bir üslubu, tarzı, tempoyu, örgütsel sistemi, stratejik ve taktik anlayışı edinmemiz ve bunun gereklerine göre bir çalışma, yaşam ve mücadele içinde olmamız gerekiyor. Doğru tutum budur, sürecin militanı olmak, komutanı olmak bunu gerektirir. Yeniden partileşme böyle bir militan haline gelmek demektir. Yoksa ben partiye bağlıyım diye yemin etmek partileşmek değildir. Partileşmek demek, bu gerçekleri görmek, anlamak, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri bakımdan stratejimizin, taktiklerimizin gereklerini daha doğru anlama, özümsemek, onların gereklerini pratikte başarıyla yerine getirecek bir kişilik kazanmak demektir. Anlayışımızı, ölçülerimizi buna ulaştırmak, kişiliğimizi böyle bir mücadeleyi başarıyla yürütür hale getirmek demektir. HPG'nin ideolojik-askeri eğitiminden kastımız buydu. Başta komuta olmak üzere bütün savaşçı güçlerinin bu süreçte bir hamle halinde kendini bu temelde eğitmesini öngörüyoruz. Bunu daha güçlü planlamaya çalışacağız. Bu kapsamda daha fazla kararlar alacağız. Akademik eğitimleri en başta böyle bir düzeye çıkartmaya çalışacağız. Yani komutayı meşru savunma stratejisini, onu taktiklerini ve tarzını doğru ve yeterince özümseyen ve kişiliğini ona göre şekillendiren bir konuma getirtecek bir tarza, düzeye çıkartacağız. Akademik eğitimlerin bu konuda önemli görev ve sorumlulukları var. Onlar yeterli olursa ve sonuçlarını bütün HPG yapısına taşırırlarsa gerilla süreci doğru ve yeterli anlayan ve gereklerini başarıyla yerine getiren hale gelebilir. Gerilla konumunu sağlam tutturursa o zaman Önderlik ve yönetimimiz siyasi mücadele taktiğini doğru ve etkili bir biçimde uygulayabilir, çatışmasızlık sürecini başarıyla yürütür, yönetir ve kesinlikle kazanırız. Umudumuz bu, inancımız bu temeldedir. 1 Haziran Atılımının altıncı yılında da bunun gereklerini başarıyla yerine getirip altıncı yılı en kazanımcı yıl haline getirmeyi umut ediyoruz. Hesabımız, kararımız, inancımız bu temeldedir, çabamız da buna göre olacak. Bütün arkadaşlar, HPG'nin her düzeydeki tüm komuta yapısı ve savaşçı gücü bunu iyi anlayarak bu sürecin en etkili, başarılı yürüten gücü olacak. Bu temelde biz bir kere daha, 1 Haziran Atılımının beşinci yıl dönümünün bütün mücadele güçlerimize kutlu olmasını diliyoruz.

Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları hak ettikleri zaferi mutlaka yakalayacaktır

"Sri Lanka devletine karşı Tamil Eelam Özgürlük Kaplanları (LTTE) en uzun süreli silahlı ve siyasal mücadeleyi yürüten bir örgüttür. Tamiller, 1972 yılında Tamil Birleşik Cephesini (TUF), 1976 yılında ise Tamil Eelam Özgürlük Kaplanları (LTTE) örgütünü kurdular. Marksist ideoloji ile beslenen ve öğrencilerin kurduğu, Tamillerin bağımsızlığını savunan LTTE, kuruluşu ile birlikte silahlı propaganda dönemini başlatarak Sri Lanka devletine karşı küçük çaplı saldırılar düzenlemeye başladı. Tamillerin yaşadığı bölgelerde halk, LTTE ile birlikte inisiyatifini geliştirerek okul, hastane, yargı sistemi, altyapı, savunma ve güvenlik gibi çok sayıda alanda gelişmeler sağladı"

Tamil halkının değerli savaşçı ve liderlerinin şahadetleri önünde saygıyla eğiliyoruz. Bu değerli devrimcilerin yaşamını yitirmesi mücadeleye bir süreliğine ara vermeye yol açmış olabilir, ama halkların özgürlük mücadelesi uygun zaman ve koşullarda yine başlayacaktır. Bu anlamda; Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları'na (LTTE) değerli lideri Vellupillai Prabhakaran'ın ve siyasi kanat lideri S.P. Tamilchelvan'ın yaşamını yitirmeleri büyük bir kayıp olmuştur. Özgürlük mücadelesi sürecinde verdiği binlerce şehit, Tamil halkının geleceğini aydınlatacağı gibi halkın özgürlük arayışlarını daha da yükseltecektir.

Tamil halkının özgürlük mücadelesinde yaşadığı bu ağır kayıp nedeniyle başta Vellupillai Prabhakaran'ın lideri olduğu Tamil Kaplanları örgütünün militanları olmak üzere, tüm Tamil halkına başsağlığı diliyoruz. Vellupillai Prabhakaran'ın yetiştirdiği ardıllarının özgürlük mücadelesini zafere taşıyacağına dair olan inancımızı da bu vesileyle tekrar belirtiyoruz.

Saygı değer, halkının özgürlüğüne tutkun ve barışçıl özelliklerle donanmış bir lider olan Vellupillai Prabhakaran'ın yürüttüğü özgürlük mücadelesi, Tamil halkının özgürlüğüne olan bağlılığı Sri Lanka devletinin azgın saldırıları sonucunda verdiği binlerce kayıpla ufak bir kesintiye uğrasa da, Tamil halkı hak ettiği zaferi yakalayacaktır. Bundan hiç şüphe duyulmamalıdır.

Sömürgeci politikalara karşı her alanda direniş geliştirilmeli

Sınıflı toplum uygarlığının yarattığı eşitsiz ve zulme dayalı zihniyetin bir sonucu olarak hala kimlik, kültürel hak ve özgürlükten yoksun bırakılan halklar bulunmaktadır. Bu inkârcılığa karşı da özgürlük mücadeleleri binyıllardır aralıksız devam etmektedir. İnkârcı zihniyete karşı eşitlik, özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren halklardan biri de Tamil halkıdır. Sri Lanka devletinin ısrarla iradesini yok saydığı, kabul etmediği Tamil halkı, uzun yıllardan beri kendi öz gücüyle özgürlük mücadelesi yürütmektedir.

Özgürlük değerlerine bağlı, inkâr ve imha zihniyetiyle donanan devletlerin egemenliğinde bulunmaları itibariyle Kürt ve Tamil halkının kaderi birbirine benzemektedir. Bu anlamda Tamil halkına karşı yürütülen kirli ve özel savaş yöntemleri Türk devletinin Kürt halkına karşı uyguladığı yöntemleri aratmamaktadır. Tamil halkına karşı şiddet, baskı ve asimilasyon politikaları İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası daha katmerleşerek devam etmiştir.

Hindistan'ın güneyinde yer alan 65.000 km² yüzölçümü ve yaklaşık 25 milyon nüfusa sahip olan Sri Lanka, eski adıyla Seylan, stratejik bir konuma sahip. Nüfusunun çoğunluğu Singallerden, yüzde 25'i (5 milyon) ise adanın doğu ve kuzeyinde yaşayan Hindistan'dan göç eden ve Hindu dinine mensup Tamillerden oluşuyor. Tarihi MÖ. 2000'li yıllara kadar uzanan Tamiller aynı zamanda Hindistan'ın büyük bir bölümünde de yaşamaktadırlar. Tarihin kadim halklarından olan Tamiller, 13. yüzyılda Arya-Chakavarthi Hanedanlığı ile Sri Lanka'dan bağımsız bir krallık olarak varlığını sürdürdü. Daha sonra 17. yüzyıl ile birlikte sömürgecilikle tanışan Tamil ülkesinin büyük kısmı 1619'da Portekizlerce ele geçirildi. Daha sonra Hollanda Sri Lanka'yı Portekiz'den devir alarak adayı Hıristiyanlaştırma çabalarına devam etmiştir. Hollanda 1792 yılına kadar Sri Lanka'yı sömürge olarak elinde tutmuştur. Yaklaşık 130 yıl süren egemenliklerine İngilizler son vermiştir. Bu kez İngilizler adanın tümünü işgal ederek hakimiyetlerini ilan ederler. İngiliz sömürgeciliği bağımsızlık sonrası dönemin toplumsal çatışma ve gerginliklerin tohumlarını ekmiştir. Öyle ki adada Tamiller azınlıkta olmasına rağmen, İngiliz sömürgeciliği en fazla Tamil halkıyla işbirliği yapmıştır. Ayrıca İngilizler sömürgeleştirdikleri Seylan'da çay üretimine başlamış ve bunun için ihtiyaç duydukları iş gücünü Hindistan'ın güneyindeki Tamil Nadu bölgesinden getirdikleri 1 milyon Tamilliyle karşılamışlardır. Kast sisteminin en altında yer alan Tamiller adanın orta bölgesindeki plantasyonlarda çalıştırılmak üzere yerleştirilmişlerdir.

Velupillai Prabhakaran

Sri Lanka 1948'de bağımsızlığa kavuştuğunda Singaller çoğunlukta olmasına rağmen, sosyal yaşamda İngiliz politikalarından dolayı haksızlığa uğradıklarını ve kendilerine karşı ayrımcılık yapıldığını öne sürerler. 1972 yılında ise ***Seylan adından vazgeçerek sömürge olmadan önceki adı olan Sri Lanka'yı alırlar.*** Hindistan'daki federal yönetimden farklı olarak bölünmez tek ulusu esas alan, cumhuriyeti yönetim şekli seçen Sri Lanka devletinde çoğunluk olan Singaller siyaset, ekonomi, adalet, idare ve orduya hakim olurlar. Halbuki Sri Lanka 2000 yıldan fazla bir süredir farklı etnik yapılardan oluşan ve bir arada yaşayabilen bir sisteme sahipti. İngiliz sömürgeciliği döneminde baskıya maruz kaldıklarını savunan Singaller bağımsızlık sonrasında, Singal ırkının üstünlüğünü Budizm ve Singal diline dayandırarak Tamiller üzerinde sistematik bir şekilde baskı kurmaya başlar. 1956'da iktidara gelen Sri Lanka Özgürlük Partisi Singal dilini resmi dil, Budizm'i resmi din ilan eder. Siyasi sistem Budizm'in hiyerarşik yapısı üzerine inşa edilirken, İngilizler tarafından adaya yerleştirilen 1 milyon dolayındaki dağlı Tamil olarak adlandırılan Hint Tamillerine vatandaşlık vermezler. Singal yönetiminin başlıca korkusu, Hindistan'ın güneyinde bulunan Tamil Nadu federal devletinin Sri Lanka müdahalesi olduğundan adadaki Tamil nüfusunu azaltmak için her türlü politikaya başvurmuştur. Singal hükümetleri Hindistan ile yaptığı görüşmeler sonucu 450 bin Hint Tamil'ini, Tamil Nadu federal devletine göndermiştir. Singallerin Tamilleri devlet içinde etkisizleştirme politikalarının en iyi örneği ordudaki Tamil oranın % 40'tan % 1'e indirilmesidir. Ayrıca Singal hükümetleri özel politikalarla Tamil bölgelerini ekonomik olarak geri bıraktırmıştır. Ülkenin bağımsızlığıyla birlikte kırsal alanda yaşayan Tamil halkının seçme ve seçilme hakları da ellerinden alınmıştır. 1950'li yıllarla birlikte ülkeyi Singalleştirmeyi hedefleyen yasalar devreye konulmuş ve Tamillerin varlığı inkâr edilerek, asimilasyon politikası uygulanmaya başlanmıştır.

Tamillerin bağımsızlık özgürlük ve ayrı devlet kurma arayışı

Bu ayrımcılık ve dışlanma durumu, Tamilleri 1970'li yıllara gelindiğinde ayrı bağımsız bir devlet olma ve "kendi kaderini tayin hakkı" arayışlarına yönlendirir.

Sri Lanka'da yaşayan Tamiller iki grup halinde karakterize edilir. Birinci grup Seylan Tamilleri: Sri Lanka'nın kuzeyi ve doğusunda yaşamaktadır. İkinci grup yüksek ülke olarak adlandırılan Hindistan'da yaşayan Tamillerdir. Söz konusu grup, İngiliz sömürgeciliği döneminde çay üretiminde çalıştırılmak üzere götürülen Tamillerdir. Singallerin, Tamilleri baskı altına alması, aynı kültür ile beslenen bu iki halk grubunu birbirine yaklaştırır ve Tamil olma ve kimliklerinin farkına vararak toplumsal birlikteliklerini gerçekleştirirler. Resmi devlet politikası haline getirilen inkâr, imha ve böl- yönet politikaları aynı zamanda Tamil halkında ulusal bilincin gelişmesine yol açar.

1960'lı yıllarla birlikte Tamil ulusal bilinci üniversitelerde eğitim gören öğrenciler arasında gelişmeye başlar. Öğrenciler, Tamil halkına uygulanan bu baskılara karşı üniversitelerde başta barışçıl eylemler geliştirmenin yanı sıra hükümete karşı örgütlenme arayışına da girerler. Bilindiği gibi, 1960'lı yıllar, dünyada toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin ve öğrenci hareketinin gelişip boy verdiği yıllardır. Bu dönemde Tamil halkının hakları için mücadele eden onlarca grup oluşur. Bunlardan en gelişkini şu anda Tamil halkının özgürlük mücadelesine damgasını vuran ve Sri Lanka devleti ile en uzun süreli silahlı ve siyasal mücadeleyi yürüten Tamil Eelam Özgürlük Kaplanları (LTTE) örgütüdür. Zamanla öğrenci gruplarından veya öğrenci hareketlerinden uzak duran LTTE, yüzünü halka dönerek, silahlı gerilla savaşının kitle gücünü oluşturmak için örgütlenmeye başlar.

Örgütlemelerini geliştirmeye başlayan Tamiller, 1972 yılında Tamil Birleşik Cephesini (TUF), 1976 yılında ise Tamil Eelam Özgürlük Kaplanları (LTTE) örgütünü kurar. Marksist ideoloji ile beslenen öğrencilerin kurduğu ve Tamillerin bağımsızlığını savunan LTTE, kuruluşu ile birlikte silahlı propaganda dönemini başlatarak küçük çaplı saldırılar düzenlemeye başlar. Tamillerin yaşadığı bölgelerde halk, LTTE ile birlikte inisiyatifini geliştirerek okul, hastane, banka, yargı sistemi, altyapı, savunma ve güvenlik gibi çok sayıda alanda gelişmeler sağlar. Tamil ülkesi, bu çalışmalarla sistem içinde özerk bir bölge durumuna gelir.

Gençlerden oluşan ve LTTE'nin tepkisi altında isim değişikliğine giden Liberal Sosyalist TUF, 1977 yılında Tamil Birleşik Kurtuluş Cephesi (TULF) adını alarak bölgesel seçimlerde büyük bir çıkış yapar. Ancak TULF, 1982 yılında parlamento tara-

fından yasadışı ilan edilir. Bu özellikle kuzey bölgesindeki Tamil halkının büyük tepkisine ve kitlesel sokak gösterilerine neden olur. Sri Lanka Hükümeti bölgede kontrolü sağlamak üzere ordu güçlerini bölgeye sevk eder. Halkın eylemlerinin kanla bastırılması, Tamil Kaplanları'nın 1983 yılında Jaffna kentinde 13 askerin ölümüyle sonuçlanan bir eylemle gerilla savaşını başlatmasına yol açar.

Hükümet güçlerinin buna tepkisi ise ordu güçlerinin yanısıra milliyetçi Singalleri de devreye sokarak, sivil Tamillerin üzerine saldırtmak olur. Sri Lanka devlet güçleri, Tamil halkı üzerine bir katliam saldırısına girişir. Binlerce Tamil katledilir. On binlerce Tamil ise Hindistan'a göç etmek zorunda bırakılır. Ardından başlayan savaşta Tamil Kaplanları gerilla savaş yöntemleriyle, Tamillerin yaşadığı bölgelerin kontrolünü ele geçirerek yarı bağımsız bir yönetim kurar. 1995-2002 yılları arası 3. Eelam Savaşı olarak bilinen süreç, Tamil Eelam Özgürlük Kaplanları-LTTE'-nin en büyük askeri başarılarını kazandığı dönem olur. Doğu bölgesinin tamamının LTTE tarafından kontrol altına alınmasıyla sonuçlanır. Bu, aynı zamanda ordulaşma ve kurtarılmış alanları koruma mecburiyetini de beraberinde getirir. Halk ile iç içe geçen bu tarz kendisi ile beraber bazı olumlu gelişmeler yaratmışsa da bir nevi rehavetin de yaşanmasına neden olur. İşte tam bu dönemde Norveç hükümeti arabuluculuğu ile 1997'den beri var olan ilişkiler bir üst aşamaya çıkarılarak barış görüşmeleri süreci başlatılır.

Tamil Eelam Özgürlük Kaplanları'nın siyasal alanda süren mücadelesi

Bazı kaynaklara göre LTTE'nin girişimleri, bazı kaynaklara göre ise Sri Lanka hükümetinin dolaylı girişimleri sonucu 1997 yılında Norveç ile başta gizli olmak kaydıyla ilişki sağlanır ve barış süreci için 'güven ortamı' oluşturma süreci başlatılır. 2000'li yıllarda çatışmaların şiddetlenmesi ve Sri Lanka hükümetinin gerillalar karşısında üst üste aldığı yenilgiler sonucu arabuluculara daha sıcak bakması üzerine, Norveç arabuluculuğuyla sürece resmen müdahil olur ve iki tarafın da katıldığı karşılıklı görüşme safhasına geçilir. Buna rağmen, her iki taraf birbirine güvenmedikleri ve en ufak bir fırsatta savaşa geri döneceklerini hesapladıkları ve savaş ile varılması gereken yere daha varılmadığı inancını taşıdıkları için aracıların zayıf olmasını yeğlemişlerdir. Yani daha fazla yaptırım gücüne sahip bir arabulucudansa, Norveç gibi rolünü: 'kolaylaştırıcı-gözlemci ve lojistikçi' olarak tanımlayan bir ülke olmasına öncelik tanıdılar. Norveç'in devreye girmesiyle 2001 yılında LTTE'nin tek taraflı olarak ilan ettiği ateşkes 2002 yılında karşılıklı ateşkese dönüştürüldü. Çift taraflı ateşkesi takiben, hükümet yetkilileriyle LTTE'yi temsilen Anton Balasingham, 16 Eylül 2002 tarihinde Tayland'daki Sattahip Deniz Üssü'nde bir araya gelirler. Görüşmelerin başlaması ardından Balasingham basına LTTE'nin 'bağımsız bir devlet' düşüncesiyle hareket etmediğini açıklayarak, "LTTE, Tamillerin yaşadıkları yerlerde geniş özerklik ve kendi kaderini tayin etme hakkı için savaşıyor" demiştir.

LTTE'nin bu politika değişikliğini dillendirmesini beklercesine Sri Lanka hükümeti, barış görüşmeleriyle varmak ve duymak istediği noktaya geldiğine kanaat getirerek kendisinden beklenen reformlar ve çözüm adımları atmak yerine barış görüşmelerini sürüncemeye bırakmaya başlar. Bunu takiben de 2005 yılının sonlarında yapılan seçimler ardından ateşkesi tek taraflı olarak askıya aldığını açıklar. Böylece hükümet, 'barış' yerine 'savaş' demiş olur. Rajapaksa'-nın başa gelmesi ile birlikte hem Tamil halkı hem de Sri Lanka halkı için karanlık ve kanlı bir sürecin başlayacağı kendisini hemen açığa vurdu. Nitekim 5 Ocak 2008 tarihinde Başbakan Mahinda Rajapaksa ateşkesi tek taraflı olarak bozduklarını şu sözlerle açıklar: "Tamil denilen topluluk, Singallerdir. Ülkemizi bölmek isteyenlere müsamaha göstermeyeceğiz ve onlara doğru yolu gücümüzle göstereceğiz." Rajapaksa'nın inkâr ve imha sürecini yeniden devreye sokması, emperyalist güçlerden aldığı onay ve güvenle yakından bağlantılıdır.

Katliam ve Böl-Yönet süreci

ABD bu açıklamadan iki yıl önce, Tamil Eelam Özgürlük Kaplanlarının (LTTE)'nin AB 'terörist örgütler' listesine alınması için büyük uğraşlar içerisine girer. ABD'nin Güney ve Merkez Asya yetkililerinden Donald Camp, Sri Lanka'ya yaptığı ziyareti sırasında Avrupa Birliği'nden LTTE'nin 'terörist örgütler' listesine alınmasını istediklerini belirtir. Camp, "LTTE'nin bunu hak ettiğini düşünüyoruz ve bu girişimin LTTE'yi silah temini ve finansal destekten yoksun bırakmaya yardım edeceğini düşünüyoruz" ifadelerini kullanır. Bu açıklama, daha doğrusu talimattan birkaç ay sonra AB, LTTE'nin de listeye alınmasını ciddi bir şekilde öngördüklerini açıklar, AB'ye üye ülkeler Tamil gerillası delegasyonu ile görüşmeyi ret eder. Aynı TC hükümeti gibi, Sri Lanka hükümetinin savaşı yeniden tırmandırmasına cesaret ve destek veren ABD öncülüğünde gelişen 'teröre karşı uluslararası savaş' ilan etmesi ve bu konuda kendisine yardımcı olacak tüm kesimlere her türlü yardımı yapmayı

"5 Ocak 2008 tarihinde Başbakan Mahinda Rajapaksa ateşkesi tek taraflı olarak bozduklarını şu sözlerle açıklar: 'Tamil denilen topluluk, Singallerdir. Ülkemizi bölmek isteyenlere müsamaha göstermeyeceğiz ve onlara doğru yolu gücümüzle göstereceğiz.' Rajapaksa'nın inkâr ve imha sürecini yeniden devreye sokması, emperyalist güçlerden aldığı onay ve güvenle yakından bağlantılıdır"

taahüt etmesi, AB'nin terör listesinden aldığı cesarettin sonucudur.

Bilindiği üzere Türk devleti de aynı Sri Lanka devletinin mantığıyla hareket etmişti. Hareketimizin büyük fedekârlıklara ve kayıplara rağmen 1998 yılında ilan ettiği tek taraflı ateşkes çağrılarına uymayarak 2004 ile birlikte saldırılarını yeniden şiddetlendirmişti. Hareketimiz tarafından kendisine sunulan 6 yılı barışçıl ve domakratik çözüm için değerlendirmeyerek askeri olarak bitirme mantığını yine esas almıştı. Hatta bununla da sınırlı kalmayarak içimizde işbirlikçi, ihanetçi çizgiyi geliştirerek hareketimizi tasfiye etmek istemiştir. İlginçtir ki, aynı zaman diliminde Sri Lanka hükümeti de Tamil Kaplanlarını zayıflatmak için hareket içerisinde zayıf ve işbirlikçiliğe yakın kişiliklerle ilişki geliştirerek sonuç almak istemiştir. Türk devletinin geliştirdiği bu yöntemlere karşılık Önderliğimizin öngörüsü, hareketimizin sağlam duruşu ve Parti tarihimize ikinci 15 Ağustos Atılımı olarak geçen 1 Haziran 2004 askeri hamlemiz ile cevap verilmiş ve sömürgeci devletin sonuç alması engellenmiştir. Ancak Tamil Kaplanları bu konularda ciddi bir öngörüde bulunamamış ve buna göre de kendilerini mevzilendirememişlerdir.

Nitekim LTTE saflarında Albay Karuna olarak tanınan Vinayagamoorthy Muralitharan, 2004 yılında Tamillerden ayrılarak hükümet saflarına geçer ve bakan olur. Bu ihanetin güçlü bir biçimde teşhir edilmemesi Tamil Kaplanları arasında olumsuzlukların ve Doğu Tamiller arasında çelişkilerin yaşanmasına neden oldu. Bu ihanetçi kişilik de LTTE liderliğine karşı bölgeci bir söylemi kullanıyordu. Örgüt liderliği tarafından atanan yöneticilerin Kuzeyli olduklarından yakınıyor, Doğu'yu kendisinin ve Doğulu kadroların yönetmesi gerektiğini söylüyordu. Hareketin lideri Velupillai Prabhakaran'ın sağ kolu olan Karuna, hemen itirafçılığa başlayarak LTTE hakkındaki bütün bilgisini Sri Lanka devletinin hizmetine sundu. Bu hain kişilik Muralitharan, hükümet saflarına geçerken 4 bini deneyimli 6 bin savaşçıyı da yanında götürmüştür.

Karuna'nın ihaneti ile birlikte LTTE büyük bir askeri güç kaybetmekle kalmadı, halk nezdinde bölünmüşlük ve iç çatışma görüntüsü yaratılmış oldu. Durumu gören Sri Lanka egemen güçleri bu bölünmenin ardından her türlü uzlaşma girişimini rafa kaldıran ve topyekûn imhaya yönelen bir çizgi izledi. 2004 yılına kadar sürekli yükselen örgüt, 2006 yılından bugüne kadar süren 4. Eelam Savaşı denilen bir imha savaşıyla karşı karşıya kaldı. LTTE artık bir yandan kendi iç sorunlarıyla bir yandan Sri Lanka devletiyle savaşıyordu. Hain Karuna milislerinin aktif olarak hükümetin para-militer güçlerine katılmasıyla ve ön saflarda savaşmasıyla 2007 yılında Doğu bölgesi tamamen hükümet kuvvetlerinin eline geçti.

Batı katliamın zeminini hazırladığı gibi sessiz kalarak onayladı

Böylelikle Sri Lanka'da Tamil halkının haklarını tanımayan hükümet 2008 başında Norveç'in öncülüğünde yapılan 6 yıllık ateşkese resmen son vermiş ve en az 20 bin kişinin katledildiği ve on binlerce sivilin zorla göç ettirilmesiyle sonuçlanan saldırıları başlatmış oldu. Hemen her sorunda olduğu gibi bu olayda da önce katliamcılara cesaret veren, onu teşvik eden ve böylece kendisine muhtaç eden batılı devletler, ABD, Japonya, Norveç ve Avrupa Birliği kamuoyu nezdinde 'barış sever' görünmek için sözümona çift taraflı ateşkes çağrısı yaptı ve Tamillerden de silah bırakmalarını istedi. Ancak hükümet, ateşkes çağrılarını reddederek operasyona devam edeceğini ilan etti.

LTTE örgütü ise, İngiltere, ABD, AB, Japonya ve Norveç yönetimlerine bir mektup göndererek, uluslararası toplumun istediği ateşkese hazır olduklarını, ancak silahlarını bırakmayacaklarını duyurdu. Mektupta sözkonusu ülkelerin, Colombo hükümetine uzlaşma için baskı yapmaları istendi. Ancak Colombo hükümeti, barış yapmak yerine savaşmaya devam edeceklerini duyurdu.

Diğer taraftan Batılı devletlerin bu göstermelik baskısına karşın Sri Lanka hükümeti operasyonlarını nasıl bu denli uzun ve şiddetli bir şekilde sürdürebildiğini Daily Telegraph'ın diplomasi editörü David Blair, Çin'den aldığı desteğe bağladı. David Blair; "Eğer Çin'in desteğini alırsanız, diğer baskıları gözardı edebilme olanağınız olabilir. Mahinda Rajapaksa hükümeti, Çin'in mali, askeri ve diplomatik desteğini sağladıktan sonra Batı'nın protestolarını başından savma şansına sahip oldu. Çin konunun güvenlik konseyi gündemine gelmesini ve tartışılmasını bile engelledi" diyor. Daily Telegraph'ın editörü Blair, Pekin yönetiminin Sri Lanka'ya savaş uçakları ve 1 milyar Dolar'a yakın maddi destek sağladığını, karşılığında da Hint Okyanusu'nda stratejik öneme sahip bir müttefik kazandığını belirtiyor.

Öyle anlaşılıyor ki Tamil özgürlük hareketine karşı Çin'in de içinde olduğu egemen güçler tarafından danışıklı bir dövüş sergilenmekte ve emperyalist

güçlerin egemenliklerini devam ettirmek ve hakimiyetlerini kaybetmemek için dünya bir kez daha özgürlük hareketini ve mazlum halkını feda etmesine şahit oldu. Nitekim, bu emperyalist devletler Sri Lanka hükümetinin orantısız güç kullanarak ve sivilleri hedef alarak, hastaneleri vurarak savaş suçu işlemesinin zeminini hazırlamışlardır.

Uluslararası insan hakları örgütleri Sri Lanka devletinin savaş suçu işlediğine dair açıklamalarda bulunmasına ve acil müdahale çağrılarına rağmen hiçbir güç harekete geçmedi. Birleşmiş Milletler (BM) -kendi verileri bile açık katliamı gözler önüne sermesine rağmen- her hangi bir yaptırım uygulamadı. Sadece son saldırıda hemen hemen hepsinin sivil olduğu 20 bin insanın yaşamını yitirmesi ve genelde de 70-80 bin insanın katledilmesi tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleşti. Bu durumu Tamil halkı İçin Mücadele Koordinasyonu Sekreteri Katpagam Sangunathan Özgür Politika gazetesine Tamil Bölgesi'nde yaşanan katliama ilişkin verdiği özel demeçte çok iyi bir şekilde izah etti. Sangunathan, hiçbir halkın haklı mücadesininin katliamlarla bastırılamayacağını belirterek, "Dünya bu katliama seyirci kaldı. Emperyal güçler, LTTE'nin mücadelesini kırmak için önce Sri Lanka Hükümeti'ne operasyonel ve siyasal destek verdi, sonra ise oturup bu katliamı izledi" dedi. Sangunathan, Tamil Bölgesi'nde yaşanan katliamların çok büyük boyutta olduğunu, bu katliamların çok kısıtlı bir boyutunun basına yansıdığını belirtmekteydi.

Tamil ve Kürt halklarının mücadeleleri arasındaki fark ve benzerlikler

Başta Türk yazar ve çizerleri olmak üzere bazı kesimler Sri Lanka devletinin Batı'nın ekonomik, askeri, diplomatik ve 'terör listesi' destekli katliamının aynısının Kürt özgürlük hareketine karşı da uygulanması gerektiğini savunmaktadırlar. Yani yine katliam, imha ve inkâr politikasını devreye sokalım demektedirler. Bu kesimler daha da ileri gitmekte Sri Lanka devletinin katliamlarını örnek alıp LTTE ve PKK arasında paralellik kurarak Kürtlerin sonunun Tamiler gibi olacağını dillendirmektedirler. Evet, halkların özgürlük, demokrasi, onur mücadelesi ve eşitlikçi bir yaşam arayışı bakımından paralellikler var. Yine sosyal, adil, cinsiyet özgürlükçü ve ekolojik bir sistem için mücadelemizde birbirine benzeyen çok yanlar olduğu da doğru. Nitekim Tamil halkı için Mücadele Koordinasyonu Sekreteri Katpagam Sangunathan, Sri Lanka'nın Tamillere yönelik politikası ile Türkiye'nin Kürtlere yönelik politikasının ikiz kardeş gibi olduğunu, Kürt ve Tamil halklarının da çok önemli ölçüde sosyal ve siyasal benzerlikler içinde olduğunu belirtmektedir. Sangunathan devamla: "Kürtlere dayatılan inkâr, imha, sürgün, asimilasyon ya da böl-yönet politikalarının aynısı hatta yöntemleri bile o kadar benzerlik taşıyor ki; aramızda çıkan işbirlikçiler, ajanlar ya da bize karşı olduğunu belirten bir takım grupların söylemleri bile birbirine çok benzer" diyor.

"Tamil halkı için Mücadele Koordinasyonu Sekreteri Katpagam Sangunathan, 'Sayın Öcalan, bizim için halkı hücrelere bölen ve onda yeni ve onurlu bir insan yaratan liderdir. Yükselttiği mücadele ve barışa olan inancı ile bize ilham kaynağı olmuştur. Esareti en az Kürt kardeşlerimiz kadar bizi de kaygılandırıyor. Öcalan'ın şimdi içeride değil dünya halkları için dışarıda seminerler, sempozyumlar vermesi gerekirdi.' şeklinde açıklamada bulundu"

Yine Katpagam Sangunathan, özellikle 1990'lı yıllarla birlikte Önder Apo'nun, yapmış olduğu 'kişilik çözümlemeleri'nden faydalandıklarını da söylemektedir. Kişilik çözümlemelerinin ses kayıtlarının çevirisini yaparak LTTE gerillalarına ve Tamil halkına dinlettiklerini belirten Sangunathan, "Sarsıcı çözümlemelerdi. Öcalan'ın gerek gerilla, gerek Kürt halkına karşı yaptığı eleştiri ya da başarı için verdiği anahtarlar bizde şok etkisi yarattı. Hatta, halkımız espirisini bile yaratmıştı: 'Öcalan, Kürt devriminden sonra Tamil devrimi için de buraya gelecek' deniyordu". Sangunathan, devamla Kürtleri tanıma süreciyle ilgili şunları söyledi: "Bu süreç, PKK'yi ve Kürtleri yakından tanıma fırsatı yarattı. Mütevazi ilişkiler geliştirdik ve Kürt halkının mücadelesini Tamil halkına anlattık. Düşürülen ve kimliğini inkâr eden, devlete veya sisteme kendi kimliği ile yaranmak isteyen ve LTTE'nin silahlı mücadelesi ile Tamil halkına zarar verdiği propogandası yapan karşıt bir Tamilli ile aynı ölçülerde kişiliksiz bir Kürt'ü yan yana getirin, bunların hangi halka ait bireyler olduğunu seçemezsiniz." Bütün bu benzerliklerden dolayı Önderliğimizin çözümlemelerinin kendilerine ışık olduğununun altını çizen Sangunathan, "Sayın Öcalan, bizim için halkı hücrelere bölen ve onda yeni ve onurlu bir insan yaratan liderdir. Yükselttiği mücadele ve barışa olan inancı ile bize ilham kaynağı olmuştur. Esareti en az Kürt kardeşlerimiz kadar bizi de kaygılandırıyor. Öcalan'ın şimdi içeride değil dünya halkları için dışarıda seminerler, sempozyumlar ve paneller vermesi gerekirdi. O'na ve yoldaşlarına selam ve saygılarımızı iletiyoruz" şeklinde düşünce ve duygularını dile getirmiştir.

Tamillerin yaşadığı sürecin benzerini PKK'nin de yaşayacağını sananlar var

Görüldüğü gibi; teorik olarak benzer yanları çok ama hareketin uygulama ve kendisini yenileme konularında büyük farklılıklar içerdiği de ortaya çıkmaktadır. Tüm bu gerçekliğin yanında mücadele yöntemleri, somut koşulların somut tahlili ve ülkemizin jeo-stratejik konumunun farklı olması da diğer önemli bir ayrıntıdır. Bu farklılıklar o kadar belirleyici ki sonucu tayin edecek nitelik taşımaktadır. Bundan dolayı Tamil halkının ve onun örgütü LTTE'nin mevcut durumda geçici olarak yaşadığı durumu PKK'nin de sonunun öyle olacağına yormak, Ortadoğu'dan, Kürdistan coğrafyasından, ulusal ve uluslararası si-

yasetten, diplomasiden, gerillanın mücadele tarzından ve yıllardır verilen mücadelenin pratiği ve yarattığı tecrübeden en önemlisi Önder Apo'nun yarattığı halk ve örgüt gerçekliğinden hiç anlamamak demektir. Diğer taraftan böyle bir sürecin sadece Kürtlere zarar vereceğini hesaplamak; her yerde ve her alanda örgütlü olan ve nüfusunun büyük bölümünün Türkiye'nin batısında yaşayan örgütlü Kürtleri hesaba katmamak gibi bir politik öngörüsüszlük olur. Böyle bir sürecin sadece TC'nin istikrarını değil, başta Ortadoğu dengeleri ve istikrarını büyük ölçüde etkileyeceği, dünyada ilgili tüm kesimleri onarılması güç durumlarla karşı karşıya getireceği de ayrı bir gerçekliliktir.

Tamil Özgürlük Hareketinin dönemsel gerilemesi ile birlikte gündeme getirilen ve sorgulanan diğer bir husus da, barış süreçlerinin karekterine ilişkin olandır. Tamil Kaplanlarının Sri Lanka ile başlattıkları müzakere sürecinin böyle bir sonucu hazırladığı da bu aralar sık sık dillendirilmektedir. Bu konuda bilinmesi gereken; karşı tarafın barış süreçlerini 'gerçek barışı' oluşturmak kadar, 'düşmanını tasfiye' etmek için kullanması mantığını da sürekli bağrında taşıdığı gerçekliliğidir. Bu sürece tasfiye mantığı ile yaklaştığı açığa çıkan Sri Lanka hükümetinin amacı: Barış süreciyle hareketi beklentiye sokmak, suni çelişkiler yaratmak, çürütmeyi esas almak, iç çelişki ve ayrılıkları körüklemek, amacından saptırmaya çalışmak, sürekli taviz veren konuma getirmek olmuştur.

Hilelerle dolu olan böylesi süreçlerde bu tür durumları daha başından hesaplamak çok önemli olmaktadır. Böyle durumları diğer birçok hareketin tarihinde de görmek mümkündür. Örneğin Filistin-İsrail barış sürecinin başarıya ulaşmaması sebebinin böylesi bir hilenin Filistinlere kaşı kullanılmasında yattığı bugün genel kabul gören bir gerçekliktir. İsrail hükümeti 'Oslo anlaşmasına' Filistinlilerin kulağına hoş gelen 'Toprak için barış' şartını koyarak aslında hiç bir zaman barış olmamasının zeminini hazırlamıştı. Böylelikle 'bir karış toprak benim bir karış senin' kavgası yürütülecek ve istenilen barış sağlanamayacaktı. Buna benzer başka örnekleri çoğaltmak mümkündür.

Tabii durum böyledir diye bu sahadaki mücadeleye girilmeyecek mi? Tam tersine, böyle bir sürece girmeninde mücadelenin başka sahalarda da yürütülmesi olduğu bilinciyle hareket etmek ve karşı tarafın gerçek niyetini açığa çıkarmak için değerlendirmek önemli olmaktadır. Burada önemli olan böyle süreçlere girerken hazırlıklı olmak ve nereye nasıl ulaşmak istediğinin bilincinde olmaktır. Barış süreçleri güçlü liderlikler, zamanın uygunluğu, denge durumu (yenişememe) katılımcılık, sorunun doğru teşhisi ve uluslararası desteğin olduğu dönemlerde başarıya daha erken ulaşabilirler. Yukarda bahsettiğimiz endişelere ancak, Tamil Kaplanlarının karşı tarafın niyetini bilmesine rağmen, 'barış sürecini' mümkün mertebe uzatma politikası karşısında içine düştüğü yanlışlık konusunda hak verebiliriz. Oysa böylesi süreçlerde süreci kısa tutmak, barışa ulaşma konusundaki ciddiyetini ve kararlılığını tartışmasız bir şekilde ortaya koymak ve düşmanın rahat bir şekilde tasfiye planlarını yürütmesine zemin olmamak önemli olmaktadır. Bugün hareketimize dayatılan tasfiye sürecine bakarsak bunu daha iyi anlamak mümkündür. Önderliğimiz böylesi süreçlerin ne tür oyun ve hilelerle dolu olduğunu bildiği için; karşı tarafın gerçek niyetini açığa çıkarmak ve varsa barış yanlısı kesimleri cesaretlendirmek için sürekli somut öneri ve pratik girişimler yapmaktadır. Yani insiyatifi elden bırakmamak böylesi süreçlerin hilelerini bertaraf etmenin temel koşuludur.

Sonuç olarak

Önder Apo'nun dediği gibi: *'Halkların özgürlük mücadelesi ve toplumu inşa etme gerçekliliği süreklidir'*. Yine Lenin'in dediği gibi: 'iki adım ileri bir adım geri' ilkesi gereği Özgürlük hareketi zaman zaman dönemsel gerilemeler yaşayabilir ama mücadele ve değişim durağan olmadığı için azimli, güçlü ve kararlı bir duruşla kendisini hemen toparlayabilir. Önemli olan somut koşullara göre ve amaca ulaşmak için ilk çıkışta kullanılan yöntemleri zamanında ve gerektiğinde değiştirerek buna göre yeni paradigma, örgütleme modeli, yöntem ve eğitim perspektifi oluşturmaktır. Tamil Kaplanlarının eleştirilmesi gereken bir yanı da askeri olarak başlattıkları mücadelenin kazanımlarını güçlü bir şekilde siyasal zeminin hizmetine sokacak değişimi çok yavaş yapmalarıdır. Oysa zamanı geldiğinde esas amaca ulaşmak için değişimi, zamanında ve kararlı bir şekilde yapmak kaçınılmaz olmaktadır. Güçlü liderlerin ve ideolojilerin yapabileceği bu değişim zaferin de garantisidir. Yıllarca sürdürülen mücadele sonucu kitlelerde oluşan yeni kültür, toplum refleksleri ve örgütlülüğü en ufak bir kıvılcımda yeniden çıkış yapacaktır. Tamil halkının özgürlük mücadelesi de yaşadığı bu dönemsel gerilemeden en kısa sürede kurtulacağı eşyanın tabiatı gereğidir.

Türk medyası AKP ve ordu kadar çözümsüzlükten sorumludur

"Demokratik bir çözüm gerçekleşecekse bunda baş rolü oynaması gereken medyadır. Türk medyası bunu yapamadığı müddetçe daha çok kan ve gözyaşı akacaktır. Bunun en temel sorumluları asker ve AKP kadar da Türk medyası sorumludur. Gerçekten çözüm isteniyorsa medya başta olmak üzere tüm demokrat, devrimci çevrelerin üzerine düşen görevi yapması gerekmektedir. Ayrıca Türk medyasının da ırkçı ve rantçı tutumunu bırakması savaş yanlılarının diline vurduğu kelepçeden bir an önce kurtulması gerekmektedir"

Türkiye Cumhurbaşkanı'nın 29 Mart seçimleri öncesinde Kürt sorununa ilişkin açıklamaları oldu. Daha sonra da benzeri açıklamaları devam etti. Ancak Türkiye Cumhurbaşkanı'nın yapmış olduğu açıklamaları ucu açık, farklı yorumlara kapı aralar bir biçimde gerçekleşti. İsteyenin, istediği gibi yorumladığı bir ortam oluştu.

Türkiye Cumhurbaşkanı İran'a giderken "iyi şeyler olacak" demişti. 29 Mart'tan sonra da "tarihi fırsat" söyleminde bulunmuştu. Hangi konuda nasıl "iyi şeyler olacak", hangi anlamda "tarihi bir fırsat" gibi cevapsız kalan bu söylemler tartışmalara da neden oldu. En iyimser yorumlarda bulunanlardan, temkinli davrananlara, sessiz kalmayı tercih edenlere varıncaya kadar birçok kesim görüş belirtme gereğini duydu. Yaşanmaya başlayan bu tartışmalar Türkiye'den çok Kürdistan'da yürütüldü ve etkili kılınmaya çalışıldı. Türkiye'de ise barıştan ve Kürt sorununun demokratik çözümünden çok milliyetçiliğin körüklenmesine hizmet edecek şekilde ele alındı, kullanıldı.

Bu şekilde Kürt ve Türk illerinde farklı algılara dönüştürülmek istenen Türkiye Cumhurbaşkanı'nın açıklamaları kısa bir süre siyaset gündemini belirlemiş oldu. Yaşanan siyasal gelişmeler, Türkiye Cumhurbaşkanı'nın neden olduğu tartışmalar bir noktanın konulmasına neden olurken, bu söylemlerin ne anlama geldiği ve neyin amaçlandığı da böylece açığa çıkmış oldu.

Türkiye Cumhurbaşkanı'nın söylemlerinin altında yatan gerçeği çözen

ise Kürt özgürlük mücadelesi oldu. Çatışmasızlık kararının önce 1 Haziran'a, ardından da 15 Temmuz'a kadar uzatılması ve Kürt sorununun demokratik çözümü için yayınlanan deklarasyon bunu sağladı. Kürt özgürlük güçlerinin atmış olduğu adımlar karşısında Türk devletinin adım atmaması, aksine operasyonları tırmandırması, demokratik siyasal kurumlaşma ve güçlerine karşı baskıları, gözaltılar ve tutuklamaları gerçekleştirmesi bunun en somut bir göstergesi oldu. Türk cumhurbaşkanının açıklamaları da bu gerçeklik içerisinde yerini buldu.

İyi şeyler olacaktan kasıt hareketin tasfiyesidir

Türkiye Cumhurbaşkanı "iyi şeyler olacak" derken de "tarihi bir fırsat" söylemini kullanırken de aynı şeyi kastetmişti. Burada kastedilen Kürt sorununun demokratik çözümü için kalıcı bir barışın sağlanması değildi. Kürt özgürlük güçlerinin tasfiye edilmesi idi. Türkiye Cumhurbaşkanı, yarattığı ilizyon altında sömürgeci inkâr ve imhaya dayalı politikalarını gerçekleştirmek için bölgesel ve uluslararası arası güçlerden aldığı desteğe dayalı olarak bu sözleri sarfetmişti.

Türk Genelkurmay Başkanının ABD'de yaptığı açıklama ile birlikte de bu tartışmalar bir kenara bırakılarak, kaskatı sömürgeci inkâr ve imha politikasında olan ısrar siyasal gündeme asıl rengini verdi. Şimdi Türkiye'de Cumhurbaşkanının yaptığı açıklamaların gerçek anlamının bu olduğuna dair görüşler daha çok dile getirilir hale geldi.

Cumhurbaşkanının yapmış olduğu açıklamalara dayalı toplumsal alanda bir iliz yonun oluşmasında Türk basın-yayın organlarının rolü ise sanıldığından daha çok belirleyici oldu. Türk

medyası, siyasal alanda olduğu gibi kendi içlerinde parçalı da olsa, Kürt sorunu karşısında ortak hareket etmekten geri kalmamaktadır. Fethullahçı basın ile diğer basın grupları arasında yaşanan farklılık ve benzerliğin merkezinde yatan da bu gerçekliktir.

Türk medyası içerisinde etkili olan bu gruplar, Ergenekon tutuklamaları ve mahkemeleri sırasında birbirleriyle kanlı–bıçaklı hale gelmişlerdi. Bu gerçeğe rağmen Kürt sorunu karşısında Genelkurmayın söylediklerinin dışına çıkmamışlardır. Kürt özgürlük güçlerinin çatışmasızlık halini uzatması kararı, Kürdistan da süren operasyonlar, gözaltı ve tutuklamalar karşısında içerisine girdikleri sessiz tutum bunun bir kanıtıdır. Aslında Türk medyasının içerisine girdiği bu tutumu sözcüklerle de ifade etmek olanaksız hale gelmiştir. Bu anlamda sözcüklerin gücü, Türk medyasını anlatmaya yetmemektedir. Türk medyasına oportünist de denilebilir, şoven, sosyal-şoven olarakta adlandırılabilir, ikiyüzlü olarak da nitelendirilebilir. Tabii bu sözler yanında burjuva, boyalı basın vb sözler çok hafif kalmaktadır.

Türk medyası tasfiyeyi ön plana çıkardı

Türk basını yıllardır, Kürt özgürlük güçlerini savaş yanlısı olarak göstermiştir. Sadece bununla da kalmamış, Türkiye'nin demokratikleşmesi önünde engel olarak göstermeye çalışmıştır. Yıllarca bu temelde yaptığı propagandalar ile Türkiye'de özel savaş rejiminin ayakta kalmasına hizmet etmiştir. Türk toplumunda şovenizmin gelişmesinde rol sahibi olmuş ve Kürtleri iradesiz kılmaya çalışmıştır. Geride kalan süreçte de aynı rolü oynamaya devam etmiştir.

Kürt özgürlük güçlerinin seçimler öncesi ilan ettiği ve 15 Temmuz'a kadar uzattığı eylemsizlik kararıyla birlikte Kürt sorununun çözümü doğrultusundaki tüm iyi niyetli çabaları karşısında Türk devleti ile ortak hareket etmiştir. Türk medyası kendi içersinde, Kürt sorununun demokratik çözümü konusunda çok cılız da olsa ve bazı tartışmaların yaşanmasına bile tahammül gösteremeyerek, yayınlarında ağırlıklı olarak PKK'nin tasfiye edilmesini ve teslimiyetin dayatılmasını öne çıkarmıştır.

Kürt özgürlük güçlerinin Kürt sorununun demokratik çözümüne ilişkin attığı adımlar başta Fethullahçı basın olmak üzere çoğu medya organlarınca görmezden gelinmiştir. Çözüm konusunda yürütülen tartışmalar ise ağırlıklı olarak Kürt özgürlük mücadelesinin kendini tasfiye etmesi, gelip teslim olması, güçlerin sınır dışına çekilmesi, bir irade olarak kendini ortaya koymaması vb kısacası Kürt tarafının teslimiyetten yana adım atması üzerine kurulu bir yayıncılık geliştirilmiştir.

Türkiye Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün taktiksel bir muhtevaya sahip olan sözlerini de bu temelde kullanmışlardır. Türk medyasında süren tartışmaları izleyen Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un Amerika'dan yaptığı açıklama da bu anlamda tamamlayıcı bir rol oynamıştır. Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ "arar, bulur ve yok ederiz" diyerek, Kürt özgürlük mücadelesini yok etmekte kararlı olduklarını, psikolojik, sosyal, ekonomik ve askeri olarak tüm olanaklarının buna seferber edilmesini emrederek tüm çabalarının tasfiye etmek amaçlı olduğunu kesin bir şekilde açıklamıştır.

Bu açıklamalardan sonra Türk medyası hazır ola geçmiştir. Tek ses ve yaklaşım hâkim hale gelmiştir. Kürt özgürlük güçlerinin ilan ettiği çatışmasızlık sürecinde yaşanan kayıplar savaş çığırtkanlığı içersinde ele alınmaya başlanmış, özel-kirli savaş tamtamları çalınmaya başlanılmıştır. DTP, KESK vb başta olmak üzere tüm demokratik kurum ve çevrelere yönelik operasyonlar düzenlenmiştir. Türk medyası Kürt halkına ve temsilcilerine yönelik bu saldırıları ya görmezden gelmiş ya da çarpıtarak yansıtmayı kendi çıkarına görmüştür. Onlarca gerillayı katleden Türk ordusuna tek kelime bile söylenmemiş, adeta zafer naraları atılarak, Türk ordusunun ne kadar başarılı olduğu palavralarına sarılmaya başlanılmıştır.

Süreç 1990'lardaki topyekûn yönelimi hatırlatmaktadır

Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un imhada ısrarlı olunduğuna dair açıklaması ardından, Türk medyasının ırkçı-şoven, kraldan daha çok kralcı yaklaşımı kendini çok net bir şekilde bir kez daha açığa vurmuştur. Bir nevi 1990'ların ilk yıllarında oynamış olduğu rolü yeniden oynamaya başlamıştır.

1990'ların başında Kürt özgürlük mücadelesi büyük gelişmeler kaydetmişti. Gerilla nicelik ve nitelik olarak büyüme yaşarken, halk hareketleri de önemli atılımlar kaydetmişti. Yaşanan bu gelişmeleri de demokratik siyaset kurumlarının oluşmaya başlaması tamamlamıştı. Böyle bir süreçte kaybetmeye başladığını anlayan Türk özel savaş rejimi bir bütün olarak halka karşı savaş ilan etmişti. Hizb-i

kontra devreye sokulmuş, JİTEM infazlara başlamıştı. Binlerce köy boşaltılırken, binlerce insan kaybedilmiş, faili belli cinayetler ard arda yaşanmaya başlamıştı. Basın-yayın kurumları kapatılırken, çalışamaz kılmaya yönelik saldırılar ard arda geliştirilmişti. Denilebilir ki, o sürecin en kapsamlı saldırıları yaşanmaya başlamıştı. Tüm bu saldırılar da ulusal mutabakat altında gerçekleştirilmişti.

Türk medyası da ulusal mutabakat saldırıları içerisinde en aktif bir şekilde yerini almıştı. O nedenle, o süreçte Türk basını için "Mehmetçik basın" tabiri kullanılmaya başlanılmıştı. Mehmetçik basın Türk özel kirli savaşının tırmandırıldığı bir süreçte üzerine düşenleri fazlasıyla yerine getirmiştir. Tamamen özel savaş kışkırtıcılığı yapmıştır. Kürdistan'da işlenen özel savaşın kirli suçlarını örtmüştür. Bununla da yetinmeyerek Türk halkı içersinde faşizmin, ırkçılığın gelişmesine katkı sunmuştur. Hatta daha da ileriye giderek bunların önünü açmıştır. Bu anlamda da tamamen bir suç batağına batmıştır.

Kirli savaşta Türk medyasının rolü belirleyicidir

Günümüzde de benzer bir rol oynamaya hazırlanmaktadır. Türk özel savaş rejimi Kürt sorunu karşısında inkâr ve imha siyasetini pratikleştirmede kendisi için "tarihsel bir fırsat" yakaladığını iddia etmiştir. Bu konuda bölgesel ve uluslararası güçlerin desteğini arkasına aldıklarını da açıklamıştır. Bu, sömürgeci politikayı pratikleştirmek için Kürt özgürlük güçlerinin çatışmasızlık kararını da fırsat olarak kullanmak istemektedir.

Türk medyası da özel kirli savaşın bu oyunu içersinde rolünü oynamaya çalışmaktadır. Kürt özgürlük güçleri daha eylemsizlik kararı almadan, böyle bir kararın alınması yönünde yaygın bir şekilde kamuoyu oluşturmaya çalışmışlardır. Kürt özgürlük güçleri böyle bir karar aldığında da kendi görüşlerine bile sahip çıkmamışlardır. Hatta bununla da yetinmeyerek, Kürt özgürlük güçlerine yapılan saldırılar karşısında kendilerini savunmalarına bile tahammül gösterememişlerdir. Bu çerçevede yaşanan çatışmalardan ve meydana gelen can kayıplarından meşru savunma güçlerini sorumlu gösterme hafifliğine düşmüşler ve Kürt özgürlük güçlerinden sınırların dışına çıkmalarını isteyebilmişlerdir.

Türk medyasının bu girişimiyle yapılmak istenenler, anlaşılmaz değildir. Amaç Kürt özgürlük güçleri üzerinde baskı oluşturmaktır. Bu baskıya dayanarak da Meşru savunma güçlerinin sınır dışına çıkmasını sağlayarak, belirli merkezlerde toplanmaya yöneltmek ve açık-toplu imhaya hazır hale gelmesinin olanaklarını yaratmaktır.

Türk medyası yaşanan can kayıplarından sorumludur

Bu anlamda Türk medyası ciddi bir suç ortaklığı içerisine girmiş bulunmaktadır. Türk medyasının görevi bu olmamalıdır; Kürt özgürlük güçlerine "sınır dışına çık" demek olmamalıdır. 1999 sürecini iyi hatırlamalıdırlar. O süreçte sınır dışına çıkılmıştır. Ne olmuştur? Kürt sorunu mu çözülmüştür? Hayır yüzlerce gerilla yaşamını kaybetmiştir.

Türk medyası, bu insanların yaşamını kaybetmesinden de sorumludur. Şimdide benzeri bir rol oynamaya çalışmaktadır. Asıl görevi Türk halkını objektif bir şekilde bilgilendirmek ve aydınlatmak olan Türk medyası bu görevi yerine getirmek şurada dursun tam tersi bir görev üstlenmiştir. İçerisine girilen böyle bir süreçte Türk medyasının en temel görevi Kürt halkını iradesiz kılmak ve göstermek, Türk halkını kışkırtmak, savaşı körüklemek ve çözümün önünü tıkamak olarak belirlenmiştir. Ona, bu görev Türk devleti tarafından verilmiştir. O da bunu gerçekleştirmek için elinden geleni yapmaktadır. Eğer bugün Kürt sorununun demokratik bir çözümü olmuyorsa, bu yolda adımlar atılmıyorsa bunun sorumlusu ordu ve AKP'den fazla Türk medyasıdır.

Şu çok iyi bilinmelidir ki bugün demokratik bir çözüm gerçekleşecekse bunda başrolü oynaması gereken medyadır. Türk medyası bunu yapamadığı müddetçe daha çok kan ve gözyaşı akacaktır. Bunun en temel sorumluları asker ve AKP kadar da Türk medyasıdır. Kürt özgürlük mücadelesinin çözüme yönelik stratejik yaklaştığını eylemsizlik kararı ve ardından açıkladığı deklarasyon net bir şekilde ortaya koymuştur. Yine Türk ordusunun ardı arkası kesilmeyen operasyonlarında onlarca şehit verilmesine rağmen bu karara uyan HPG gerillaları ne kadar çözüm konusunda ciddi yaklaştıklarını ortaya koymuşlardır.

Gerçekten çözüm isteniyorsa medya başta olmak üzere tüm demokrat, devrimci çevrelerin üzerine düşen görevi yapması gerekmektedir. Ayrıca Türk medyası da ırkçı ve rantçı tutumunu bırakması savaş yanlılarının diline vurduğu kelepçeden bir an önce kurtulması gerekmektedir.

Jinda adı gibi yaşam verecektir bize

"Ölüm beklenmeyen bir konuk gibidir çoğu kez, bir beklenmedik konuk daha kanattı yüreklerimizi mavi düşlerin mekânı Kelaşin'de. Ölüm yokluksa bizde bunun adı ve yeri yoktur. Ölümleri öldüren bir gerçekliktir bizimkisi, yaşamın yeniden filizlendiği. Jinda adı gibi yaşam olacaktır, yaşam verecektir. Yaşamıyla da, beklenmedik gidişiyle de yaşam olacaktır bizde. Kelaşin rüzgârları hafif ve derin eser, Ağustos'un sıcaklığında esen bir yel olur Jinda, hem de 14 Ağustos akşamında. Sözleşmişti Agitlerle, Erdallarla yol alınacaktı sonsuzluğa"

Gerçeğin arayışçısıydı Jinda yoldaş. Bir Gever kızı olarak toprağında mayalanan asiliğin ve sevdanın kadınıydı. Erken yaşta aşiretin tanrı kelamı olan yasalarıyla yüzleşir. Oramari derler onlara, sınırların insanları sınırlarla kuşatılmıştır. Çepeçevre sarınca sınırlar kadınlar, yüzlerini döner dağlara, yüceliklere buralarda yanan özgürlük ateşine. Jinda daha on dördüncü yaşına yeni yeni adım atarken duymuştu dağdakileri. Sümbül'ü belki de bunun için çok seviyordu. Nice çocukluk hayalleriyle süslemişti başını, tıpkı bir gelin gibi. Bir gün birileri, onun başını süslediklerinde ne olduğunu anlayamamıştı, bir evcilik oyunu muydu hayat? Ya da lanetli gerçekliğin yaşam tanımayan gerçekliği midir? Evlendiğinde daha on dört yaşındaydı Jinda yoldaş. On dördünde kaçırılarak zorla evliliğe maruz kalan Jinda yoldaş geleceğin neler getireceğinden habersiz tanrı kelamına boyun eğer. Ancak küçük yürek isyanlara gebe büyür. İsyanına sürgünlük de eklenince, hangi topraktan geldiğini anlamaya çalışır. Bu nedenle Çadır Kente gelirken tüm efendi yasalarına rağmen çalışmalara katılarak artık yaşamı solumaya başlar. Hem öğrenmeye başlar, hem de öğretmeye. Acımasız çelişkilerin yumağında ilerlerken kendini çalışmalara daha çok vermeye çalışır. Her gün kavga, dayak olmasına rağmen çalışmalardan geri kalmaz. Tek bir kaygısı vardır o da Dılmal, daha küçüktü ve o olmadığında kimse bakmıyordu. Dılmal, yani yürek evi demişti kızına, tüm yüreğini Dılmala ve onu da dağlara nakşedecekti...

Bir gün komiteler Jinda arkadaşın kızına süt vermediğini, kestiğini söyleyince çağırıp, kendisiyle konuştuk. Neden böyle bir yaklaşım gösterdiğini öğrenmek istedik; *"Ben onunda kendimi de alıştırıyorum"* dedi. Neye diye sorduğumuzda, *"ben ayrılacağım, şimdiden başka sütleri emsin"* dedi. Neye, niçin ayrılacağını sorduğumuzda, Heval *"ben hep burada kalacak değilim ki, ben dağlara gideceğim, dağ gerillası olacağım"* dedi. Ve gece yarısına varan tartışmalarımızla ikna edemedik. Biz Dılmal dedikçe o da dağ, ülke dedi. *"İleride olabilir"* diyerek ertelemek istedik.

Çadır kentte katılım ve duruşuyla genç, herkesin ilgisini, sevgisini kazanan biriydi. Her zaman onun çalıştığı semt, toplantılara düzenli gelirdi. Uzun sırmalı iki örüğüyle çadır kenti dolaşırdı. Ne yağmur ne de kar hiç bir şey çalışmasında alıkoyamazdı onu. Akşamları kurumda buluşur tüm komiteler olarak tartışırdık. Evine zorla ikna edip gönderirdik. Bir akşam gelmemişti normalde hiç yapmadığı bir şeydi, hepimiz biraz ona takıldık. Saat, gecenin on birine geliyordu ki, çıkıp geldi perişan bir halde. Evde yine kavga çıkmıştı, dayak yemişti, hem ağlıyordu, hem de *"ben kesinlikle gideceğim kalmayacağım"* dedi. Sakinleştirmeye çalıştık, sırma saçlarını tarayıp örerken çirkin ve yalancı erkekliğin de bir gün aşılacağı sözünü de kattık bir bir örüğüne. Akşam gelip çağırdılar bırakmadık. Kaç gün yanımızda kaldı, çok tartıştık kalması için ama ikna edemedik, *"ben artık yaşayamam, ya gönderirsiniz ya da intihar ederim"* dedi. Boynuna taktığı çok sevdiği bir kırmızı kefiyesi vardı, *"bak bak bununla asarım kendimi, ya gönderirsiniz ya da yarın cesedimle karşılarsınız"* diyerek uzaklaşıp gitti. Dılmal daha iki buçuk yaşındaydı, kaygımız bir tek oydu. Dılmal ne olacaktı! Zalim babaya bırakamazdık. Komitelerin bazıları biz bakarız deyince, karar alıp onu eğitime gönderdik. Acele etmemesini, eğitimden sonra kararını vermesi gerektiğini belirttik. Çıkacağı gece Etruş'un fukaralığında, yürek zenginliğiyle bir gece hazırladık. Son konuşmasında, *"arkadaşlar beni gönderirken çok kaygılandılar, en çok kızım için ancak ben bu hareketi, Önderliği, tanıdıktan sonra kalamazdım, bu yaşam beni her geçen gün boğuyordu, nefesi burada, sizlerle alıyorum. Dılmal hepinizin kızı, sadece ben değil birçok ana ayrıldı kızından, belki bir gün buluşuruz dağlarda"* diyerek hepimizi kılıç keskini sözleriyle derinden etkileyerek, gece içerisinde dağlara uzanan bir yıldız oldu.

Ertesi sabah kampta bir kalabalık hâkimdi, herkes Jinda yoldaşın katılımını tartışıyordu. Jinda arkadaşın eşi akşama doğru kampa geldi, gelir gelmez YAJK kurumumuza baskın düzenledi. Sorun çıkarınca asayiş müdahale etti. Birkaç gün sonra kendisiyle konuşmaya gittik, çadırı bırakıp gitti. Birkaç gün sonra bize bir rapor yazdı, raporunda *"madem karımı götürdünüz o zaman bana başlık parasını verin, ben onun için bu kadar başlık parası vermişim. Siz de verin ben bir şey demiyorum"* Erkeğin tüm çirkefliğinin yansıdığı bu sözler bizi çok etkilemişti. Yaptığımız toplantılarda bu yaklaşımı mahkûm ederek, tavır belirledik.

Kadınlarımızın her biri isyan parçası

Jinda yoldaşın katılımı bin yıllık gelenekleri yerle bir ettiği için, büyük bir etki yaratmıştı. Buna dönük tepkiler çoğaldıkça kadınlarımızın mücadelesi büyüyordu. Kadınlarımız her biri isyan parçası, bir kere bir ateş düşsün yüreğe, imkânı yok durduramazsın. Kadınlarımız acılardan süzülüp gelen yüreklerin türküsüyle resmederdi yaşamı. Jinda yoldaş bu yürekleri bilerek ilerledi. Yaşam olacaksa anlamı, bir değeri olmalıydı, bu temelde yola koyulan Jinda yoldaş uzun ve zorlu geçen mücadele sürecinde her zaman bunun bilinci ve çabasıyla yol aldı. İlk katılım yeri Gareydi. Eğitime, yaşama katılımıyla yaşam ve yoldaşlarla erken kaynaştı. Zeynep yoldaş (Gurbetelli Ersöz) yazdığı bir mektubunda, *"bu kız tam militanlaşacak bir kız"* diye söz etmişti. Onunla epey ilgilenmişti. Bu nedenle Jinda yoldaş ilk komutanı olan Zeynep yoldaştan çok etkilenmiş, yaşama katılım ve duruşunda da onu örnek almıştı. Behdinan'ın değişik alanlarında kalan Jinda yoldaş için Zağrosların farklı bir yeri vardı. Neden bu kadar bağlı kılar sevdiklerini kendine Zağros? Neden âşık ettirir? Çarçella salkımlarıyla bir kadının sırma saçları olur, eteklerinde büyüttüğü kır çiçekleriyle sevda tacı oluşturur başına, Cilo selama durur, her zaman ki mağrurluğuyla ve Jinda'nın yüreğindeki asiliğe uzanır. Ve Avaşin bir kadının yüreği kadar derin ve nazlı akar. Derinliklerinde büyütür acılarını, acılardan sevdalarını, sevdasında kavgasını… Basya kadının yitik kalan özlemi gibi gizemli akar, durur. Bir kadın resmidir Zağros, köklerinde tanrıçaların bereketi, erdemi ve emeği vardır. Damarlardan gelen bu hayat kanıdır, toprağına, suyuna her bir doruğuna anlam katan. Govende Leyla'ların özgürlük ateşi olur, Çiçeklerin, Sozdarların, Dilovanların, Hevidarların mekânı olur. Ana tanrıçanın soylu kızları olan Rojbinlerin, Berwarların zirveleşen yüreklerinin adı olur. Yürekten yüreğe akan bir sevda ve isyan seli olarak Jinda yoldaşın da yüreğindeki ateşin adı olur Zağros. Bu toprakların kızı bu yüceltilere dönük büyüdü, yaşadı ve savaştı. Bir intikam yemini olarak soylu insan gerçeğine bağlılığı her ortam ve koşulda esas aldı.

Yaşamı bu temelde ele alan Jinda yoldaş bulunduğu her ortamda özgürlük öğretisine bağlı kalarak bir katılımı gösterdi. Duruşunda sadeliği her zaman koruyarak Nucanların ilkeli bir takipçisi olarak ilerledi. Bu gerçeklik karşısında tek tek düşerken maskeler, gerçek tüm yalınlığı ve yakıcılığıyla kendini dışa vuruyordu. Anlamı yitiriyordu gerçek adına sunulan tüm sahtelikler. Ve yaşam yeniden sevdayla örülüyordu. Jinda yoldaşta ilmek ilmek dokurken yeni yaşamı, kendisinden de yola çıkarak yaşamsallaştırma mücadelesini süreklileştiren biriydi. Her kaldığı mekânda hesapsız katılımıyla ilkeli yaşamın ölçüsü oluyordu. Militan katılımdan kendinden ne bitiyorsa veren biridir. Tüm zamanlarda esas aldığı ruh ve kararlılıkla militan olmanın gereklerine sahip çıkmıştır.

En son katıldığı Şehit Beritan Kadın Akademisinde yeni paradigma temelinde kendisini daha da güçlendirmeyi esas alarak, bu zemini en özlü değerlendiren biri oldu. Uzun süredir eğitim zemininde kalmayan Jinda yoldaş bunu hiçbir zaman bir hakka dönüştürmeden her zaman örgütsel gereklilikler temelinde hareket etti. Kendi ihtiyaçlarını öne çıkarmaz, örgütsel ihtiyaçları öncelikli ele alırdı. Kendini davaya adayanların sadece kendilerine ait bir gerçeklikleri olamaz. Dava insanı olduktan sonra tüm bireycilikler anlamsızlığın sınırında aşılmayla yüz yüze kalır. Bu nedenle mücadelemizin en kritik süreçlerinde hiçbir şekilde bir ikircikliğe düşmeden zamana ve görevlerine yüklendi. Bir görev kadını olarak sorumluluklarının bilincindeydi. Eğitim zemininden ayrılırken bunu bir kez daha derinden hissederek katılım gösterdi. Xakurke yeni görev sahasıydı. Beritan'ların mekânıydı bunu bilerek yaklaştı. Bu mekânlarda özgürlüğü daha derinden duyumsayarak, soluyarak bir yaklaşım içinde oldu. Karma bölük komutanı olarak görevlendirildi. Katılımında eğitim yönü ağırlıktaydı. Kısa sürede katılımıyla arkadaş yapısında önemli bir etkilenmeyi yarattı. Yaşamın tüm alanlarında yapısı ile birlikteydi. Alanda en moralli, disiplinli bir güç olarak bölüğü örnek gösterilirdi. Şüphesiz bunu onun bu katılımından ve duruşundan kopuk ele alamayız. Her zaman bir militan olmanın gerekleri neyse o temelde yaklaşım gösteren Jinda yoldaş, yaşamsal öncülüğüyle yoldaşlarla olan yürek ve beyin bağını daha çok güçlendirdi.

Ölüm beklenmeyen bir konuk gibidir çoğu kez, bir beklenmedik konuk daha kanattı yüreklerimizi mavi düşlerin mekânı Kelaşin'de. Ölüm yokluksa bizde bunun adı ve yeri yoktur. Ölümleri öldüren bir gerçekliktir bizimkisi, yaşamın yeniden filizlendiği. Jinda adı gibi yaşam olacaktır, yaşam verecektir. Yaşamıyla da, beklenmedik gidişiyle de yaşam olacaktır bizde. Kelaşin rüzgârları hafif ve derin eser, Ağustos'un sıcaklığında esen bir yel olur Jinda, hem de on dört Ağustos akşamında. Sözleşmişti Agitlerle, Erdallarla yol alınacaktı sonsuzluğa. Bir ardılları, yoldaşı olarak nasıl ki yaşadıysa, böyle anlamlı bir buluşmayı da yaratacaktı. Ağustos'un kızıllığında Kelaşin'in benzeri görülmemiş kır bahçesinde açan en güzel kır çiçeği oldu. Ve yüreklerimizde açan binlerce kır çiçeği olarak yaşayacaktır Jinda yoldaş…

Bitimsiz sevgi ve özlemimizle
Xakurke YJA STAR Güçleri

Adı, soyadı:**Muharrem Dülge**
Kod adı:**...**
Doğum yeri-tarihi:**Amed 1975**
Şehadet tarihi:**23 Nisan 1997 Şele mıntıkası/Hani**

Adı, soyadı:**Mehmet Söğüt**
Kod adı:**Rızgar Derxust**
Doğum yeri-tarihi:**Lice/Dibek köyü 1977**
Şehadet tarihi:**10 Mayıs 2009 Akdağ alanı/Amed**

Adı, soyadı:**Niyazi Akın**
Kod adı:**Şervan Sason**
Doğum yeri-tarihi:**Sason/Batman 1975**
Şehadet tarihi:**17 Mayıs 2009 Şırnak/Besta**

Adı, soyadı:**Abdurrahman Erkan**
Kod adı:**Koçer Kurdo**
Doğum yeri-tarihi:**İskenderun 1984**
Şehadet tarihi:**17 Mayıs 2009 Şırnak/Besta**

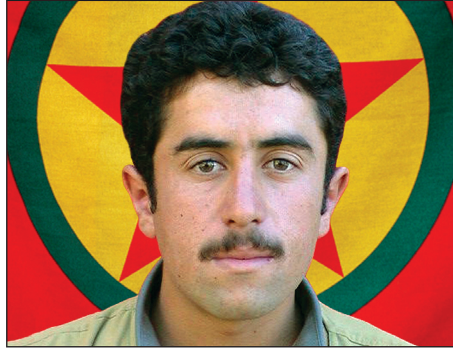
Adı, soyadı:**Semir Şex İsa**
Kod adı:**Canxort Afrin**
Doğum yeri-tarihi:**Halep 1978**
Şehadet tarihi:**17 Mayıs 2009 Şırnak/Besta**

Adı, soyadı:**Abdulgani Ayar**
Kod adı:**Celal Çelê**
Doğum yeri-tarihi:**Çukurca 1979**
Şehadet tarihi:**17 Mayıs 2009 Şırnak/Besta**

Adı, soyadı:**Leyla Şanlı**
Kod adı:**Beritan Hevi**
Doğum yeri-tarihi:**Şemdinli 1978**
Şehadet tarihi:**22 Mayıs 2009 Lice/Amed**

Adı, soyadı:**Settar Alizade**
Kod adı:**Rustem Erdal**
Doğum yeri-tarihi:**Selmas 1982**
Şehadet tarihi:**22 Mayıs 2009 Lice/Amed**

Adı, soyadı:**Zübeyde Çetinkaya**
Kod adı:**Sema Mabata**
Doğum yeri-tarihi:**Siirt 1984**
Şehadet tarihi:**22 Mayıs 2009 Lice/Amed**

Adı, soyadı:**Ali İhsan İke**
Kod adı:**Ali Gever**
Doğum yeri-tarihi:**Gever 1973**
Şehadet tarihi:**22 Mayıs 2009 Lice/Amed**

Adı, soyadı:**Tayfun Oğul**
Kod adı:**Çekdar Kartevin**
Doğum yeri-tarihi:**Tutak 1985**
Şehadet tarihi:**24 Mayıs 2009 Malazgirt/Muş**

Adı, soyadı:**İkram Kabişen**
Kod adı:**Sidar Vîyan**
Doğum yeri-tarihi:**Malazgirt 1984**
Şehadet tarihi:**24 Mayıs 2009 Malazgirt/Muş**

Adı, soyadı:**R. Adnan Hawavra**
Kod adı:**Kamuran Afrin**
Doğum yeri-tarihi:**Afrin 1990**
Şehadet tarihi:**13 Haziran 2009 Yüksekova/Hakkari**

Mehmet Söğüt (Rızgar)